

ДЖАКИ Д'АЛЕСАНДРО

ДАР ОТ СЪДБАТА



ДЖАКИ Д'АЛЕСАНДРО ДАР ОТ СЪДБАТА

Превод: Стамен Стойчев

chitanka.info

„Дар от съдбата“ е не само много забавна, но и невероятно романтична книга! Джаки д'Алесандро умее да привлича вниманието на читателите си. Ние мигом я наредихме сред предпочитаните от нас автори на любовни романи и се заканихме да си купуваме всяка книга, на чиято корица видим нейното име!

Хънтрес Бук Ривюс

Тя беше напълно непозната...

При все това виждаше право в душата му...

Остин Рандолф Джеймисън, девети херцог Брандфорд, среща една тайнствена красавица на бала в Брандфорд Хол. И още от първия миг е запленил от нея. Откъде тази непринудена девойка, пълзяща из храсталациите, за да спаси едно котенце, знае тайни, които могат да съсипят и опозорят семейството му, и защо говори за опасност, надвиснала над рода му? Коя е тя, тази умна и прозорлива американка, която знае твърде много за него, с невинни очи и чувствени устни, изкусителни като греха? Внезапно херцогът осъзнава, че не може да ѝ позволи да си тръгне от живота му...

Някои го наричат дар от съдбата. Но за Елизабет Матюс виденията ѝ са отговорност, която я задължава да предупреждава хората за грозящата ги опасност. Макар клюките да мълвят, че тя се опитва да завлече херцог Брандфорд към брачния олтар, тя се заклева да използва необикновената си дарба, за да го защити, независимо от цената. Дългът и честта я превръщат в негова съпруга, без тя да подозира, че бракът им ще се превърне в любовен съюз и най-пикантният скандал в светското общество...

ГЛАВА 1

Англия, 1816 г.

Остин Рандолф Джеймисън, девети херцог Брандфорд, стоеше в тънещата в полумрак ниша и оглеждаше гостите си. Двойките се носеха по дансинга — разноцветна вихрушка от скъпо облечени и обсипани с искрящи скъпоценности жени, водени от кавалерите си в безупречни вечерни облекла. Стотици свещи блестяха в кристалните полилеи над главите им, хвърляйки меки отблясъци върху присъстващите. В дома му се бяха събрали повече от двеста представители на висшето английско общество. Трябваше само да протегне ръка, за да докосне всеки един от най-близките десетина души.

Ала никога в живота си не се бе чувствал толкова самотен.

Излезе от прикритието на сенките, взе чаша с коняк от един сребърен поднос от минаващ край него лакей и я поднесе към устните си.

— А, ето те и теб, Брандфорд. Търсих те навсякъде.

Остин застина, преглъщайки напирещата на езика му злостна ругатня. Не беше сигурен чий е гласът, но и без това нямаше значение. Знаеше *защо* го е търсил стоящият зад гърба му — който и да бе той — и стомахът му се сви на топка. Е, вече не можеше да се измъкне. Пресуши на един дъх половината от коняка, стегна се и се обърна.

Озова се лице в лице с лорд Дигби.

— Преди малко бях в галерията, Брандфорд — рече Дигби. — Новият портрет на Уилям във военната му униформа е великолепен. Напълно заслужена почит. — Топчестото му лице се смръщи и той поклати глава. — Ужасна трагедия, да умре по време на последната си мисия.

Остин се насили да кимне любезно.

— Съгласен съм.

— При все това е чест да загине геройски във войната.

Сякаш железни клещи стегнаха гърдите на Остин. Герой от войната. Само да беше истина. Но писмото, заключено в чекмеджето на бюрото му, потвърждаваше подозренията му, че далеч не беше така.

В съзнанието му изплува яркият образ на Уилям — онзи последен мъчителен лик, който нищо не би могло да изтрие. Врълхлетяха го вина и гняв, а пръстите му стиснаха силно чашата.

Въздух. Отчаяно се нуждаеше от чист въздух, за да проясни мислите си. Извини се и се запъти към френските прозорци.

Каролайн го видя и се усмихна, а той се насили да ѝ се усмихне в отговор. Колкото и да ненавиждаше светските си отговорности, Остин се радваше, че сестра му изглежда толкова щастлива. От доста време прекрасното ѝ лице не бе озарявано от подобна безгрижна радост, а заради нейното щастие младият херцог бе склонен да бъде домакин на този проклет бал. При все това му се искаше Робърт да е тук, вместо да пътува из Европа. Приветливиет му и общителен по-малък брат щеше да се чувства много по-свободно в ролята на домакин.

Пренебрегвайки любопитните погледи, които го съпроводиха, Остин излезе в градината. Сладкото ухание на розите, изпълващо топлия летен въздух, и кръглата луна, обливаща в сребристо сияние тучната зеленина наоколо, не успяха да разсеят мрачното му настроение, не успокоиха напрегнатите му мускули. Наоколо се разхождаха двойки, увлечени в приглушени разговори, но Остин ги подмина, твърдо решен да намери спокойствие за няколко минути поне.

Ала докато крачеше забързано по изрядно поддържаната алея, дълбоко в сърцето си знаеше, че душевният мир за него е недостижим блян.

Дали някой от гостите му се досещаше за истината? Не, реши той. Всички — Каролайн, Робърт, майка му, цялата проклета страна, — всички вярваха, че Уилям е загинал като герой. А Остин бе готов на всяка цена да поддържа тази заблуда. Би сторил всичко възможно, за да опази неопетнени честта на семейството си и паметта на брат си.

Скоро стигна до целта си — уединена част от градините, заобиколена от висок, жив плет. Безлюдната извита каменна пейка за него бе най-желаната гледка през цялата вечер. *Убежище.*

Въздъхвайки дълбоко от облекчение, младият благородник се отпусна на пейката и протегна крака, за да се наслади на този блажен

покой. Бръкна в джоба си, за да извади златната табакера с пурите, но се спря, когато чу шумолене в живия плет.

Храстите се разтвориха и една млада жена се опита да изпълзи през гъстите шубраци. Задъхана и мърморейки нещо под нос, тя се мъчеше неуспешно да се освободи от клоните, закачащи се в косата и роклята ѝ.

Остин скръцна със зъби и преглътна напирашото на устните му проклятие. Знаеше, че е безполезно да се моли тя да си тръгне. Напоследък Бог оставаше глух за молбите му.

Мърморенето и шумоленето в храстите продължаваше. Несъмнено някаква девойка се бе промъкнала на тайна среща с любимия. Или навярно беше поредната безмозъчна представителка на нежния пол, тръгнала на лов за титла в очакване да го подмами в брачния капан. Нищо чудно да го е последвала в градината. Изпълнен с безнадеждно отчаяние, той се изправи, за да си тръгне.

— Проклятие! — изруга раздражено младата жена.

Дърпаше нетърпеливо роклята си, за да я освободи от гъсталака, ала усилията ѝ бяха напразни. Неудачницата сграбчи полите с две ръце и опъна с все сила. Безпогрешно разпозна звука от раздирането на плат, който силно изсвистя във въздуха.

Освободена внезапно от бодливата прегръдка на клоните, тя политна напред и се просна по лице в мократа трева. От гърдите ѝ се изтръгна шумно и възмутено възклицание.

— Проклети бални рокли! — изсумтя девойката, тръскайки глава, сякаш за да проясни съзнанието си. — Направо ще ме погубят.

Остин стисна юмруци. Първоначалният му инстинкт бе да побегне, преди да го е видяла, ала непознатата продължаваше да лежи неподвижно и той се поколеба. Може би се бе наранила. Не можеше да остави глупавата досадница да изгние тук, колкото и изкусителна да му се струваше идеята. Ако Каролайн изпаднеше в беда, би искал някой да ѝ помогне — не че имаше вероятност някога сестра му да се озове в подобна нелепа ситуация.

— Добре ли сте? — попита херцогът, проклинайки неспособността си просто да я подмине.

Тя ахна сепнато и вдигна рязко глава. За миг погледът ѝ се задържа върху официалните му панталони, сетне отново завря глава в тревата.

— Защо... Ох! *Защо* някой трябваше да е свидетел на това?

— Добре ли сте? — повтори Остин, опитвайки се да потисне нарастващото си нетърпение.

— Да, разбира се, че съм добре. Здравето ми винаги е било непоклатимо. Благодаря ви, че попитахте.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, благодаря ви. Гордостта ми изисква да се избавя сама от тази смущаваща ситуация — последната от безкрайната поредица от подобни неудачи.

Девојката не помръдна. Възцари се неловко мълчание.

— Ще се изправите ли?

— Не, не мисля. Но отново ви благодаря, че попитахте.

Остин стисна толкова силно зъби, че челюстта го заболя. Зачуди се колко ли шампанско е погълнала тази особа.

— Да не сте налюляна?

Тя повдигна глава с няколко сантиметра.

— Не зная. Предполагам, че е възможно. Всъщност какво означава „налюляна“?

Забеляза характерния ѝ акцент въпреки обзелото го раздражение. Той затвори очи и едва успя да потисне въздишката си.

— Американка ли сте?

— О, за бога! Кълна се, че ако още някой ме попита за това... — Тя млъкна и изгледа свирепо коленете му. — *Очевидно* съм американка. Всички знаят, че една *англичанка* никога няма да бъде видяна — дори мъртва — просната върху тревата в подобно непристойно положение. Боже опази!

— Всъщност ви издаде не настоящата ви поза върху моравата, а акцентът — осведоми я Остин с очи, вперени в сведената ѝ глава. Изненадата се сля с раздражението му. Младата жена се оказа дяволски дръзка. — За онези, които не са запознати с английския жаргон, *налюлян* означава да злоупотребиш със силни напитки.

— Да злоупотребя? — повтори тя сърдито. С помощта на няколко маневри — напълно неподходящи за изискана млада дама, но при все това доста ефективни — тя се изправи на крака. Сложи ръце на кръста и вирна войнствено брадичка. — Не съм злоупотребила с каквото и да било, сър. Просто се спънах.

Остин понечи да ѝ отговори, ала когато я погледна, думите замряха на устните му.

Тя беше невероятно привлекателна.

И видът ѝ бе в пълен безпорядък.

Еlegantният кок, в който той предположи, че е била прибрана косата ѝ, сега се бе килнал заплашително наляво. Листа и клонки се бяха оплели в блестящите кестеняви къдрици, а няколко кичура стърчаха под странен ъгъл. Като цяло „стилното“ творение приличаше на накривено птиче гнездо.

Върху иначе изящната ѝ брадичка се мъдреше кално петно, а стръкче трева се бе залепило за долната ѝ устна — всъщност много съблазнителна и чувствена долна устна, отбеляза херцогът. Плъзна бавно поглед надолу и видя, че роклята ѝ в мек, пастелен цвят бе изпомачкана, със зелени петна от тревата и допълнително украсена от полепнали бучки пръст. Къдричките по подгъва висяха печално отзад — очевидно резултат от раздиращия звук. Освен това явно бе изгубила едната си обувка.

Остин не беше сигурен дали бе изумен, или по-скоро развеселен от вида ѝ. Коя, за бога, беше тази разрошена жена с изплескана и смачкана рокля и как се бе озовала като гостенка в дома му? Каролайн и майка му бяха съставили списъка с гостите за бала, така че явно я познаваха. Защо той нямаше представа коя е?

И след като го нарече „сър“, очевидно тя също не го познаваше — факт, който истински го стъписа. Досега смяташе, че всяка жена в Англия го следваше по петите с надеждата да спечели благоразположението му.

Ала явно тази девойка бе единственото изключение. Тя го съзерцаваше с изражение, което съвсем красноречиво подсказваше: *Искам да се махнеш*, а това едновременно го вбесяваше и дразнеше любопитството му.

— Може би ще благоволите да ме осветлите защо се спотайвахте в храстите, госпожице...? — поде той, все още подозрителен към внезапната ѝ поява. Дали нямаше всеки момент от плета да изскочи майка му, съпроводена от цяла орда възмутени придружителки, и да заявят, че я е прелъстил и завинаги е погубил репутацията ѝ?

— Матюс, Елизабет Матюс. — Младата жена направи непохватен поклон и при движението няколко бучки пръст паднаха от

гънките на роклята ѝ. — Не съм се спотайвала. Просто се разхождах и чух котешко мяукане. Бедното животинче се бе заплело в храстите. Успях да го спася, но и аз се озовах в плен на същия гъсталак...

— Къде е придружителката ви?

Девојката се смути.

— Аз, хм... успях да избягам, докато тя танцуваше.

— Нима не се спотайва в храстите?

Тя изглеждаше толкова смаяна от въпроса му, че Остин бе сигурен, че или е сама, или е най-изкусната актриса, която бе срещал. А той подозираше, че актьорското умение не бе сред талантите ѝ. Очите ѝ бяха твърде изразителни.

— Питате ме дали още някой се крие в храстите? Моята леля е истинска дама и не се спотайва. — Присви очи и се взря в него. — О, боже! Сигурно изглеждам ужасно. Имате особено изражение. Все едно току-що сте вкусили нещо кисело.

— Изглеждате... прекрасно.

Тя прихна.

— А вие, сър, или сте невероятно галантен, или изключително късоглед. Може би и от двете по малко. Оценявам усилията ви да пощадите чувствата ми, но ви уверявам, че не е необходимо. След като прекарах три месеца върху палубата на кораб, подмятан по вълните, докато плавах към Англия, свикнах да изглеждам ужасно.

Наведе се към него, сякаш искаше да му сподели някаква голяма тайна, и парфюмът ѝ го облъхна. Ухаеше на люляк — аромат, който му бе добре познат, тъй като градините изобилстваха от лилавите цветове.

— Една англичанка, която пътуваше на борда на кораба, постоянно мърмореше за „парвенютата от колониите“. Слава богу, че не е тук тази вечер, за да види това *падение*. — Младата жена протегна крака си и огледа изпоцапаната със зелени петна бална пантофка, и въздъхна тежко. — Мили боже! Наистина съм достойна за присмех. Аз...

Жално мяукане секна думите ѝ. Остин сведе поглед и видя как малко сиво коте изскочи изпод плета и се хвърли върху отпрания волан на роклята на госпожица Матюс.

— Ето те и теб! — Тя грабна пухкавата топка и почеса котето зад ушите. Животинчето тутакси замърка доволно. — Дали случайно не си зърнало обувката ми по време на странстванията си, малко дяволче? —

промърмори тя на пухкавото котенце. — Предполагам, че се е закачила някъде из онези храсти. — Извърна се към Остин. — Имате ли нещо против да погледнете?

Той се втренчи в нея, опитвайки се да прикрие удивлението си. Ако някой му беше казал, че желанието му за усамотение ще се превърне в спасителна мисия, чиято цел е издирването на балната пантофка на някаква луда жена, никога нямаше да повярва. Една откачена, която го бе помолила да намери обувката ѝ, все едно беше обикновен лакей. Би трябвало да е искрено възмутен. И не се съмняваше, че ще изпадне в праведен гняв веднага щом изчезне необяснимото желание да избухне в смях. Херцогът се наведе и се вторачи в храстите, откъдето бе изскочила госпожица Матюс.

Зърна изгубената обувка, измъкна я от преплетените клони и ѝ я подаде.

— Ето, заповядайте.

— Благодаря ви, сър.

Тя повдигна полите си с няколко сантиметра и пъкна обувките си в дълъг чорап крак в пантофката. Имаше много хубави тънки глезени и изненадващо малък крак за момиче, което според него бе някъде над метър и седемдесет. *По-висока е, отколкото модата изисква, но иначе ръстът ѝ е много приятен*, реши той. Погледът му се прехвърли към лицето ѝ. Главата ѝ щеше да се сгуши идеално върху рамото му и устните му с лекота щяха да стигнат до тази невероятно съблазнителна уста...

Заля го гореща вълна. По дяволите, да не би да полудяваше? Едно зърване на глезена ѝ и бе изгубил ума си. Отклони с нежелание поглед от устните ѝ и го насочи към доволното коте, сгушено в ръцете ѝ. Животинчето отвори малката си уста и широко се прозина.

— Изглежда, Божичко е готов за сън — отбеляза Остин.

— Божичко?

— Да. Преди десет седмици една от котките ни се окоти. Когато Мортлин, конярят, открил котилото в конюшната, възкликнал: „Божичко, погледнете всички тези котета!“ — Не можа да се сдържи и ъгълчетата на устните му се извиха в лека усмивка. — Всъщност би трябвало да се смятаме за късметлии. Последното котешко потомство се роди в леглото на Мортлин и имената, с които кръсти зверчетата, бяха много по-... цветисти.

Върху страните ѝ се появиха две трапчинки.

— Мили боже! Явно котката не се е помайвала особено и е била доста заета.

— Определено.

— Явно знаете всичко за Божичко и майка му. Наблизо ли живеете?

Остин се втрени объркано в нея. Изглежда, тя беше единствената жена в проклетото кралство, която не знаеше кой е той.

— А... да, живея наблизо.

— Провървяло ви е. Тук е прекрасно. — Нагласи по-удобно Божичко в ръцете си. — Е, колкото и да ми е приятно да си бърбря с вас, наистина трябва да вървя. Можете ли да ме упътите накъде се конюшните?

— Конюшните?

— Да. — Очите ѝ блеснаха закачливо към него. — За онези, които не са запознати с американския жаргон, това означава „място, където държат конете“. След като Божичко живее там, майка му несъмнено го търси.

— А може би ще ми позволите да ви съпроводя до там? — попита херцогът развеселено.

По изражението ѝ се мярна изненада и девойката се поколеба.

— Това е много мило от ваша страна, сър, но не е необходимо. Сигурно бихте предпочели да останете тук и да се насладите на уединението си.

Да, със сигурност жадуваше тъкмо за това. Нали така? Ала идеята да остане насаме с мислите си вече никак не му се струваше привлекателна.

— Или може би предпочитате да се върнете на бала? — додаде тя, когато той не отговори.

Остин потисна потръпването си.

— Тъй като съвсем неотдавна се измъкнах от там, още не изгарям от желание да се върна обратно.

— Наистина ли? Не се ли забавлявате на подобни празненства?

Той се замисли дали да ѝ сервира една благородна лъжа, но се отказа.

— В действителност, не. Ненавиждам тези приеми.

Тя го зяпна изумено.

— Мили боже, а аз си мислех, че съм единствената.

Херцогът не можа да прикрие изненадата си. *Смисълът* на живота на всички жени, които познаваше, бяха именно подобни балове.

— А вие самата не се ли забавлявахте?

В погледа ѝ се появи тъга и тя сведе глава.

— Не, боя се, че не.

Явно някой се бе отнесъл нелюбезно с тази девойка — някой в дома му, присъстващ на този глупав бал. Можеше съвсем ясно да си представи как красавиците от висшето общество я одумват, скрити зад ветрилата си, разменяйки си подигравателни подмятания за „парвенютата от колониите“.

Правилата на гостоприемството и добрият тон изискваха той да се върне в къщата и да се държи като любезен домакин, но Остин нямаше желание да го стори. Подозираше, че в този момент майка му раздражено се оглежда във всички посоки, чудейки се къде ли се е дянал херцогът на Брадфорд и колко дълго възнамерява да се крие. Увереността, че има поне двайсетина млади кандидатки на възраст за женене — с които майка му като истинска сватовница се надяваше да го сближи — го изпълваше с още по-голяма решителност да стои възможно най-далеч от балната зала.

— Явно и двамата се нуждаем от малко свеж въздух — усмихна се Остин. — Да вървим. Аз ще ви покажа конюшните, а вие ще ми разкажете за приключението си с Божичко.

Елизабет се поколеба. Ако леля ѝ Джоана знаеше, че е сама в градината, в компанията на непознат господин, знаеше, че ще ѝ се наложи да изслуша строга лекция. Ала беше просто невъзможно да се върне в този вид на бала. Освен това достатъчно бе изстрадала за една вечер.

Умори се да я заглеждат постоянно и да я обсъждат шепнешком, задето предпочиташе да разговаря на други теми, а не за модата и времето. Пък и не беше нейна вината, че е по-висока, отколкото бе прието, и че танцуваше ужасно. Дори и този господин да знаеше за подигравките относно националността и особата ѝ, беше достатъчно любезен да не го показва.

— Доколкото разбрах, сте без придружителка — поде кавалерът ѝ с весели нотки в гласа, — но имате думата ми, че няма да избягам с

вас.

— Добре, да вървим — рече Елизабет, след като се убеди, че няма нищо лошо в предложението му.

Младата жена закрачи редом с него по пътеката. Разкъсаният волан на подгъва ѝ се влачеше зад нея, а Божичко се бе свил удобно в ръцете ѝ. От време на време хвърляше тайни погледи към придружителя си. Слава богу, че не си падаше по замечтани, романтични въздишки, тъй като този мъж определено можеше да ги предизвика. Гъста черна коса обрамчваше удивително красиво лице, което изглеждаше още по-интригуващо от играта на сенките и изменчивите проблясъци на лунната светлина. Погледът му бе пронизващо настойчив и когато се втренчи за миг в нея, пръстите на краката ѝ се свиха неволно в обувките. Високи скули, прав аристократичен нос, ясно очертани плътни устни, които тя бе видяла да се извиват в закачлива усмивка, но предполагаше, че могат да изобразяват и жестока гримаса в мигове на гняв.

Трябваше да признае, че всичко у него ѝ се струваше привлекателно. Но нямаше смисъл да се интересува от този непознат. Веднага щом разбере що за социално бедствие е тя, тутакси ще престане да я забелязва, също както мнозина други.

— Кажете ми, госпожице Матюс, с кого сте дошли на бала?

— Дойдох с леля ми, графиня Пенбрук.

Той я изгледа замислено.

— Наистина ли? Познавах покойния ѝ съпруг, ала не знаех, че имат племенница в Америка.

— Моята майка и леля Джоана бяха сестри. Мама се установила да живее в Америка, след като се омъжила за баща ми, тамошен лекар.

— Елизабет му хвърли кос поглед. — Майка ми е родена и отраснала в Англия. Така че съм половин англичанка.

Лека усмивка се мярна за миг върху устните му.

— В такъв случай сте само половин „парвеню“.

Девојката се засмя.

— О, не! Боя се, че съм изцяло и напълно *парвеню*.

— За пръв път ли посещавате Англия?

— Да. — Нямаше смисъл да му казва, че това е повече от посещение — че никога няма да се върне в родината си.

— И харесва ли ви тук?

Тя се поколеба, но реши да бъде напълно откровена.

— Харесвам страната ви, но намирам английското общество и всичките му правила за твърде строги и задущаващи. Аз съм отраснала в провинцията и разполагах с много по-голяма свобода. Не е лесно да се свикне.

Остин погледна към роклята ѝ.

— Явно никак не ви е лесно да се откажете от американския обичай да лазите из храстите във вечерно облекло.

От устните ѝ се отрони сподавено кискане.

— Да, очевидно е така.

Отпред се показва високият силует на конюшната. Когато приближиха, огромна тлъста котка изникна на прага и измяука високо.

Джентълменът се наведе и погали животното.

— Здравей, Джордж. Как е моето момиче тази вечер? Липсва ли ти твоето бебче?

Елизабет пусна Божичко на земята и котето мигом се хвърли към Джордж.

— Майката на Божичко се казва *Джордж*?

Клекналият ѝ спътник я погледна и се усмихна.

— Да. След като възкликна: „В името на Сейнт Джордж^[1], този котарак трябва да е женски, след като май... се е окотил!“, конярят ми я кръсти Джордж. Мортлин знае всичко за конете, но се боя, че никак не е наясно с котките.

Ответната ѝ усмивка се стопи, когато осъзна смисъла на думите му.

— *Вашият* коняр? Това *ваши*те котки ли са?

Остин се изправи бавно, като мислено се прокле за невниманието. Явно това приятно общуване клонеше към своя край.

— Да, котките са мои.

Очите ѝ се разшириха.

— О, боже! Значи, това е *вашият* дом?

Той хвърли бърз поглед към внушителната постройка в далечината. Там живееше, но от повече от година не я чувстваше като свой дом.

— Да, Бранфорд Хол ми принадлежи.

— В такъв случай вие трябва да сте... — Тя се наведе в непохватен поклон. — Простете, Ваша Светлост. Не ви познах.

Сигурно сте ме сметнали за непростимо невъзпитана.

Остин я гледаше как се изправя след реверанса в очакване очите ѝ да се присвият замислено, да блеснат алчно, докато пресмята как да се възползва най-добре от тази неочаквана среща с „най-желания ерген в Англия“.

Но не видя нищо подобно.

Вместо това изглеждаше искрено съкрушена. И нетърпелива да си тръгне по-бързо.

Колко интересно.

— Толкова съжалявам, задето казах, че не съм се забавлявала на вашия прием — смотолеви девойката, отстъпвайки няколко крачки назад. — Балът е възхитителен. Наистина възхитителен. Храната, музиката, гостите, всички са...

— Възхитителни? — подсказа ѝ той услужливо.

Тя кимна и направи още няколко крачки назад.

Погледът му не се отделяше от лицето ѝ. В изразителните ѝ очи се редуваха различни чувства — смущение, страх, изненада, но нито веднъж не зърна и най-малка следа от лукавство или пресметливост. Нито изглеждаше впечатлена от благородническата му титла. Но това, което го озадачи най-много, бе пълната липса на нещо друго.

Тя не флиртуваше с него.

Не бе кокетничила и по-рано, преди да узнае кой е той, но сега...

Колко *невероятно* интересно.

— Благодаря ви, че ме придружихте, Ваша Светлост. Предполагам, че вече трябва да се върна в къщата. — Младата жена отстъпи още няколко крачки назад.

— А роклята ви, госпожице Матюс? Дори „парвеню от колониите“ не би се осмелило да се появи в балната зала в настоящия ви вид.

Елизабет се закова на място и сведе поглед към дрехата си.

— Вероятно е безсмислено да се надявам, че никой няма да забележи.

— Напълно безсмислено. Двете с леля ви ще нощувате ли в имението?

— Да. Всъщност ще останем няколко седмици в Брадфорд Хол като гости на вдовстващата херцогиня... — В очите ѝ проблесна разбиране. — Която е ваша майка.

— Да, така е. — Остин се запита за миг дали майка му не е уредила това гостуване с надеждата да го сватоса с момичето, ала тутакси отхвърли идеята. Не можеше да си представи, че изключително благопристойната му майка ще сметне една американка за подходяща херцогиня. Не, той много добре знаеше, че сватовническият ѝ поглед се е спрял на няколко млади жени с безупречно британско потекло. — След като сте отседнали тук, предполагам, че мога да разреша проблема ви. Ще ви покажа рядко използвания заден вход, който води направо към стаите за гости.

Нямаше как да не забележи благодарното изражение в очите ѝ.

— Това със сигурност ще предотврати светския скандал, който се боя, че е надвиснал над хоризонта.

— В такъв случай да вървим. Не бих искала да злоупотребявам с добрината ви, Ваша Светлост, но бихте ли предали извиненията ми на моята леля, когато се върнете в балната зала? — попита Елизабет, докато вървяха към господарската къща.

— Разбира се.

Тя се прокашля.

— А какво извинение ще измислите?

— Извинение? О, предполагам, че ще кажа, че внезапно сте получили нервен пристъп.

— Нервен пристъп! — Звучеше ядосано. — Що за глупости! Никога не би ми се случило подобно незначително нещо. Освен това леля Джоана няма да повярва. Тя знае, че съм много здрава и силна. Ще трябва да измислите нещо друго.

— Добре. Какво ще кажете за главоболие?

— Никога не съм имала.

— Стомашно неразположение?

— Стомахът ми също е винаги здрав.

Остин едва сдържаше желанието си да завърти очи към небесата.

— Някога страдали ли сте от *каквато* и да било болест?

Спътницата му поклати глава.

— Май все забравяте, че аз съм...

— Много здрава и силна. Да, започвам да се убеждавам в това. Но се боя, че всяко друго извинение, като например треска, ще разстрои леля ви.

— Хм... Предполагам, че сте прав. Не искам да я плаша. Всъщност главоболието не е съвсем далеч от истината. Слепоочията ми започват да пулсират само при мисълта да се върна на бала. Много добре — рече тя с хладен тон и кимна. — Можете да кажете, че ме е връхлетяло непоносимо главоболие.

Остин се подсмихна едва доловимо.

— Благодаря.

— Няма защо — засия момичето насреща му.

Няколко минути по-късно пристигнаха пред Бранфорд Хол и той я поведе през сенките към страничната врата, почти скрита от гъстия бръшлян. Потърси пипнешком дръжката и отвори вратата.

— Пристигнахме. Стаите за гости са на горния етаж. Внимавайте по стълбите.

— Ще внимавам. Благодаря ви за любезността.

— За мен беше удоволствие.

Погледът му потърси лицето ѝ в полумрака. Дори разрошена, мръсна и в изпомачкана рокля, тя беше красива и чаровна. И забавна. Не си спомняше кога за последен път се бе чувствал толкова безгрижен и отпуснат. Неотложните тревоги щяха да го налегнат, веднага щом се върне в къщата, но не можеше да устои на желанието да удължи с още няколко минути този кратък и приятен отдых. Протегна се, улови ръката ѝ и я поднесе към устните си. Ръката ѝ беше топла и мека, а пръстите — дълги и тънки. Отново го лъхна лекият аромат на люляк.

Погледите им се срещнаха и дъхът му секна. Проклятие, тя изглеждаше толкова съблазнително с тези разбъркани къдрици... сякаш мъжки ръце бяха разрошили косите ѝ и омачкали дрехата ѝ. Погледът му се сведе към устните ѝ... чувствените ѝ, невероятно изкусителни устни и той се запита какъв ли е вкусът им. Представи си как се навежда напред, докосва с устни нейните, веднъж, дважд... сетне целувката му става по-настойчива, езикът му се плъзва в примамливата ухानна топлина на устата ѝ. На вкус е вълшебна, като...

— О, боже!

Пръстите ѝ стиснаха силно ръката му и тя се втрени в него. Погледът ѝ се задържа за няколко секунди върху устните му, сетне извърна глава, очевидно силно развълнувана. В гърдите му се разля топла вълна, която го изненада. Ако не знаеше, че е невъзможно, щеше да се закълне, че е прочела мислите му.

Тъкмо се канеше да издърпа ръката си, когато тя ахна. Погледите им отново се сляха и Остин забеляза, че девойката внезапно е пребледняла. Опита се да откопчи ръката си от нейната, но тя само стегна хватката си.

— Какво не е наред? — попита той, разтревожен от бледността ѝ и същевременно изнервен от настойчивия ѝ поглед.

— Уилям.

Херцогът застина.

— Моля?

Очите ѝ отчаяно търсеха неговите.

— Познавате ли някого, който се казва Уилям?

Всички мускули в тялото му се напрегнаха.

— Каква игра играете?

Вместо да отговори, тя стисна ръката му между дланите си и затвори очи.

— Той е ваш брат — прошепна. — Казали са ви, че е загинал, докато е служил на родината си. — Отвори очи и погледът, който му отпрати, извика у него злокобното усещане, че е способна да вижда право в душата му. — Това не е вярно.

Кръвта се смрази в жилите му. Остин отскубна ръката си от пръстите ѝ и отстъпи назад, потресен от думите ѝ. Мили боже, нима тази жена знаеше най-мрачната му и ужасна тайна? И ако бе така, как я бе научила?

Образите, които през последната година се бе опитвал да изтрие от спомените си, отново нахлуха в съзнанието му. Тъмна алея. Срещата на Уилям с някакъв французин, на име Гаспар. Сандъци с оръжия. Размяна на пари. Мъчителни въпроси. Горчив сблъсък между двамата братя. И тогава, само след няколко седмици, новината, че Уилям е загинал като герой в битката при Ватерло.

Сърцето му блъскаше бясно в гърдите, докато се опитваше да запази външно спокойствие. Нима тази жена беше нещо повече от това, което изглеждаше? Дали знаеше нещо за писмото, което наскоро бе получил, или за дейността на Уилям и връзките му с французите? Би ли могла тя да се окаже следата, която бе търсил през последната година?

Остин присви очи, впи поглед в пребледнялото ѝ лице и произнесе лъжата, която бе изричал вече безброй пъти.

- Уилям загина, сражавайки се за родината си. Той е герой.
— Не, Ваша Светлост.
— Да не би да казвате, че брат ми не е герой?
— Не. Казвам, че не е загинал. Вашият брат Уилям е жив.
-

[1] Възклицание, касаещо свети Георги Победоносец (на англ. Saint George), който е покровител на множество страни, включително и на Англия, и е един от най-почитаните светци. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 2

Елизабет усети как започна да я обзема вцепеняващата умора, която понякога следваше видението. Отчаяно искаше да се успокои, но подозрението, пламтящо в очите на херцога, я приковаваше на място.

— Ще ми кажете всичко, което ви е известно. Всичко, което ви дава основание да твърдите, че брат ми е жив — заповяда ѝ той с леден тон. — Веднага.

Мили Боже, защо не си мълчах? Но Елизабет знаеше отговора, още докато си задаваше този въпрос. В съзнанието ѝ се мярна лицето на млада жена... обична приятелка, която никога повече нямаше да види... и то само защото премълча за предчувствието си. Това бе грешка, която се закле никога да не повтаря.

А и това, че този Уилям е жив — нима не беше добра новина? Но враждебността и недоверието в очите на херцога бяха признак, че думите ѝ са били твърде прибързани и необмислени. При все това тя щеше да го убеди, че е казала истината.

— Зная, че брат ви е жив, защото го видях...

— Видели сте го? Къде? Кога?

— Само преди миг. — Гласът ѝ се снижи до шепот. — Яви ми се. Остин силно присви очи.

— *Яви ви се?* Какви са тези глупости? Да не сте полудели?

— Не, Ваша Светлост. Аз... аз мога да виждам разни неща. В мислите си. Предполагам, че някои биха го нарекли ясновидство. Опасявам се, че не мога да го обясня.

— И твърдите, че сте видели брат ми? Жив.

— Да.

— Ако е вярно, къде е той сега?

Тя сбърчи вежди.

— Не зная. Виденията ми често са доста смътни. Зная само, че не е умрял, както вярват всички.

— И очаквате да ви повярвам?

Леденото недоверие в тона му я смрази.

— Разбирам съмненията ви. По-лесно е да се отхвърли като безсмислица това, което не може да бъде обяснено научно. Мога само да ви уверя, че ви казвам чистата истина.

— Как изглежда този мъж, когото мислите за мой брат?

Елизабет затвори очи, пое дълбоко дъх и се застави да изчисти ума си от други мисли и да го съсредоточи само върху това, което бе видяла.

— Висок. Широкоплещест. Чернокос.

— Колко удобно. Вие току-що описахте половината мъже в Англия, включително и самия регент, за когото несъмнено ви е известно, че е жив и здрав. Освен това няма да ви е трудно да опишете брат ми, след като портретът му в цял ръст виси на стената в коридора.

Девојката отвори очи, преди да му възрази.

— Не съм виждала портрета. Мъжът, когото видях, прилича на вас. И има белег.

Той се вцепени. От погледа ѝ не убягна внезапното му напрегане.

— Белег? Къде?

— На дясната ръка, горе.

— Много мъже имат белези. — Един мускул на челюстта му потрепна. — Ако си въобразявате, че можете да ме убедите в някакви магически способности, които уж притежавате, сте сбъркали човека, когото да разигравате с подобни небивалици. Крадливите цигани от векове бродят из цяла Англия, твърдят, че са надарени с подобни таланти, но само лъжат с надеждата да подмамят глупаците да се разделят със златото си, или да го откраднат, ако не успеят с измислиците си.

— Не съм циганка, нито измамница, нито крадла, нито лъжкиня!
— избухна младата жена.

— Така ли? Предполагам, че сега ще ми заявите, че можете да четете и мисли.

— Само понякога. — Погледът ѝ се прикова върху устните му, присвити презрително. — Прочетох мислите ви, когато докоснахте ръката ми.

— Така ли? И за какво си мислех?

— Вие... искате да ме целунете.

Остин само повдигна вежди.

— Не се изискват никакви специални умения за подобно прозрение. За миг вниманието ми бе привлечено от устните ви.

Но въпреки небрежния отговор тя усети как той настръхна и стана още по-предпазлив и подозрителен — чувства, които отдавна бе свикнала лесно да разпознава. Но под тях Елизабет откри нещо друго, което въпреки гнева ѝ привлече вниманието ѝ.

Самота.

Тъга.

Вина.

Те го обгръщаха като черен плащ. Сърцето ѝ се сви от съчувствие към него. Тя също познаваше тези усещания, знаеше колко нараняват сърцето, как разяждат душата.

И тя изпитваше съжаление и вина, която искаше да изкупи. Дали можеше да му помогне? Щеше ли това да облекчи собствената ѝ вина?

— Искахте да ме целунете — прошепна му младата жена, решена да го убеди, че не е луда и че той действително я бе пожелал за миг. — Питайте се какъв вкус имат устните ми. Представихте си как се навеждате напред, докосвате ги с устните си... веднъж, два пъти. А после целувката стана...

Очите му блеснаха, погледът му потъмня, преди да се прикове върху устните ѝ.

— Продължавайте.

Обля я топлина, когато си представи какво си бе помислил след това... как езикът му гали нейния.

— Смятам, че доказах правотата си.

— Така ли? — Остин я изгледа с присвити очи. Едно беше да отгатва наслуки, че той си мисли как да я целуне, но беше дяволски странно, че думите ѝ съвсем точно описваха мислите му.

Господи, ами ако се окаже права? Ако Уилям е жив? Не, това бе невъзможно, но тази лишена от всякаква логика надежда го заля с такава съкрушаваща сила, че той едва не се олюля. Но бързо се окопити. Неколцина войници бяха видели как брат му пада покосен в разгара на битката. И макар че лицето му е било обезобразено от пушечния изстрел, са го разпознали — без всякакво съмнение — по гравирания часовник, намерен под трупа му.

Нямаше никаква грешка. Уилям бе мъртъв. Ако не беше, досега щеше да се е свързал със семейството си и да се е прибрал у дома.

Освен ако не е станал предател и изменник на короната.

Зави му се свят. Беше дяволски подозрително, че тази госпожица Матюс направи изявлението си съвсем скоро след онази обезпокоителна бележка, която бе получил само преди две седмици, потвърждаваща най-лошите му опасения, че брат му е предател на отечеството. Възможно ли бе тя да знае нещо за писмото, или за това, какво е правил Уилям по време на войната? Дали ѝ бе известно нещо за французина, когото Остин бе видял с брат си?

И откъде знаеше за белега? Уилям наистина имаше малък белег в горната част на дясната си ръка, като спомен от една злополука по време на езда в детството му. Нима тази американка го познаваше? И то достатъчно интимно, че да види белега на тялото му?

Нежно осветявана от лунната светлина, с разрошена коса, в която танцуваше летният ветрец, тази девойка определено не приличаше на шпионка, убийца или на съблазнителка, ала той знаеше, че външността може да заблуждава. Някои от най-красивите жени, които познаваше, бяха зли, измамни и безсърдечни. Каква личност се криеше под това невинно лице? Не знаеше какво се разиграваше пред него, но бе решен да разбере. И ако се налагаше да се преструва, че вярва на нейните „видения“, щеше да го направи.

Отвори уста, за да заговори, но преди да успее да изрече дори една дума, тя го изпревари:

— Не разигравам нищо, Ваша Светлост. Искам само да ви помогна.

Проклятие! Трябваше много да внимава с нея. Но макар да не вярваше във виденията ѝ — кой здравомислещ мъж би повярвал? — тя явно беше необикновено, дори свръхестествено проникателна.

Ако не следи зорко всяка своя стъпка, нищо чудно тази хитруша по някакъв начин да узнае тайните му — тайни, които биха могли да съсипят семейството му.

— Разкажете ми какво знаете за брат ми — подкани я той.

— Не зная нищо за него, Ваша Светлост. Преди да докосна ръцете ви, дори не подозирах за съществуването му.

— Така ли? А откога сте в Англия?

— От шест месеца.

— И очаквате да ви повярвам, че през цялото това време никой нищичко не ви е споменал за брат ми? — От устните му се изтръгна

безрадостен смях.

Тя се поколеба, преди да заговори тихо:

— Опасявам се, че не съм това, което някои биха нарекли успешна дебютантка на сезона. Забелязах, че по-скоро говорят за мен, отколкото с мен.

— Сигурно вашата леля ви осведомява за последните клюки.

Устните ѝ се извиха в лека усмивка.

— Ако трябва да бъда напълно откровена, Ваша Светлост, леля ми наистина говори най-вече за събитията от светския живот в Лондон. Аз много я обичам, но след пет минути на подобна тема за разговор започвам да оглушавам.

— Разбирам. Разкажете ми повече за това... хм... за видението, което получихте за Уилям.

— Видях млад мъж във военна униформа. Беше ранен, но жив. Зная само, че името му е Уилям и той ви е скъп. — Тя го изгледа разтревожено. — Вие вярвате, че е мъртъв, но той не е. Сигурна съм в това.

— Твърдите нещо много странно, но нямате никакво доказателство.

— Не... или поне засега.

— В какъв смисъл?

— Ако прекараме известно време заедно, навярно ще мога да ви кажа повече. Виденията ми са хаотични и обикновено откъслечни, но почти винаги се появяват, когато докосна нещо, предимно нечия ръка.

Той повдигна вежди.

— Нима искате да кажете, че ако поседим и се държим за ръцете, ще можете да видите нещо повече?

При тази негова саркастична забележка очите ѝ помръкнаха.

— Разбирам недоверието ви. Обикновено именно заради това не споделям предчувствията си.

— Но това го споделихте с мен.

— Да, защото последното видение, за което си замълчах, ми струваше много скъпо. — Тя се намръщи. — Не се ли радвате да узнаете, че брат ви е жив?

— Зная само, че брат ми е мъртъв. И няма да ви позволя да споменавате тези глупости за виденията си пред някой друг, особено

пред майка ми или сестра ми. Би било изключително жестоко да им вдъхнете надежда, каквато не съществува. Разбирате ли?

Тя го изглежда спокойно за няколко секунди. В тона му бе прозвучала студена заплаха.

— Ще уважа желанията ви, Ваша Светлост. Както знаете, двете с леля ми ще гостуваме в имението ви през следващите няколко седмици. Ако размислите и пожелаете да ви помогна, лесно ще ме намерите. А сега се чувствам много изморена и бих искала да се оттегля. Лека нощ, Ваша Светлост.

Той я съпроводи с поглед, докато се изкачваше към стайте за гости.

О, ще ми помогнете, госпожице Матюс. Ако знаете нещо за Уилям, няма да имате друг избор.

На Остин му бяха нужни няколко минути, за да открие Майлс Ейвъри в препълнената с гости бална зала. Когато най-после забеляза приятеля си, не се изненада да види елегантния, чаровен граф заобиколен от цял орляк дами. По дяволите, надяваше се, че няма да се налага да го влачи за косата, за да го измъкне от прехласнатите му обожателки.

Все пак тази неприятна задача му бе спестена, когато Майлс го забеляза как се носи заплашително към него. Като впери сърдит поглед в другаря си, херцогът рязко посочи с глава към коридора, водещ към кабинета му, след което напусна залата, уверен, че графът скоро ще го последва. След повече от двайсетгодишно приятелство двамата се разбираха много добре и без думи.

Остин едва бе успял да налее бренди в две чаши, когато на вратата се почука дискретно.

— Влез.

Майлс влезе в кабинета и затвори вратата след себе си. Устните му бяха извити в насмешлива усмивка.

— Крайно време беше да се появиш. Търсих те навсякъде. Къде се беше скрил?

— Поразходих се в градината.

— О? За да се възхищаваш на цветята? — В погледа на Майлс се появиха закачливи искри. — Или може би си се възхищавал на

природните прелести по някакъв друг... да го кажем, *сладострастен* начин?

— Нито едното, нито другото. Просто потърсих малко спокойствие и тишина.

— И успешно ли беше търсенето ти?

В съзнанието му изплува лицето на госпожица Матюс.

— Опасявам се, че не. А ти защо си ме търсил?

Закачливият блясък в очите на графа още повече се усили.

— За да ти споделя мислите, които ме вълнуват. Какъв приятел си, след като ме изоставяш по такъв начин? Толкова рядко се вясваш на приемите и изобщо не поемаш своя дял от тълпата девици, зажаждали да ни надянат брачните окови. Не стига това, но дори и когато балът е в собствения ти дом, теб човек никъде не може да те открие. Лейди Дигби и многобройните ѝ дъщери ме сгасиха зад голямата саксия на една палма. И благодарение на това, че ти изчезна безследно, тя ми натресе щерките си. А те до една са пълни тъпачки със зелки вместо глави и танцуват ужасно. Горките ми ходила никога няма да се възстановят от набезите им. Разбира се, онази групичка, от която ти току-що ме измъкна, изглеждаше доста по-обещаваща — продължи Майлс невъзмутимо. — Дамите улавяха с настървение всяка моя дума. Не си ли обърнал внимание какви мъдри бисери се сипят понякога от устата ми?

Остин го изгледа над ръба на чашата.

— Не проумявам защо намираш за толкова забавно престореното обожание на тези безмозъчни глупачки. Никога ли не ти омръзва?

— Разбира се, дотегнало ми е. Знаеш колко силно ненавиждам, когато тези красавици на възраст за женене, със сладострастни пищни извивки, се нахвърлят отгоре ми. Всеки път потръпвам от ужас. — Майлс посегна да отпие от питието си, но ръката му застина при поднасянето на чашата към устните. — Я чакай, Остин. Добре ли си? Струваш ми се... доста смачкан.

— Благодаря ти, Майлс. Любезните ти думи винаги успяват да стоплят сърцето ми. — Той отпи солидна глътка от брендите, докато търсеше най-подходящите думи. — За да отговоря на въпроса, ще ти призная, че съм донякъде притеснен. Нещо се случи и сега се нуждая от услуга.

Присмехулното изражение на Майлс тутакси се смени с по-сериозно.

— Знаеш, че е достатъчно само да поискаш.

Остин въздъхна предпазливо. Разбира се, че можеше да разчита на Майлс, както винаги досега. Испита вина, че крие тайни от мъжа, който от детинство му беше най-добрият приятел. *За негово добро е да не знае за обстоятелствата около действията на Уилям по време на войната.*

— Трябват ми някои сведения, но никой не бива да разбира.

В умните, черни като абанос очи на Майлс просветна искрица на заинтересуваност.

— Относно какво?

— Относно една девойка.

— Аха, разбирам. Възнамеряваш да си наденеш брачната примка? Не мога да кажа, че ти завиждам — продължи графът енергично, преди Остин да успее да отговори. — На този свят няма жена, която бих издържал да гледам всеки ден край масата за хранене. Дори само от думите *Докато смъртта ви раздели* по гърба ми полазват вледеняващи тръпки. Но предполагам, че ти трябва да изпълниш дълга си към титлата, а и няма да станеш по-млад. Всеки ден благодаря на Бога, че братовчед ми Джералд може да наследи графската ми титла. Разбира се, Робърт може да стане следващият херцог Бранфорд, но и двамата знаем, че по-младият ти брат бяга от титлата като дявол от тамян. Всъщност...

— Майлс. — Само тази рязко произнесена дума се оказа достатъчна, за да секне пороят от думи, леец се от устата на приятеля му.

— Да?

— Не става дума за *такава* девойка.

Разбираща усмивка се плъзна по устните на Майлс.

— Аха. Не казвай нищо повече. Нуждаеш се от сведения за някоя жена, която... не е особено подходяща. Разбирам. — Намигна му многозначително. — Точно те са най-забавни.

Остин се подразни и трябваше да положи доста усилия, за да се сдържи.

— Младата дама, за която искам да узная нещо повече, е госпожица Елизабет Матюс.

Майлс повдигна вежди.

— Американската племенница на лейди Пенбрук?

Остин се постара да демонстрира спокойствие и невъзмутимост, каквито далеч не изпитваше.

— Срещал ли си се с нея?

— Няколко пъти. За разлика от *някои* необщителни персони, които и двамата познаваме, аз уважих няколко десетки балове през този сезон — приеми и соарета, сред чиито гости бяха лейди Пенбрук и госпожица Матюс. Всъщност госпожица Матюс е тук тази вечер. Да не би да искаш да те запозная с нея?

— Ние вече се запознахме... преди малко, в градината.

— Разбирам. — В очите на приятеля му проблеснаха любопитни искри, но той кратко попита: — Какво искаш да узнаеш за нея?

Всичко, помисли си Остин.

— Разкажи ми за впечатленията си, след като вече я познаваш.

Този път графът се позабави с отговора. Настани се в креслото пред камината и после лениво завъртя в ръка чашата със златистата течност, докато Остин стискаше яростно зъби, измъчван от нетърпение.

— Мисля — заговори Майлс най-после, — че тя е чудесна млада дама, интелигентна и остроумна. За нещастие, е донякъде скована в обществото, в един момент е мълчалива и стеснителна, а в следващия се изказва твърде оживено и откровено. Честно казано, за мен тя е като глътка свеж въздух, но тъй като се наслушах какво се говори по неин адрес, стигнах до извода, че май само аз споделям това мнение.

— Какво се говори? Нещо скандално ли?

Графът махна с ръка в знак на несъгласие.

— Не, нищо подобно. Не виждам как може една жена да се въвлече в скандал, след като всички я избягват.

В съзнанието на Остин изплува образът на усмихнатата девойка с разрошена коса.

— И защо я избягват?

Майлс сви рамене.

— Кой може да каже как започват тези неща? Жените злословят, скрили лица зад ветрилата си, надсмиват се на непохватността ѝ в танците и на неумението ѝ да води светски разговори. Неколцина ѝ лепнаха етикета на голяма интелектуалка и скучна педантка, след като

въвлече група лордове в спор за предимствата от лечението с билки. И в мига, в който *някой* я обяви за неприемлива, останалите веднага започват да му пригласят.

— Лейди Пенбрук не защитава ли племенницата си?

— Не съм обърнал особено внимание на това, но несъмнено най-злостните подмятания стават далеч от острия взор на графинята. Но дори и нейната огромна подкрепа не е достатъчна, за да осигури на племенницата й благоразположението на *висшето общество*.

— Знаеш ли откога е в Англия?

Майлс се почеса по брадичката.

— Мисля, че е пристигнала малко след Коледа, така че би трябвало да е тук от шест месеца.

— Бих искал да установиш кога точно е дошла и с кой кораб. Искам също да зная дали това е първото й пътуване до Англия.

— Защо просто не я попиташ?

— Направих го. Тя твърди, че е пристигнала преди шест месеца и че това е първото й посещение.

Очите на графа проблеснаха заинтригувано.

— И ти не й повярва? Мога ли да попитам защо?

— Възможно е да се е познавала с Уилям — отвърна херцогът, опитвайки се да си придаде равнодушен вид. — Искам да разбера със сигурност дали е така. Ако го е виждала, искам да узная как, кога и къде са се срещнали.

— Отново повтарям, защо просто не я попиташ?

От отчаяние на Остин му идеше да оскубе косата си, но се удържа, макар и с усилие.

— Не мога да ти кажа, докато не науча повече. Искам да разузная повече и за миналото й. Защо е напуснала Америка? Какво е финансовото й състояние? Какво е семейното й положение? Всичко, до което можеш да се добереш.

— Може би трябва да наемеш *някой* детектив от „Боу Стрийт“^[1]? Те...

— Не. — Думата изплющя като камшик и тутакси прекъсна опита на Майлс да довърши предложението си. Преди две седмици херцогът бе наел един от най-добрите детективи от „Боу Стрийт“, за да издири един французин, на име Гаспар — мъжът, когото видя онзи последен път с Уилям... за когото подозираше, че знае нещо за

писмото, заключено в бюрото му. Нямахте желание да въвлича агенцията и в следенето на Елизабет Матюс. — Нужен ми е човек, комуто имам пълно доверие и който умее да пази тайна. И така, ще проучиш ли въпроса? По всяка вероятност трябва да заминеш за Лондон.

Приятелят му го изгледа замислено за няколко дълги секунди.

— Това явно е важно за теб.

Образът на Уилям изплува в съзнанието му.

— Да.

Двамата се спогледаха. Толкова дълго бяха другари, че се разбираха и без думи.

— Още на сутринта тръгвам — обеща Майлс. — Междувременно веднага ще започна проучването, като ще поразпитам няколко от гостите на приема за въпросната дама.

— Отлична идея. Излишно е да споменавам, че искам тези сведения възможно най-скоро.

— Разбирам. — Графът допи брeндитo си и се надигна. — Предполагам, ти е известно, че госпожица Матюс и лейди Пенбрук ще останат тук за няколко седмици като гости на майка ти.

— Да. Като изпращам *теб* в Лондон, *аз* ще мога да държа под око госпожицата.

Майлс повдигна вежди.

— Това ли възнамеряваш да правиш? Само да я държиш под око? Хладното изражение на Остин стана ледено.

— Свърши ли с въпросите?

Графът мъдро се съобрази с арктическият повей във въздуха.

— Напълно. — Доби сериозно изражение и отпусна успокояващо ръка върху рамото на херцога. — Не се тревожи, приятелю. Всичко ще остане само между нас двамата. Ще изровим всичко, което може да се открие за госпожица Елизабет Матюс.

След като вратата се затвори след Майлс, Остин извади едно сребърно ключе от джоба на жилетката си и отключи най-долното чекмедже в бюрото си. Измъкна писмото, което беше получил преди две седмици, и отново прочете думите, които изгаряха мозъка му.

Брат ви Уилям предаде Англия. Имам доказателство, подписано със собствената му ръка. Ще мълча, но това ще ви струва скъпо.

Трябва да дойдете в Лондон на първи юли. Там ще получите допълнителни указания.

[1] Първите английски полицейски следователски екипи, действали от 1749 до 1839 г. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

На следващата сутрин, малко преди разсъмване Елизабет се измъкна на пръсти от стаята си, с чанта в ръка.

— Къде отиваш толкова рано, Елизабет?

Девојката едва не подскочи от изненада.

— Мили боже, леля Джоана, така ме стресна. — Усмихна се на жената, която бе отворила сърцето и дома си за нея, без да ѝ зададе нито един въпрос. — Мислех да се поразходя из градините и да направя няколко скици. Искаш ли да ме придружиш?

Топчестото лице на леля ѝ за миг доби ужасено изражение.

— Благодаря ти, скъпа, но ще ти откажа. От ранната утринна роса перата ми напълно ще клюмнат. — Тя погали гальовно щраусовите пера, които се поклащаха величествено от бледозеления ѝ тюрбан. — Смятам преди закуска да почета в библиотеката. — Леля Джоана наклони глава настрани и Елизабет се отдръпна назад, за да избегне пернатата украса. — По-добре ли се чувстваш?

— Моля?

— Негова Светлост ме осведоми снощи, че си се оттеглила заради силно главоболие.

Младата жена поруменя.

— О! Да, чувствам се много по-добре.

В погледа на леля ѝ се долавяше силно любопитство.

— Очевидно си имала възможност да поговориш с херцога. Какво мислиш за него?

Той е невероятно привлекателен. И самотен. И ме мисли за лъжкия.

— Много е... очарователен. Хареса ли ти балът, леля Джоана?

От устните на по-възрастната жена се изтръгна сърдито сумтене, недотам присъщо за изискана дама.

— Забавлявах се, докато не ме обкръжиха лейди Дигби и ужасните ѝ дъщери. Не можах да се измъкна. Никога в живота си не съм се сблъсквала с такова ято от кудкудякащи глупачки. Ще се изумя,

ако тя успее да омъжи някоя от тези отблъскващи харпии. — Протегна ръка и потупа Елизабет по бузата. — Лейди Дигби позеленя от завист, като видя колко добре изглежда племенницата ми. Няма да е трудно да ти намерим съпруг.

— В случай че още не си забелязала, лельо Джоана, ние се затрудняваме дори да намерим джентълмен, който да се съгласи да танцува с мен.

Леля ѝ махна презрително с ръка.

— Пфу! Глупости! Просто още не са те опознали. Няма съмнение, че джентълмените малко се плашат, защото си американка, заради въстанието през миналия век и заради скорошните сражения^[1]. Но нещата отново ще се уталожат, така че всичко е само въпрос на време.

— Време за какво?

— Ами докато някой красив младеж те забележи.

Елизабет се въздържа да ѝ възрази, че почти всеки мъж, който досега я бе забелязвал, я бе намерил за неподходяща за висшето общество. Вдигна високо чантата си и додаде:

— Взех си нещо за хапване, така че ще се видим след закуската.

Леля ѝ сбърчи чело.

— Може би трябва да помоля някой от лакеите да те придружи. — И преди Елизабет да успее да се възпротиви, възрастната жена я изпревари, като се отказа от това свое намерение: — О, предполагам, че не е необходимо. Върви, скъпа, и се радвай на хубавия ден. В края на краищата освен нас никой в къщата още не се е събудил. Кого ли, за бога, ще срещнеш в толкова ранен час?

Докато се разхождаше, Елизабет се наслаждаваше на тишината, нарушавана единствено от шумоленето на листата и граченето на гарваните. Избираше пътеките наслуки, без да се замисля накъде върви, просто щастлива да бъде навън. След малко гората оредя и тя излезе на широка поляна, където бръмчаха пчели, докато кръжаха над сладко ухаещи орлови нокти. Пъстроцветни пеперуди прехвърчаха над туфите червени и жълти диви цветя.

Скоро стигна до живописно езеро. Бледи снопове от потрепващи златисти лъчи се прокрадваха между гъстите листа на дърветата,

осигурявайки ѝ сенчест заслон, стоплен от изгряващото слънце. Младата жена извади скицника си от чантата и приседна на тревата, като опря гръб до ствола на огромен дъб.

Скоклива катерица се загледа в нея, както се беше спотаила на клона на съседното дърво. Елизабет набързо я скицира. После семейство плахи зайци ѝ позираха за следващата рисунка, преди да се отдалечат с подскоци към по-безопасната висока трева. Нарисува старателно и скица на Печ^[2], макар сърцето ѝ да се свиваше от мъка по любимото ѝ куче. Много бе искала да го вземе със себе си в Англия, но Печ беше твърде стар и нямаше да издържи плаването през бурния океан. Затова го остави у дома, заедно с част от сърцето си, с хората, които го обичаха почти колкото тя самата.

За да отхвърли меланхолията, която ѝ навяваха мислите за Печ, тя се зае да скицира Божичко по памет. Но като я завърши, побърза да забрави за котенцето. Ако мислеше за него, щеше да си спомни и останалата част от времето, което бе прекарала в градината... както и мъжа, когото бе срещнала там. Мъжът, чиято тъга и самота бяха трогнали сърцето ѝ. Мъжът, за когото знаеше, че тайни измъчват душата му.

Бе предложила да му помогне, но после до среднощ не можа да заспи, питайки се дали не бе действала твърде прибързано. Очевидно херцог Брандфорд не вярваше в ясновидските ѝ способности.

Можеше ли да го убеди по някакъв начин? След снощи това не ѝ се струваше много вероятно, но желаше... имаше нужда да му помогне. Искаше да изтрие мъката, която усещаше, че помрачава щастието му. Нуждаеше се от това заради самата себе си, да се опита донякъде да утеши душата си заради бъркотията и неприятностите, която бе причинила в Америка. Със сигурност щеше да се чувства по-малко виновна, ако успее по някакъв начин да събере херцога с брат му, когото той мислеше за мъртъв.

Не, не бе избързала, предлагайки му помощта си. Всъщност бе решена да го стори, независимо дали той искаше, или не. Нуждаеше се само от някакво неопровержимо доказателство, че брат му е жив. Но за да го получи, трябваше отново да докосне ръката на херцога.

При тази мисъл я обля гореща вълна. Бе я преследвал в съня ѝ с красивото си лице, пронизващите очи и стройното си мускулесто тяло. За миг бе пробудил в душата ѝ безумното желание да бъде красива и

елегантна. Тогава може би щеше наистина да привлече вниманието на мъж като него, а не само мимолетния му интерес.

А той наистина се бе заинтересувал и тя го разбра, когато докосна ръката му.

Бе пожелал да я целуне.

Мислите му достигнаха до нея съвсем ясни и толкова неочаквани. Дъхът ѝ секна от представата за това, как устните му докосват нейните, а силните му ръце я обгръщат все по-плътно, притискат я към тялото му. Какво ли щеше да почувства, ако я целуне такъв мъж? Да бъде докосвана и прегръщана от него? *Божествено... Сигурно ще е божествено.*

От устните ѝ се изплъзна въздишка — женствена въздишка, каквато не вярваше, че е способна да отрони. Елизабет се намести поудобно, затвори очи и се отдаде на копнежа, докато си представяше целувката му.

Остин зърна някаква жълта пола, поклащана от ветреца, и дръпна юздата на Мист^[3], за да спре. Хиляди дяволи, *никога* ли няма да остане сам?

Щеше да обърне коня си и да потегли в обратната посока, но през последния час беше препускарал неуморно и Мист се нуждаеше от почивка и вода.

Примири се, че за кратко ще му се наложи да проведе безсмислен разговор с някоя от гостенките на майка си, и наближи езерото. Но като заобиколи огромния дъб, застина за миг.

Това беше тя. Жената, която бе смутила съня му и не напускате мислите му, откакто се бе събудил. Дамата, за която трябваше да разбере много повече. Бе седнала на сянка под дървото, със затворени очи, а върху устните ѝ играеше лека усмивка.

Остин скочи от седлото и безшумно се прокрадна към нея, докато внимателно я изучаваше. Разпилени от вятъра блестящи кестеняви къдрици обрамчваха лицето ѝ в безпорядък. Огледа я внимателно, без да бърза. Не можеше да откъсне очи от бялата ѝ като порцелан кожа, дългите мигли и съвършените съблазнителни устни.

Погледът му се плъзна надолу, по нежната изящна шия и млечнобялата плът, която се подаваше над скромния ѝ корсаж. Краката

й изглеждаха невероятно дълги под муселиновата рокля.

Лекият ветрец подхвана още една къдрица от небрежно събраните й коси и я люшна към устата й. Устните й потръпнаха няколко пъти, преди да отвори очи, докато отмяташе досадния кичур.

Остин долови точния миг, в който тя видя пред себе си черните му ботуши за езда. Младата жена се вцепени и примигна сепнато. Сетне погледът й се насочи нагоре и ахна.

— Ваша Светлост! — Скочи на крака и се наведе в поклон, който повечето биха определили като непохватен и напълно лишен от грациозност, но той го намери за безкрайно очарователен.

— Добро утро, госпожице Матюс. Изглежда, бяхте права с предсказанието си, че няма да е трудно да ви намеря. Изглежда, където и да отида, все на вас се натъквам.

Бузите й мигом поаленияха. Колко смуцаващо бе да бленуваш за един мъж, чиито целувки те оставят без дъх, а после да отвориш очи и да видиш как той те наблюдава съвсем отблизо. И, боже, колко невероятно привлекателен бе.

Проникващите през гъстите листа слънчеви лъчи танцуваха върху гарвановочерната му коса. Непокорен кичур бе паднал върху челото му, придавайки му почти хлапашко изражение, напълно контрастиращо с властния, настойчив поглед на сивите му очи. От цялата му фигура се излъчваха аристократизъм и мъжка сила.

Колосана бяла риза покриваше широките му рамене. Не носеше шал, така че силният му загорял врат се издигаше гордо от отвора на фината ленена дреха. Сърцето й заби учестено, като видя няколко черни косъмчета да надничат изпод разкопчаната яка.

Широките мускулести гърди, съчетани с тънкия кръст и стройни бедра, представляваха великолепна гледка. Дългите му крака бяха обути в кожени бричове, напъхани в лъснати до блясък черни кожени ботуши за езда. Елизабет си представи цяла върволица от жени с разбити сърца, блуждаещи по лондонските улици. Със сигурност херцогът щеше да бъде прекрасен модел за рисуване.

— Издържах ли проверката? — попита я той с донякъде развеселена интонация.

— Проверка ли?

— Да. — Лека усмивка озари устните му. — На английски означава „старателен оглед“.

Макар да бе ясно, че я дразни, Елизабет се ядоса на себе си. Мили боже, наистина го зяпаше, сякаш бе прегладняла, а той — някакво страхотно лакомство. Но вероятно вече поне не ѝ се сърдеше.

— Извинете, Ваша Светлост. Просто се изненадах да ви видя тук. — Очите ѝ се присвиха, като се приковаха върху един белег на бузата му. — Ранен ли сте?

Той докосна внимателно мястото.

— Някакъв клон ме закачи. Но ми се размина само с една драскотина.

Леко цвилене привлече вниманието ѝ и тя отмести поглед към великолепия кон, който пиеше вода от езерото.

— Приятна ли беше ездата?

— Много. — Той се огледа наоколо. — Къде е вашият кон?

— Дойдох пеша. Такава хубава сут... — Един образ проблесна в съзнанието ѝ и я остави безмълвна. Изправен на задните си крака кон, черен кон, много приличащ на този, който сега утоляваше жаждата си от езерото.

— Добре ли сте, госпожице Матюс?

Образът изчезна и тя побърза да се отърси от смътното видение.

— Да, добре съм. Всъщност аз съм...

— Много здрава и силна?

Тя се усмихна.

— Да, така е, но щях да кажа, че съм гладна. Искате ли да ми правите компания и да хапнете с мен? Донесла съм предостатъчно храна. — Коленичи и започна да изпразва чантата си.

— Взели сте си закуската?

— Е, не е точно закуска. Само няколко моркова, ябълки, хляб и сирене.

Остин я гледаше заинтригувано. Никога досега не го бяха канили на такъв непринуден пикник. Това беше чудесна възможност да прекара повече време с нея. Какъв по-добър начин да се опита да измъкне тайните ѝ и да разбере какво точно знае тя за Уилям и за писмото на изнудвача? Настани се небрежно на тревата до нея и пое от ръката ѝ крайче хляб и бучка сирене.

— Кой ви приготви храната за пикника?

— Самата аз. Вчера сутринта, преди да тръгнем от Лондон, помогнах на готвачката на леля Джоана. В знак на благодарност тя ме

почерпи. — Елизабет потърка една ябълка в полата си.

Остин отхапа от сиренето, изненадан, че нещо толкова просто може да бъде толкова вкусно. Без изискани сосове, без приглушено подрънкване на сребърни прибори, без почтителни слуги, надвесени над него.

— И с какво помогнахте на готвачката?

— Тя си поряза пръста. Раната ѝ беше дълбока и се нуждаеше от няколко шева. Когато стана белята, бях в кухнята, за да си наля чаша ябълково вино. Съвсем естествено ѝ предложих помощта си.

— Повикахте лекар?

Тя повдигна вежди. В очите ѝ проблеснаха весели искрици.

— Просто почистих раната ѝ, а след това я заших.

Остин едва не се задави със сиренето.

— *Вие* сте зашили раната?

— Да. Не беше нужно да викаме лекар, след като спокойно можех да се справя и сама. Мисля, че снощи споменах, че баща ми беше лекар. Често се случваше да му помагам.

— И вие наистина сте изпълнявали такива *задачи*?

— О, да. Татко беше много добър учител. Мога да ви уверя, че се погрижих много добре за готвачката. — Тя се усмихна и отхапа от ябълката.

Погледът на Остин бе привлечен от меките ѝ устни, блестящи от ябълковия сок. Устата ѝ изглеждаше влажна и сладка. И невероятно съблазнителна. Не вярваше, че наистина може да чете мислите му, но като си припомни странната ѝ прозорливост, херцогът побърза да отклони поглед.

— Много приятна сутрин — отбеляза Елизабет. — Бих искала да уловя цветовете на изгрева, но нямам талант за рисуване с акварел. Използвам въглен, а за съжаление, той е само с един цвят.

Остин наклони глава към скицника ѝ, оставен до нея.

— Може ли?

Тя му го подаде.

— Разбира се.

Той прегледа всяка скица и се увери, че е необикновено талантлива. Образите, излезли изпод дръзките ѝ щрихи, бяха толкова живи, толкова поразително правдиви, сякаш всеки миг щяха да изскочат от листа.

— Познахте ли Божичко? — попита го тя, като надникна над рамото му.

Лъхна го нежно ухание на люляк.

— Да. Удивително прилича на малкото дяволче. — Остин вдигна очи от скицата. Вниманието му бе привлечено от златистите точици в очите ѝ. Огромни златистокафяви очи, с цвета на отлежал коняк. Втренченият ѝ поглед срещна неговия и го прикова задълго. Някаква искра го прониза и учести пулса му. Макар да седеше на земята, внезапно се почувства, все едно бе пробягал два километра. Тази жена влияеше странно на сетивата му. И на дишането му. Прокашля се. — Имахте ли възможността да се запознаете със семейството на Божичко?

— Само с майка му, Джордж, късно снощи.

— Тогава трябва да се отбиете в конюшната и да се запознаете с Ей богу, Дявол да го вземе, Кълна се в Бога и останалите.

Тя не успя да се сдържи и избухна в смях.

— Измисляте си тези абсурдни имена, нали, Ваша Светлост?

— Не съм аз. Мортлин кръсти така зверчетата, докато се раждаха... и раждаха... едно след друго. При последното окотване на Джордж бяха десет и имената ставаха... хм, все по-находчиви, докато ражданията продължаваха. Благоприличието не ми позволява да изрека някои от тях. — Той с видимо усилие насочи погледа си отново към скицника. — Чие е това куче?

Веселият ѝ поглед внезапно помръкна.

— Това е моето куче, Печ.

Копнежът и тъгата, с които тя гледаше скицата, го трогнаха.

— Къде е Печ? — попита Остин.

— Твърде стар е, за да издържи едно пътуване до Англия. Оставих го при хора, които го обичат. — Протегна ръка и нежно погали скицата. — Бях на пет години, когато родителите ми ми го подариха. Тогава Печ беше много дребен, но само след няколко месеца израсна по-едър от мен. — Бавно се отдръпна и продължи: — Ужасно ми липсва. Макар че е невъзможно да му намеря заместник, все пак се надявам някой ден да си взема друго куче.

Той ѝ върна скицника.

— Рисунките ви са много сполучливи, госпожице Матюс.

— Благодаря. — Младата жена наклони глава на една страна. — Знаете ли, Ваша Светлост, че и вие сте много интересен обект за скициране.

— Аз?

— Да, разбира се. Лицето ви е... — Тя замълча и дълго се взира в него, накланяйки глава ту наляво, ту надясно.

— Толкова ли е зле? — пошегува се той, като се престори на ужасен.

— Мили боже, не — увери го Елизабет. — Лицето ви е много интересно. Издава характер. Нали нямате нищо против да ви скицирам?

— Ни най-малко. — *Много интересно? Издава характер?* Не бе сигурен дали това беше за добро, или за зло, но поне едно бе сигурно. Това не бяха кокетните думи, с които дамите от *висшето общество* го описваха. По всичко личеше, че поне що се отнасяше до мъжете, госпожица Матюс беше пряма и естествена, не се превземаше и не сипеше пресилени ласкателства. *Невероятно. И дяволски подозрително. Но аз много скоро ще открия каква игра играе тя.*

— Може би ще седнете под дървото? — предложи тя, като огледа мястото. — Облегнете се на ствола и се настанете удобно. — Извади принадлежностите си за рисуване и макар че се чувстваше доста глупаво, Остин се подчини.

— Така добре ли е? — попита я той, след като се нагласи.

Девойката коленичи пред него.

— Изглеждате напрегнат, Ваша Светлост. Опитайте се да се отпуснете. Обещавам ви, че няма да боли.

Той се намести по-удобно и си пое дълбоко дъх.

— Така е много по-добре. — Огледа лицето му. — А сега бих искала да се отдадете на спомените.

— Да се отдам на спомените?

Очите ѝ заискриха весело.

— Да. Това е американски жаргон и означава „да си припомним отминали събития“.

Прободе го подозрение. Да не би тя да се опитваше да измъкне някакви сведения от него?

— Какво искате да узнаете? — попита херцогът, като се постара да запази невъзмутимо изражение.

— О, нищо, Ваша Светлост. Просто докато ви скицирам, си мислете за някой любим спомен. Това ще ми помогне да уловя вярно изражението ви.

— Разбирам. — Но всъщност не разбираше. Любим спомен? За какво? Бе позирал за няколко портрета, окачени по стените на коридорите в Брадфорд Хол, но тогава не беше правил нищо, само седеше неподвижно цели часове, които му се струваха безкрайни. Прерови паметта си, но не откри приятни спомени.

— Сигурно някъде в ума ви се крие поне една приятна случка, Ваша Светлост.

По дяволите, едва ли. Но нямаше намерение да ѝ го признава. Твърдо решен да изрови някаква щастлива случка, се съсредоточи още повече, докато тя продължаваше да го наблюдава.

— Просто оставете съзнанието си да блуждае... и се отпуснете — посъветва го тя тихо.

Погледът му се отклони от нея и се спря върху Мист, който пасеше кротко наблизко. И тогава в паметта му внезапно изплува образът на Уилям... Уилям, на тринайсет години, тичащ към конюшната зад Остин, а Робърт следваше плътно двамата си по-големи братя...

— На лицето ви се появи много интригуваща усмивка — отбеляза Елизабет. — Бихте ли ми казали за какво си мислите?

Той се поколеба дали да ѝ откаже, но реши, че нищо лошо няма да се случи, ако ѝ разкаже.

— Мислех си за едно голямо приключение, което преживях някога с братята си. — Усети как го обля топлина, когато съвсем живо си припомни онзи ден с всичките му подробности. — Бяхме принудени да избягаме в конюшната, след като измислихме и приведохме в изпълнение един хитър план как да накараме вечно вкиснатата гувернантка на Каролайн да напусне. Нагласихме над вратата на спалнята ѝ чувалче с брашно и ведро с вода. Като отвори стаята си, гневните ѝ писъци едва не събориха гредите под покрива. Скрихм се в плевнята и се смяхме, докато дъх не ни остана.

— На колко години бяхте тогава?

— Аз бях на четиринайсет. Уилям — на тринайсет, а Робърт — на десет.

Споменът бавно избледня като струйка дим, отнесена от лек ветреца.

— Какви други лудории сте вършили като деца?

Още един спомен тутакси изплува в ума му и той се засмя.

— Един ден, през същото лято, тримата се скитахме около езерото, когато Робърт — който още от раждането си беше истински малък дявол — предизвика Уилям да си свали дрехите и да скочи във водата, което ни беше строго забранено от баща ни. За да не остана поназад, на свой ред аз го предизвиках да стори същото. След броени минути тримата бяхме голи в езерото, плискахме се и се гмуркахме, чувствайки се на седмото небе от удоволствие. Но внезапно осъзнахме, че не сме сами.

— О, боже! Баща ви ли ви залови?

— Не, макар че това може би щеше да е по-добре. Беше нашият приятел Майлс, настоящият граф Едингтън. Стоеше на брега, стиснал дрехите ни в ръце с лукаво изражение, което никак не бе трудно да се отгатне. Хукнахме след него, но той се оказа по-бърз от нас. Бяхме принудени да се промъкнем тайно в къщата така, както си бяхме — съвсем голи — през задната врата на кухнята. — Той поклати глава и се засмя. — Е, поне успяхме да избегнем сблъсък с татко, но след това кухненската прислуга имаше повод да ни одумва с месеци.

Смехът му секна, когато го връхлетяха нови спомени — двамата с Уилям плуваха заедно, ловяха риба; обясни на брат си деликатния въпрос откъде се появяват бебетата, сетне се разсмя гръмогласно, като видя ужасената му физиономия. А после, години по-късно, тримата вечеряха заедно в клуба, смееха се, докато играеха на фараон или препускаха лудешки с конете си. Толкова много споделени мигове... щастливи моменти, завинаги отлетели. *Господи, колко ми липсваш, Уилям.*

— Свърших.

Тихо изречените думи прекъснаха унеса на Остин.

— Извинете?

— Казах, че завърших портрета ви. — Тя му подаде скичника. — Харесва ли ви?

Остин пое скичника и се загледа напрегнато в рисунката. Беше изобразен така, както не бе свикнал да се вижда. Мъжът на скицата изглеждаше напълно отпуснат, облеган на ствола на дървото, вдигнал

единия си крак, сключил небрежно пръсти около коляното. В очите му се долавяше закачлив блясък, лека усмивка играеше в ъгълчетата на устните му, сякаш мислеше за нещо забавно и приятно.

— Харесва ли ви? — повтори художничката, като се надвеси над рамото му, за да огледа творбата си.

Нежното ухание на люляк отново възбуди сетивата му. Блестящата ѝ коса се разпиля около прелестното ѝ лице. Една дълга кестенява къдрица погали горната част на ръката му и той се загледа в нея — тъмна ивица върху белия ръкав. Прониза го почти неустоимото желание да се пресегне и да я докосне.

Изкашля се смутено.

— Да, много ми харесва. Отлично сте уловили настроението ми.

— Споменахте, че имате по-малък брат, Робърт.

— Да, но в момента отсъства. Пътешества из Европа.

Тя го изглежда напрегнато.

— И Уилям... обичате го толкова много.

Сякаш буца заседна на гърлото му.

— Да. — Не ѝ направи забележка, че говори в сегашно време. Господи, той бе обичал Уилям. Дори и накрая, когато бе заявил, че не... когато със собствените си невярващи уши и очи бе станал свидетел на немислимата измяна на брат си. — Да. Обичах го. — Върна ѝ скицника.

Погледът ѝ се прикова върху бузата му.

— Раната боли ли ви?

— Малко ме щипе.

— Тогава настоявам да ви приготвя един мехлем. — Младата жена извади една торба от чантата си.

— Какво е това?

— Моята медицинска чанта.

— Носите медицинската си чанта на разходка?

— Винаги когато излизам пеша или на езда — кимна тя. — Като дете постоянно ходех с ожулени лакти и колене. — Стрелна го закачливо с поглед. — Тъй като вече ви е известно колко обичам да пълзя из храстите, съм сигурна, че признанието ми не е изненада за вас. Накрая татко ми направи торба за първа помощ, за да я нося навсякъде, когато излизам от къщата. Намалих нещата в нея до минимум и сега тя не е много тежка.

— А как успяхте да си ожулите коленете? Полите ви не ги ли предпазваха?

Бузите ѝ се изчервиха.

— Боя се, че трябва да си призная, хм... ами... обичам понякога да си запретвам полите. — Изненадата му бе толкова явна, че тя побърза да добави: — Но само когато се катеря по дърветата.

— Катерите се по дървета? — В съзнанието му за миг се мярна образът ѝ — засмяна, със запретнати поли, от които се подават дългите ѝ стройни крака, и мигом се сгорещи.

Тя го стрелна закачливо с усмивка.

— Не се плашете, Ваша Светлост. От няколко седмици насам престанах да се катеря по дърветата. Но още нося с мен медицинската чанта. Никога не се знае кога може да срещнеш някой красив джентълмен, който да се нуждае от първа помощ. Според мен по-добре е винаги да си подготвен.

— Предполагам, че е така — промърмори Остин, необяснимо доволен, че тя го намира за красив, но същевременно изненадан, че думите ѝ не му прозвучаха кокетно, а просто приятелски.

Наблюдаваше я с интерес, докато тя измъкваше от торбата няколко платнени кесийки и малки дървени хаванчета. Извини му се, преди да отиде до езерото, и се върна с малък съд с вода. След като подреди нещата около себе си, доскорошната художничка и настояща лечителка се захвана съсредоточено за работа.

— Какво смесвате? — попита Остин, очарован от необичайните ѝ действия.

— Нищо друго, освен няколко изсушени билки, корени и вода.

Той не проумяваше как някакви треви и вода ще накарат раната на бузата му да спре да щипе, но остана мълчалив и само я гледаше, напомняйки си, че колкото повече я наблюдава, толкова повече ще научи за нея.

Когато свърши, тя коленичи пред него, след това потопи пръсти в мехлема.

— Отначало може малко да ви запари, но ще е само за кратко.

Херцогът изглежда недоверчиво сместа.

— Как може това да ми помогне?

— Ще видите. Може ли да продължа?

Когато той се поколеба, Елизабет повдигна вежди, а в очите ѝ затанцуваха дяволити искрици.

— Нима се страхувате от толкова малко мехлем, Ваша Светлост?

— Разбира се, че не — изсумтя сърдито Остин, раздразнен, че тя допуска подобно нещо, дори и само на шега. — За бога, действайте с мазилото.

Девојката се наведе напред и внимателно втри мехлема в ранената му буза. Пареше дяволски силно и той едва се сдържа да не се дръпне и да не избърше глупавия ѝ лек.

За да не мисли за пламналата си кожа, съсредоточи вниманието си върху нея. Тя смръщи загрижено вежди и втри още малко от мехлема. Лъчите на ранното утринно слънце се промъкваха през дърветата и багреха косите ѝ в червени и златисти отблясъци. За пръв път той забеляза малките лунички на носа ѝ.

— Потърпете още малко, Ваша Светлост. Почти свърших.

Топлият дъх го погали по лицето му. Погледът му се прикова върху устата ѝ. Гърлото му пресъхна. По дяволите, тя притежаваше най-невероятните устни, които някога бе виждал. Внезапно осъзна, че бузата му вече не пари, но нежното ѝ докосване изпращаше вълни на наслада по тялото му.

Всичко в него пулсираше. Изгаряше го желанието да я целуне, да усети тези възхитителни устни да се притискат към неговите, да докосне с езика си нейния. Ако се наведе напред още съвсем малко...

Тя се отдръпна рязко назад.

— Още ли пари?

Той примигна. Чувстваше се замаян. И нецелунат.

— А, не. Защо питате?

— Вие изохкахте. Или може би по-скоро приличаше на стон.

Обзе го раздразнение — и към нея, и към себе си. Ето докъде се беше докарал — фантазира си как я целува, докато панталоните му стават все по-тесни и неудобни, охка — или стене — а тя искаше да знае дали не му причинява болка!

По дяволите, тази жена направо го убиваше.

Явно наистина си губеше ума. Трябваше да се съсредоточи върху належащите си дела, но беше дяволски трудно да го направи, когато тя беше толкова мъчително близо. *Съсредоточи се само върху Уилям.*

Върху писмото на изнудвача. Върху това, което тя може да знае за тях.

— Благодаря ви, госпожице Матюс. Чувствам се много по-добре. Свършихте ли?

Тя се намръщи, сетне кимна, докато избърсваше пръстите си в парче плат. Остин се зачуди за какво си мисли тази необикновена особа, а любопитството му нарастваше още повече заради мълчанието ѝ и притесненото ѝ изражение.

— Нещо не е наред ли, госпожице Матюс?

— Не съм сигурна. Може ли... да докосна ръката ви?

При това нейно искане по гръбнака му премина гореща вълна. Без да промълви нито дума, той вдигна ръка.

Девојката я притисна силно между дланите си и затвори очи. Стори му се, че мина цяла вечност, преди очите ѝ бавно да се отворят. Нямахше съмнение — блясъкът в тях бе помръкнал от страх и загриженост.

— Нещо не е наред ли?

— Опасявам се, че е така, Ваша Светлост.

— Да не би... хм... отново да *видяхте* Уилям?

— Не. Видях... вас.

— *Мен?*

Елизабет кимна разтревожено.

— Видях вас. Усетих го.

— Какво сте усетили?

— Опасност, Ваша Светлост. Страхувам се, че ви грози смъртна опасност.

[1] Въстанието се отнася до освобождаването на САЩ като британска колония през 1776 г., а сраженията са от войната между САЩ и Англия (1812–1815 г.). — Бел.прев. ↑

[2] Името означава „кръпка“, „парче“ (англ.). — Бел.ред. ↑

[3] Името идва от „мистерия“ (англ.). — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 4

Остин се втрени стъписано в нея. Явно тази жена имаше някакви халюцинации, ала страхът в очите ѝ го смрази. *По дяволите, ако не внимавам, тя ще ме убеди, че зли духове ме дебнат зад всяко дърво.* Опита се внимателно да издърпа ръката си, но тя продължаваше да го стиска здраво.

— Скоро — прошепна тя. — Виждам дървета, лунна светлина. Вие сте на кон, в гора. Всеки миг ще завали. Искате ми се да знаех повече, но само това виждам. Не мога да кажа каква е тази опасност, но ви се заклевам, че заплахата, която ви грози, е истинска. И ще се случи много скоро. — В гласа ѝ се прокрадна отчаяна молба. — Не бива да яздите след мръкване в гората, когато вали дъжд.

Ядосан на себе си, задето се чувстваше леко изнервен, Остин рязко отскубна ръката си от дланите ѝ.

— Мога отлично да се грижа за себе си, госпожице Матюс. Не се безпокойте за мен.

В очите ѝ се четеше безпомощност.

— Но аз съм разтревожена за вас, Ваша Светлост. Както би трябвало да сте и вие. При все че разбирам вашия скептицизъм, уверявам ви, че казвам истината. Защо да ви лъжа?

— И аз си зададох същия въпрос, госпожице Матюс. И много държа да чуя отговора.

— Няма отговор. *Не лъжа.* Мили боже, *винаги* ли сте толкова твърдоглав? — Очите ѝ се приковаха върху лицето му. — Или може би сте насмукан?

Нима току-що го нарече твърдоглав? И какво, по дяволите, означаваше това...

— *Насмукан?*

— Да. Да не сте прекалили със спиртните напитки?

Той се втрени в нея.

— *Налюлян.* Искате да кажете *налюлян*. О, не, разбира се, че не съм. Мили боже, та сега е едва седем сутринта. — Той се наведе към

нея и раздражението му се засили, когато тя не трепна, а само го изгледа гневно в очите. — И не съм твърдоглав.

Тя изсумтя пренебрежително — звук, съвсем неподходящ за една дама, който подозрително напомняше на свинско *грухтене*.

— Сигурно ви е приятно да си мислите, че не сте. — Събра принадлежностите си за скициране и се надигна. — Трябва да тръгвам. Леля Джоана ще се чуди защо се бавя.

И без да каже нищо повече, тази вбесяваща жена се обърна и забързано закрачи надолу по пътеката, водеща към къщата.

Остин я наблюдаваше как се отдалечава и даде воля на гнева си. Дяволски дръзка особа. Господ да е на помощ на нещастника, който ще се ожени за тази невъзпитана американка.

Но след като гневът му стихна, в паметта му отново изплуваха тревожните й думи. *Опасност. Скоро.*

Обзе го безпокойство, но той решително го пропъди. Намираще се в собственото си имение, на километри далеч от опасностите, дебнещи в света. Какво можеше да го заплашва тук? Някоя прегладняла катерица да го ухапе по крака? Или някоя коза да го бодне с рога в задните части? Усмихна се, като си представи как се носи из просторните земи на имението, подгонен от пухкави животни.

Но усмивката му внезапно помръкна, когато си спомни за писмото на изнудвача. Дали той не кроеше нещо срещу него? Поклати глава, преди да отхвърли и тази мисъл. Мръсникът искаше пари — нямаше да ги получи, ако източникът им пострада.

И все пак какво можеше да се крие зад предупреждението й за опасност? Възможно ли бе тя да действа в таен съюз с изнудвача? Дали не се опитваше да го изплаши, за да плати на онзи мерзавец? Или беше поредната жертва на негодника и само се опитваше да му помогне? Или просто беше луда?

Не знаеше отговора, но не вярваше на тези глупости с виденията.

Не, не го заплашваше опасност.

Абсолютно не.

И освен това не беше твърдоглав.

* * *

Два часа по-късно херцогът влезе в трапезарията с надеждата да изпие едно кафе на спокойствие. Но още с влизането си едва сподави въздишката си. Десетина очи се вторачиха в него. По дяволите! Напълно беше забравил за гостите на майка си, които всъщност бяха и *негови* гости.

— Добро утро, Остин — поздрави го вдовстващата херцогиня с тон, който той много добре познаваше. Все едно искаше да каже: „Слава богу, че се появи, защото някой тук ни досади до смърт“. — Лорд Дигби тъкмо ни обяснява предимствата на най-модерните напоителни системи. Мисля, че темата е много интересна за теб.

Той едва не се разсмя на глас при отчаяния поглед, който тя му хвърли — дори най-безсърдечният човек на света не би го подминал с безразличие. Разбрал, че майка му го моли да отвлече вниманието на лорд Дигби, той се отпусна на стола си начело на масата и кимна окуражаващо на лорда.

— Напоителни системи? Колко интересно.

Разговорът се поднови. Остин пое от прислужника чашата с кафето си и се престори, че слуша внимателно лорда, докато погледът му обхождаше насядалите около масата.

Каролайн му се усмихна, сетне се озърна крадешком наляво и надясно и завъртя очи към тавана. Той ѝ смигна, доволен, че сестра му изглежда щастлива и някак си бе успяла да запази чувството си за хумор по време на тази закуска, която все повече се превръщаше в досадно изпитание.

Оглеждаше останалите гости, докато кимаше разсеяно в отговор на лекцията на благородника. Лейди Дигби както винаги беше заобиколена от многобройните си дъщери. Мили боже, колко бяха те? След една бърза проверка херцогът установи, че са пет и всички в момента го гледат с обожание.

Вътрешно потръпна отвратно. Как бе нарекъл Майлс тези млади девизи? О, да, пълни тъпачки със зелки вместо глави. Отбеляза си мислено да се поучи от приятеля си и да стои възможно по-далеч от дъщерите на семейство Дигби. Несъмнено, ако им обърне дори и най-малко внимание, лейди Дигби тутаки ще повика свещеника.

До майка му седеше графиня Пенбрук. Двете жени бяха погълнати от оживен разговор, но Остин не можеше да ги чуе от мястото си. Лейди Пенбрук се бе накиприла с едно от невероятните си

творения за глава от явно неизчерпаемата си колекция. Остин проследи с любопитство как един прислужник чевръсто избягна дългите щраусови пера, стърчащи от резедавия ѝ тюрбан, които заплашваха да извадят очите му всеки път когато знатната дама помръднеше с глава.

Едва не се задави с кафето си, когато видя как лелята на Елизабет праметна безгрижно през рамо боата си от пера — друга нейна любима част от тоалета. Вместо да се задържи върху закръгленото ѝ рамо, пернатата боа цопна в чинията на една от дъщерите Дигби. Въпросната девойка, която в този миг го зяпаше с глуповата усмивка, неволно набучи боата с вилицата си. И преди Остин да успее да я предупреди, същият чевръст прислужник, който преди малко успешно бе избягнал щраусовите пера на лейди Пенбрук, сега измъкна хладнокръвно боата от вилицата и я нагласи на раменете на лейди Пенбрук с ловко движение на китката си, след което продължи да сервира на масата, без окото му да трепне. Силно впечатлен, Остин си отбеляза, че трябва да му увеличи възнаграждението.

Облегна се назад и продължи да наблюдава сътрапезниците си. Забеляза, че майка му изглежда щастлива, спокойна и учудващо свежа, макар че си бе легнала малко преди разсъмване. Златистата ѝ коса беше прибрана в изящен кок, а синята ѝ рокля чудесно подходдаше на очите ѝ. Двете с Каролайн толкова много си приличаха, че той много добре знаеше как ще изглежда сестра му след двайсет и пет години — невероятно красива.

Погледът му се придвижи към лицата на гостите. Повдигна вежди, когато Майлс му кимна над чашата си с кафе. Дали фактът, че приятелят му още не е заминал за Лондон, означаваше, че той вече имаше какво да му съобщи за госпожица Матюс?

Остин смръщи вежди и отново огледа гостите. Къде беше всъщност тя? Един стол край масата оставаше подозрително празен.

Не че изгаряше от нетърпение да види тази проклета и нахална персона. Не, в никакъв случай. Всъщност ако не се налагаше да разбере какво би могло да я свързва с Уилям, досега отдавна да я е изхвърлил от мислите си.

Да, нямаше да мисли за големите ѝ златистокафяви очи, които за миг от усмихнати можеха да станат сериозни, нито за онези гъсти, вълнисти коси, които просто умоляваха мъжките пръсти да се заровят

в блестящия кадифен водопад. Дори нямаше да помисли за устните й. Хм... устните й. Тези възхитителни, сочни, често нацупени устни...

— За бога, Ваша Светлост, добре ли се чувствате?

Гласът на лорд Дигби го сепна и го принуди да се върне към действителността.

— Извинете, какво казахте?

— Попитах дали не ви е прилошало. Току-що изохкахте.

— Така ли? — Хиляди дяволи! Онази проклетница го тормозеше дори когато отсъстваше.

— Да. И на мен не ми понася пушената херинга. Както и лукът. — Лорд Дигби се наведе по-близо и понижи глас. — Съпругата ми винаги може да познае дали съм прекалил с напитките или храната. Тази напаст следи за всяка хапка, която слагам в устата си, и заключва вратата на спалнята си, ако тайно съм хапнал дори парченце лук. — Стрелна многозначителен поглед към петте си дъщери. — Ето какво трябва да имате предвид, когато решите, че *сте* готов да се задомите.

Милостиви боже! Мисълта да бъде обвързан с някоя от дъщерите Дигби окончателно го лиши от апетит. Като удостои Майлс с един многозначителен поглед, Остин се извини пред лорд Дигби и стана от масата.

— Къде отиваш? — попита майка му.

Той приближи към нея, застана зад стола й и я целуна набързо по слепоочието.

— С Майлс трябва да свършим нещо.

Тя се обърна, загриженият й поглед пробяга по лицето му, несъмнено за да провери за красноречиви признаци на умора, които често се появяваха издайнически в очите му. Знаеше, че постоянно се тревожи за него, затова се насили да се усмихне и й се поклони официално.

— Тази сутрин изглеждаш много добре, майко. Както винаги.

— Благодаря. Но ти изглеждаш разсеян — додаде вдовстващата херцогиня по-тихо. — Нещо не е наред ли?

— Не, съвсем не. Всъщност смятам да ти правя компания за следобедния чай.

В очите й проблесна изненада.

— Е, сега вече съм *сигурна*, че нещо не е наред.

Той се засмя леко, извини се и се запъти към кабинета си, за да изчака Майлс.

Остин се бе облегнал на махагоновото си бюро и се взираше в Майлс, който се беше изтегнал в любимото му кожено кресло.

— Напълно ли си сигурен, че тя никога не е била в Англия, преди да пристигне тук преди шест месеца? — попита херцогът.

— Толкова сигурен, колкото мога да бъда, без да съм проверил дневниците на десетки пътнически кораби. — Остин се намръщи и Майлс набързо добави: — С което ще се заема, щом пристигна в Лондон. Но дотогава мога да разчитам само на това, което ми разказа лейди Пенбрук. Снощи разговаряхме дълго, което едва не ми струва окото заради заплахата, която бе надянала на главата си. Ето, виж. — Той му посочи малката драскотина на слепоочието си. — Вероятно ще ми остане белег за цял живот.

— Никога не съм казвал, че тази мисия ще е съвсем безопасна — заяви Остин невъзмутимо.

— Пълно е с опасности, ако питаш мен — промърмори Майлс. — Но докато поднасях на лейди Пенбрук една след друга чашите с пунш и се пазех от перата ѝ, тя ме убеди, съвсем категорично, че това е първото посещение на племенницата ѝ в Англия. Струва ми се, че точните думи на графинята бяха: „Крайно време беше, по дяволите!“.

— Знаеш ли докога госпожица Матюс възнамерява да остане тук?

— Когато попитах леля ѝ за това, тя ме измери със строг поглед и ме осведоми, че след като племенницата ѝ току-що е пристигнала, не планира да я изпраща обратно в Америка.

— Какво ти каза за семейството ѝ?

— И двамата ѝ родители са починали. Майка ѝ, сестрата на лейди Пенбрук, умряла преди осем години. А баща ѝ починал преди две години.

— Има ли братя или сестри?

— Не.

Остин повдигна вежди.

— Какво е правила след смъртта на баща си? Не би трябвало да е била на повече от двацет години. Сигурно не е живяла сама.

— Сега е на двацет и две. Останах с впечатлението, че баща ѝ ѝ е оставил достатъчно средства, за да живее прилично, но съвсем не е

богата. Уредила всичко с делата на татко си, а после се преместила при свои далечни роднини по бащина линия, които били от същия град и имат дъщеря почти на нейната възраст. Двете момичета били добри приятелки.

— Откри ли още нещо?

Майлс кимна.

— Госпожица Матюс отплавала за Англия със специално наета за случая придружителка, чието име е госпожа Лорета Томкинс. Разделили се след слизането от кораба. Доколкото е известно на лейди Пенбрук, госпожа Томкинс възнамерявала да остане в Лондон със семейството си. Ако това е истина, няма да е трудно да я намерим.

— Отлично. Благодаря ти, Майлс.

— Няма за какво, но ми дължиш една услуга. Или по-точно — няколко.

— Съдейки по тона ти, не съм сигурен дали искам да узная защо.

— Зададох толкова много въпроси за нейната племенница, че според мен лейди Пенбрук сега си въобразява, че харесвам въпросната особа.

— Така ли? — Остин замря. — Предполагам, че тутакси си разсеял заблудата й.

Майлс сви рамене и бръсна една прашинка от ръкава си.

— Не съвсем. Преди да разговарям с графинята, поразпитах няколко от най-влиятелните светски дами за госпожица Матюс. Още при споменаването на името й те започнаха да се кикотят, да цвърчат възбудено и да въртят очи. Ако лейди Пенбрук разпространи слуха, че съм проявил интерес към племенницата й, може би част от тези одумки ще престанат. Девойката прави впечатление на приятна млада дама, която не заслужава да бъде отхвърляна. Всъщност като се замисля, тя наистина е много красива, не си ли съгласен?

— Не съм обърнал внимание.

Веждите на Майлс отхвъркнаха толкова нависоко, че почти се изгубиха в косата му.

— *Ти?* Не си забелязал една толкова привлекателна жена? Да не си болен? Да нямаш треска?

— Не. — По дяволите, откога приятелят му се бе превърнал в такава досада?

— Е, позволи ми да те осветля. Това, което не ѝ достига в светските маниери, госпожица Матюс го компенсира в излишък с красивото си лице, гладката кожа и неустоимите трапчинки, които се появяват, щом се усмихне. Красотата ѝ е сдържана и ненатрапчива, не се набива веднага на очи, нужно е да се вгледаш по-внимателно, за да я оцениш напълно. И докато висшето общество смята, че ръстът ѝ не е на мода, аз я намирам за очарователна. — Потупа замислено брадичката си с два пръста. — Чудя се какво ще е да целунеш толкова висока жена... особено с такива съблазнителни устни като нейните. Устните ѝ наистина са удивителни...

— Майлс.

— Да?

Остин заповяда на стегнатите си мускули да се отпуснат.

— Отклоняваш се от темата.

Приятелят му надяна на лицето си маска на чиста невинност.

— Мислех, че обсъждаме госпожица Матюс.

— Така е. Но просто не е необходимо да споменаваме... физическите ѝ дадености.

Закачлива искра проблесна в очите на графа.

— А, значи си ги забелязал.

— Кое?

— Нейните... физически дадености.

— Не съм сляп, Майлс — тросна се Остин, решен да сложи край на този разговор. — Госпожица Матюс, както ти отбеляза, е приятна и привлекателна млада жена. Но не възнамерявам да позволя хубостта ѝ да ме отклони или да ми повлияе при търсенето на сведения за нея. — Прикова строг поглед в приятеля си. — Вярвам, че и ти няма да го позволиш.

— Разбира се, че няма. Не аз се интересувам от нея.

— Аз не се *интересувам* от нея.

— Така ли? — подсмихна се Майлс, прекоси турския килим и отпусна ръка върху рамото на Остин. — Ти ме накара да обикалям едва ли не половината кралство, за да събирам сведения за нея поради причини, които още не си споделил с мен, макар че вероятно си наясно, че изгарям от любопитство. Освен това изглеждаше доста мрачен, когато превъзнасях с поетичен патос забележителните ѝ устни.

— Сигурен съм, че не съм изглеждал така.

— Мрачен си — повтори Майлс — и си склонен да ме изхвърлиш с ритник по елегантния задник.

За огромно неудоволствие на Остин, той усети как дори вратът му пламна.

— Приличаш на вулкан, готов всеки миг да изригне — додаде графът дълбокомислено, преди приятелят му да успее да му отговори. — Колко... интересно. И между другото, заминавам незабавно за Лондон. Ще те осведомя веднага щом открия нещо интересно. — Прекоси стаята, но се спря пред вратата. — Късмет с госпожица Матюс, Остин. Имам чувството, че ще ти е нужен.

ГЛАВА 5

Остин прекара по-голямата част от следобедата затворен в кабинета си, проверявайки сметките на имението си в Корнуол. За нещастие, така и не успя да се съсредоточи върху тази задача. Редовете с числа се сливаха пред очите му, отказвайки да се съберат правилно под колоните. Главата му гъмжеше от въпроси. Възможно ли бе изнудвачът да има някаква връзка с французина Гаспар? Или Гаспар беше изнудвачът? Силно подозираше, че е точно така. И ако предположението му бе вярно, то най-вероятно Гаспар се намираше в Англия. В такъв случай Остин се надяваше детективите от „Боу Стрийт“ да го открият. *Свържи се отново с мен, негоднико. Нямам търпение да те пипна. Ти възнамеряваш да ми пишеш пак в Лондон след първи юли — но нищо чудно аз да те разкрия преди това.* Искаше да разреши този проблем и да отстрани заплахата за семейството си. Освен това трябваше да разбере как госпожица Матюс се вписва във всичко това.

Нуждаеше се от малко отдих. Стана, протегна се и отиде до прозорците. Погледна отгоре към моравата и видя Каролайн и госпожица Матюс да си играят с Божичко и още три котенца, които според него бяха Уф, Пълни глупости и Тинтири-минтири, макар че никак не бе лесно да ги различава. Напълно възможно бе вместо тях да са Проклети да са всички, Да върви по дяволите и Откачена работа.

Остин поклати глава, докато си мислеше, че ако госпожица Матюс и Каролайн възнамеряват и занапред да си играят с котенцата, се налага да предупреди Мортлин да им измисли по-прилични имена.

Открехна леко прозореца и до слуха му достигна смехът на жените. Стана му много приятно, като чу мелодичния смях на Каролайн. Именно този звук му липсваше през многото месеци след смъртта на Уилям. Погледът му се прикова върху Елизабет и сърцето му прескочи един удар. Прелестната ѝ усмивка, придружена от трапчинките, огряваше лицето ѝ, а великолепната ѝ коса блестеше на

яркото слънце. Изглеждаше млада, безгрижна, невинна и изумително красива.

А и караше сестра му да се смее.

Обзе го пристъп на благодарност, който го свари неподготвен. Трябваше да си припомни подозренията си, че очевидно тя не е такава, каквато изглежда. Да, забавляваше Каролайн, но какво още можеше да каже на сестра му? Надяваше се да не сподели с нея измислиците си, че Уилям е жив, или да ръси глупости за разни видения.

Все пак, ако Каролайн се сприятели с нея, може би ще му разкрие някои скрити страни от характера на госпожица Матюс. Да, той определено трябваше да поговори със сестра си.

При това възможно най-скоро.

Херцогът успя да поговори насаме с Каролайн в салона преди вечеря.

— Ти май си намери нова приятелка — подметна с небрежен тон, след като я отведе настрани.

Сестра му пое чаша с шери от лакея.

— Имаш предвид Елизабет? — Остин кимна и тя продължи: — Прекарахме заедно почти целия ден. Много я харесвам. Тя не прилича на нито един от познатите ми.

— Така ли? И какво е толкова необичайното в нея?

— Всичко — отвърна момичето без колебание. — Познанията ѝ по медицина, любовта ѝ към животните. Тя е много забавна, но не се шегува за сметка на другите. През целия ден за никого не си позволи да изрече обидна дума.

— Това не е необичайно — промърмори Остин под нос, облекчен, че госпожица Матюс очевидно не бе казала нещо, което да разстрои Каролайн. На глас добави: — Това е истинско чудо. — Особено като се има предвид как *висшето общество* се отнасяше към нея.

— Точно така. В нея по интересен начин се съчетават свенлива непохватност и дързък ум, но долавям и някаква тъга. Липсва ѝ родният ѝ дом.

— Срещата ли си се с нея преди снощи?

— Представиха ни една на друга, но досега нямах възможност да поговоря по-обстойно с нея.

— Чувала ли си някакви слухове за нея?

— Само това, че танцува зле и някои я смятат за скучна сухарка, която се интересува само от книги. Забелязах, че повечето от джентълмените я пренебрегват, но вярвам, че мога да поправа това.

— Какво искаш да кажеш? — настръхна Остин.

Сестра му махна небрежно с ръка.

— Просто споделих с нея няколко идеи за модата, след което изпратих камериерката си да ѝ направи прическата. — Сините ѝ очи проблеснаха заинтригувано. — Защо толкова разпитваш за Елизабет?

— Просто съм любопитен. Днес те видях с нея, докато си играехте с котенцата. — Усмихна ѝ се. — Толкова беше приятно да те чуя как се смееш.

— Не си спомням кога за последен път толкова съм се забавлявала. Смятам, че Елизабет ще стане най-добрата ми приятелка. Ти успя ли да поговориш с нея?

Той си придаде равнодушно изражение.

— Да.

— И какво мислиш за нея?

— Мисля, че тя е... — Думите му заглъхнаха, като я видя да влиза в салона. *Разкошна.*

Със сигурност *това* очарователно създание не беше същата жена, която бе пренебрегвана от джентълмените от *висшето общество*. Нима бе възможно един мъж да я види и да не я пожелае на мига? Облечена в семпла копринена рокля с цвят на слонова кост, тя приличаше на изящно отлята, проблясваща статуя от алабастър, без никакви украшения. В сравнение с нея останалите дами в салона изглеждаха твърде натруфени, с крещящи скъпоценности. Кестенявите ѝ коси бяха събрани в елегантен кок. Една дълга букла бе праметната през рамото ѝ и достигаше малко под кръста, откроявайки се прелъстително върху бледия фон на роклята. Нямаше представа, че косата ѝ е толкова дълга. Зачуди се как ли ще изглежда свободно разпусната, стелеща се по гърба ѝ. *Разкошна.*

За миг тя се поколеба на прага, а очите ѝ обходиха тревожно гостите, докато накрая не се спряха на Каролайн. Лека усмивка стопли златистокафявите ѝ очи. Но от херцога не остана незабелязано как

погледът ѝ леко помръкна, като го видя застанал до новата ѝ приятелка.

— Не е ли прекрасна? — възкликна сестра му възторжено. — *Знаех*, че с подходяща рокля и прическа ще бъде зашеметяваща. Ето че успях да превърна грозното патенце в изящен лебед! — Тя отклони очи към брат си и му прошепна: — Престани да се мръщиш, Остин. Казах на Елизабет да се срещнем тук, пред камината, а ти сега ще я уплашиш и прогониш.

— Не се мръщя.

Каролайн го изглежда недоверчиво.

— Изражението ти напомня на буреносен облак. Да ти донеса ли огледало?

Той заповяда на лицевите си мускули да се отпуснат.

— Не.

— Сега е по-добре. Така и не успя да ми разкажеш за впечатлението си от Елизабет.

Остин наблюдаваше как тя прекоси помещението и се спря да поприказва с леля си. Стисна юмруци, когато забеляза, че всеки проклет мъж в салона също не откъсва очи от нея. Девојката погледна към него и за няколко мига погледите им се кръстосаха, преди да вирне брадичка и да отклони глава.

Усети как лицето му пламва от очевидното ѝ пренебрежение.

— Госпожица Матюс ме порази с необичайното си поведение. Несъмнено се дължи на колониалното ѝ възпитание.

— Необичайно? — тихо повтори Каролайн. — Да, предполагам, че това обяснява всичко.

— Какво обяснява?

— Защо не можеш да откъснеш очи от нея, още откакто тя се появи на прага.

Рязко извърна глава и се озова срещу развеселените сини очи на сестра си. Постара се да я удостои с най-смразяващия си поглед, преди да процеди хладно:

— Извинявай, какво каза?

Тя вдигна ръка и нежно го потупа по бузата.

— Остин, скъпи, много добре знаеш, че не можеш да ме уплашиш с този леден поглед. А сега, ако ме извиниш, възнамерявам да се присъединя към Елизабет и лейди Пенбрук.

Каролайн се отдалечи, а херцогът допи шампанското си на една глътка. Погледът му отново се спря върху госпожица Матюс, когато тя поздрави сестра му с приветлива усмивка. Запита се как ли ще се почувства, ако тя поздрави *него* самия така сърдечно. Мисълта го накара да изтръпне и окончателно го вбеси.

Думите на Каролайн отекнаха в ума му. *Не можеш да откъснеш очи от нея, още откакто тя се появи на прага.* Не можел да откъсне очи от нея? Та това е смешно! Разбира се, че може. И ще го направи. Веднага щом тя се извърне и повече не може да вижда усмивката ѝ. Или устните ѝ. Или онази обаятелна самотна букла, спускаща се по роклята ѝ.

Но дотогава трябваше да я наблюдава, да я следи, да открие за нея всичко, което е възможно.

Разбира се, само за целите на разследването му.

По време на вечерята Елизабет седеше между леля си и лорд Дигби. За нейна изненада, лордът се впусна в продължителна тирада за методите на американските фермери. Тя не знаеше нищо по тази тема, но го слушаше любезно, като му кимаше насърчително, докато се наслаждаваше на разкошната вечеря от десет блюда и се пазеше от щраусовите пера на леля си.

Докато благородникът лееше поетични описания на процедурите по стригането на овцете, вниманието ѝ блуждаеше, но все се връщаше към челното място на масата, където седеше херцогът. Той беше тъй прекрасен в официалното си вечерно облекло, че чак дъхът ѝ секна, което още повече я раздражни. *Не* желаше този твърдоглавец да я привлича толкова много.

Домакинът бърбеше непринудено с гостите около себе си, но на Елизабет ѝ направи впечатление, че рядко се усмихваше. Сърцето ѝ се сви от притеснение за него и тя забрави за раздражението си.

Под блестящата му външност се спотайваше тревожна и неспокойна душа, но той дяволски добре я прикриваше. Ако не го бе докоснала, тя щеше да вижда само това, което бе на повърхността. Нямаше да знае за тъгата и самотата му, за чувството му за вина. Нито да предусети заплашващата го опасност.

Младата жена не осъзна, че го гледа втренчено, докато очите им не се срещнаха. Сребристият му поглед се прикова върху нея и тя изтръпна от настойчивия му взор. Заля я гореща вълна. Знаеше, че трябва да отвърне очи, не можеше. Толкова много искаше да му помогне. Само да се вслуша в думите ѝ.

Мили боже, как ѝ се искаше да може да види нещо повече, да узнае каква заплаха е надвиснала над него. И кога ще го сполети. Дали той няма да пострада още тази нощ? Ако е така, какво би могла да направи тя, за да предотврати опасността?

Погледът му я пронизваше, изгаряше я, сякаш я докосваше. Тя се принуди да откъсне очи от него, като отново се обърна към лорд Дигби. Вече бе взела решение.

Ще направи каквото е необходимо, за да спаси херцога.

Остин стигна до конюшните малко след полунощ, обзет от безпокойство. Искаше само да поязди Мист и да се отърси от това необяснимо раздразнение.

Всичко започна още от мига, в който я видя да застава на прага на салона, толкова поразително красива. Усмиваше се на всички наоколо... освен на него. И колкото и да не искаше да го признае, цяла вечер не можа да откъсне очи от Елизабет. Дори когато се опитваше да насочи вниманието си някъде другаде, нито за миг не забравяше за нея. Знаеше с кого разговаря, с какво се хранеше. А когато погледите им се срещнаха през цялата дължина на масата, той се почувства все едно го бяха прободили право в сърцето.

Присъствието ѝ го разсейваше през цялото време, затова въздъхна облекчено, когато тя се оттегли малко преди единайсет часа. Но облекчението му не трая дълго, защото пак не успя да избяга от образа на тази проклета жена. Не можеше да изтрие от съзнанието си очите ѝ, усмивката ѝ, съблазнителните ѝ устни. Дразнеше се, че се налага непрекъснато да си напомня, че тя е наясно относно неща, които не биваше да знае и нямаше откъде да ги е узнала. А ако ѝ бяха известни, какво бе обяснението за това, освен нелепите приказки за „видения“, които му сервира?

Но всеки път, когато се опитваше да се убеди, че зад неспирните ѝ бръщолевения за видения се крие зловещ замисъл, че може да е

замесена в изнудването и не бива да ѝ вярва, инстинктите му започваха да се бунтуват. От нея се излъчваше такава доброта и невинност, толкова много доверие вдъхваха външността и поведението ѝ, че това заглушаваше в зародиш подозренията му всеки път, още щом се надигнеха.

Възможно ли бе тя просто да вярва прекалено много на интуицията си, която безспорно притежаваше, наричайки я „видения“? Дали думите и действията ѝ наистина не бяха нищо повече от това, което тя твърдеше — опит да му помогне?

Влезе в конюшната и се отправи към клетката на Мист, но се закова на място, когато обонянието му долови лекото ухание, което не биваше да се усеща тук, където винаги миришеше само на кожа и коне. Ухание на люляк.

Преди да успее да се досети откъде ухае така, тя се появи от сенките и лунният лъч, проникващ през вратата, я освети.

— Добър вечер, Ваша Светлост.

За негово раздражение, по гръбнака му полази тръпка от сладострастно очакване. Елизабет още беше с роклята от коприна в цвят на слонова кост, с която беше на вечерята. И отново същата дълга, изкусителна къдрица прикова вниманието му.

— Отново се срещаме, госпожице Матюс.

Тя пристъпи по-близо към него и той забеляза изражението ѝ. Изглеждаше ядосана.

— Защо сте тук, Ваша Светлост?

— Мога да ви попитам същото, госпожице Матюс.

— Тук съм заради вас.

И аз съм тук заради вас... защото не мога да престана да мисля за вас. Остин скръсти ръце пред гърдите си и я загледа с престорено безразличие. По дяволите, така му се искаше да разбере тази жена.

— И какво за мен ви е довело в конюшната в толкова късен час?

— Заподозрях, че ще поискате да яздите. — *Вирна леко брадичка.* — Тук съм, за да ви попреча.

Той не успя да сдържи недоверчивото си възклицание.

— Така ли? И как възнамерявате да го постигнете?

— Не зная — намръщи се девойката. — Предполагам, че съм разчитала да проявите достатъчно здрав разум и да обърнете внимание

на предупреждението ми за опасността, която ви грози, ако решите да поездите нощем. Но очевидно съм сгрешила.

По дяволите, за коя се мислеше тази особа? Запристъпва бавно към нея и се спря, когато помежду им остана само половин метър. Тя не отстъпи нито на сантиметър, стоеше неподвижно и го гледаше, повдигнала вежди, което още повече го възмути.

— Не вярвам някой друг досега да е дръзвал да се усъмни в здравия ми разум, госпожице Матюс.

— Така ли? Тогава може би не сте ме чули добре, Ваша Светлост, защото аз току-що го направих.

Избухналата в гърдите му ярост му подейства като оглушителна плесница. До гуша му дойде от тази проклетница! Но преди да успее да стовари отгоре ѝ праведния си гняв и да ѝ даде да се разбере, тя улови ръката му и я стисна между дланите си.

По дясната му ръка полазиха тръпки и гневните му думи мигом секнаха.

— Още я виждам — прошепна младата жена, с разширени очи, неспособни да се откъснат от неговите. — Опасност. Вие сте ранен. — Пусна ръката му и докосна бузата му с длан. — Моля ви. Моля ви да не яздите тази нощ.

Нежната ѝ ръка, отпусната върху лицето му, сякаш прогаряше кожата му. Обзе го желание да извърне глава и да притисне устни към дланта ѝ. Но вместо това той я хвана за китката и отблъсна ръката ѝ.

— Не зная каква игра играете...

— Не си играя с вас! Какво още да направя, какво още да кажа, за да ви убедя...

— Като за начало ми кажете какво знаете за брат ми и как сте го узнали. Къде го срещнахте?

— Никога не съм го срещала.

— Но знаете за белега му. — Погледът, с който я измери бавно от главата до петите, беше откровено обиден. — Любовници ли бяхте?

— *Любовници?* Да не сте полудели? Имах *видение* за него. Аз...

— Да, да, така казахте. Нали можете да четете и мисли. Кажете ми, госпожице Матюс, какво си мисля сега?

Тя се поколеба. Очите ѝ се вгледаха изпитателно в лицето му.

— Невинаги мога да кажа. И освен това трябва... да ви докосна.

Той протегна ръка.

— Докоснете ме. Убедете ме.

Елизабет остана загледана в дланта му за няколко мига, след което кимна.

— Ще опитам.

Когато ръката му бе силно притисната между двете ѝ длани, Остин затвори очи и нарочно насочи мислите си към нещо дръзко и възбуждащо. Представи си я в спалнята си, осветена от златистите пламъци, танцуващи в камината. Протяга ръка, за да откопчае инкрустираната с перли шнола, придържаща косата ѝ. Копринени кичури се разпиляват върху ръцете му, стелят се по раменете ѝ, надолу, надолу...

— Мислите за косата ми. Искате да я докоснете.

Обля го горещина. Очите му едва не изскочиха от орбитите си. Първото, което видя, когато се опомни, бяха устните ѝ... тези невероятно чувствени устни, създадени само за целувки. Ако се наведе съвсем малко напред, ще може да ги вкуси...

Тя пусна ръката му.

— Искате да ме целунете.

Прошепнатите едва чуто думи накараха сърцето му бясно да запрепуска. Да, дявол да го вземе, *искаше* да я целуне. Нуждаеше се от това. *Трябваше* да я целуне. Сигурно една целувка ще задоволи тази необяснима жажда да я вкуси.

Обзет от необясним копнеж, той пристъпи напред.

Елизабет отстъпи назад.

Херцогът скъси разстоянието помежду им, но тя отново се отдръпна. Изразителните ѝ очи бяха изпълнени с несигурност. Проклятие, тази жена никога досега не беше отстъпвала пред него — нито заради гнева му, нито заради сарказма или подозренията му. Но мисълта за целувката му я накара да се отдръпне.

— Нещо не е наред ли? — тихо я попита, като пристъпи още по-близо.

— Не е наред ли? — Девојката залитна назад и едва не се спъна в подгъва на роклята си.

— Да. На английски означава, че нещо не е както трябва. Изглеждате ми... нервна.

— Със сигурност не съм — възрази младата жена и заотстъпва назад, докато не се опря до дървената стена. — Просто съм... хм... ми

е горещо.

— Да, тук е доста топло. — Само с две дълги, бавни крачки се озова точно пред нея. Опря ръце върху стената от двете страни на раменете ѝ, лишавайки я от възможността да помръдне.

Тя вирна брадичка и прикова очи в него. Трябваше да ѝ признае, че почти успя да го убеди с добре изиграната си храброст, но учестеното ѝ дишане я издаде.

— Ако се опитвате да ме уплашите, Ваша Светлост...

— Опитвам се да ви целуна, което ще бъде много по-лесно, ако престанете да мърдате.

— Не искам да ме целувате.

— Напротив, искате. — Той се приближи още малко, деляха ги само няколко сантиметра. Уханието на люляк го замая. — Някога целували ли са ви?

— Разбира се. Хиляди пъти.

Младият мъж си припомни слисването ѝ, когато я попита дали е била любовница на Уилям, и повдигна вежди.

— Имах предвид от истински мъж.

— О! Ами тогава е стотици пъти.

— От мъж, който не е бил баща ви.

— О! В такъв случай... веднъж.

Прониза го неочаквано раздражение.

— Така ли? И хареса ли ви?

— Всъщност не. Беше по-скоро... сухо.

— Аха. Тогава излиза, че досега не сте получавали *прилична* целувка.

— И вие искате да ми покажете какво е *прилична* целувка?

— Не. — Остин се наведе напред и прошепна на ухото ѝ. — Искам да ви покажа възможно *най-неприличната* целувка.

Взе я в прегръдките си и впи устни в нейните. Бог да му е на помощ, беше истинска прелест. Нежна и чувствена, топла и омайна.

Когато прокара език по стиснатите ѝ устни, тя простена и ги разтвори, а той плъзна езика си в сладката топлина на устата ѝ. Ягоди. Имаше вкус на ягоди. Сладки, уханни, съблазнителни.

Притегли я още по-близо към себе си, докато стройното ѝ изкусително тяло не се притисна плътно към неговото. Потопи се в необикновеното усещане да целува толкова висока жена.

Здравият разум се възпротиви и му заповяда да спре, но не бе в състояние. Дявол да го вземе, трябваше да е ужасен от себе си, задето я целува, не биваше да се интересува от тази наивна девица, трябваше да е отегчен от невинността ѝ.

Ала вместо това беше очарован, трескав и възбуден. Когато тя плахо отвърна на целувката му, от гърлото му се надигна дълбоко стенание и езикът му нахлу още по-навътре в устата ѝ. Пиеше, опиянен от сладостта ѝ, възбуден от накъсаните ѝ стонове. Загуби всякаква представа за време и място, можеше да мисли единствено за жената в обятията си, за топлината и мекотата ѝ, за сладкия ѝ упойващ вкус, за разнасящото се от нея нежно ухание на цветя.

Възбудата го изгаряше, желанието му стана толкова мощно, че накрая го изтръгна от чувствената забрава. Трябваше да спре. Сега. Или щеше да я повали и обладае на пода в конюшнията.

Призовавайки последните остатъци от самообладанието си, той сложи край на тяхната целувка.

Очите ѝ бавно се отвориха.

— О, боже...

О, боже, наистина. Не знаеше какво точно бе очаквал, но със сигурност не бе предполагал тази жена да отприщи като порой страстта му, която го душеше като примка. Сърцето му се блъскаше като побесняло в гърдите, а проклетите му ръце трепереха неудържимо. Вместо да задоволи любопитството му, целувката ѝ само възбуди апетита му, желанието, което заплашваше да го изгори жив.

Заоблените ѝ гърди се притискаха плътно до неговите, възпламеняваха кожата му. Възбудената му мъжественост пулсираше болезнено и само желязното самообладание, усъвършенствано през годините, му помогна да отпусне ръце от нея и да отстъпи назад.

Елизабет пое дълбоко дъх на пресекулки и той мрачно отбеляза, че тя очевидно бе разтърсена не по-малко от него.

— Господи — промълви младата жена с треперещ глас. — Нямах представа, че *неприличната* целувка била толкова...

— Толкова... каква?

— Толкова... *никак не* беше суха. — Пое си дъх, после още няколко пъти, преди да се изкашля. — *Сега* вярвате ли, че умея да чета мислите ви?

— Не.

Страните ѝ пламнаха и очите ѝ гневно блеснаха.

— Да не би да отричате, че искахте да ме целунете?

За миг погледът му се стрелна към устните ѝ.

— Не. Но всеки мъж би пожелал да ви целуне. — И дявол да го вземе, би убил всеки, който го стори.

— Още ли възнамерявате да яздите тази нощ?

— Това не ви засяга.

Тя остана втрещена в него няколко секунди, сетне поклати глава.

— В такъв случай ми остава само да се надявам, че ще размислите и ще се вслушате в предупреждението ми. И да се моля да не ви сполети някаква бяла. Поне не вали, както беше във видението ми, така че може би ще бъдете в безопасност. Този път. Лека нощ, Ваша Светлост! Повече няма да ви досаждам с виденията си.

Остин видя как Елизабет изчезна в мрака. Едва се удържа да не хукне след нея. Покърти го нещо в гласа ѝ, когато произнесе последните думи. Зарови ръце в косата си и закрачи нервно. Дявол да го вземе, нима очакваше той — или *който и да е друг* — да повярва сериозно на приказките ѝ, че има видения и умее да чете мисли? Това просто беше твърде невероятно — прекалено нелогично, за да му обръща внимание.

Но колкото и да се дразнеше и да не искаше да го признае, беше права за едно. Искаше да я целуне. И то толкова силно, че сам се изуми. А сега, след като бе вкусил целувката ѝ, искаше отново да го стори.

И отново.

ГЛАВА 6

Рано на следващата сутрин Елизабет се запъти към конюшнията. Искаше час по-скоро да се махне от къщата, след безсънната нощ, прекарана в безуспешни опити да забрави за смуцаващата си среща с херцога. Дали бе излязъл на езда? През половината от нощта лежа будна, заслушана дали ще завали дъжд, но за щастие, времето остана хубаво. Сега се надяваше разходката на свеж въздух да пропъди тревогите и грижите, както и разочарованието и обидата ѝ, след като осъзна, че никога няма да го убеди да повярва на виденията ѝ.

Но младата жена знаеше също, че с нищо няма да може да изтрие спомена за онази целувка. Тази невероятна, разтърсваща, незабравима целувка беше докоснала душата ѝ и бе пробудила в нея дремеща страст, за която не бе подозирала. И пламенни чувства... неутолими копнежи... страхуваше се дори да мисли за тях.

Отчаяно искаше, *нуждаеше се* да забрави неповторимите божествени усещания, които бе събудил у нея, ала сърцето ѝ отказваше да се подчини.

Влезе в конюшнията и Мортлин я поздрави с усмивка.

— Дошли сте да видите котетата, госпоице Матюс? Или шь поездите?

Забравила за малко тревогите си, тя отвърна на усмивката на коняря и се наведе, за да погали Джордж зад ушите.

— И за двете. Може ли да видя котенцата, докато ти оседлаваш един кон за мен?

— Добра идея — съгласи се Мортлин. — Ей там има две от тях, дет' все се крият в сеното и заг'ва не сте ги виждали.

Елизабет бързо откри двете пухкави и палави топки.

— Прелестни са. Как се казват? — Стрелна коняря с дяволит поглед. — Или не бива да питам?

Червенина плъзна по хлътналите бузи на Мортлин и той започна да пристъпва неспокойно.

— Ами по-голямото се казва Дявол да го вземе.

— Това не звучи чак толкова ужасяващо.

— А пък името на другото коте е, хм... — Той се изчерви до върха на щръкналите си уши. — Не мога да го изрека пред дама.

— Разбирам — кимна тя, като стисна устни, за да не се разсмее.

— Май шъ тряб'а да сменя името на животинчето, но то бе първото, дет' ми дойде наум, кат' се роди. — Мъжът поклати глава. Явно беше много объркан. — Тогава котетата идеха едно след друго. Нямахше край. И аз откачих.

— Да, мога да си го представя. — Тя погали топлия корем на Джордж и ръката ѝ застина, но успя да скрие усмивката си. — Бременността при котките е около два месеца. Опасявам се, че няма да бъда тук, когато Джордж отново ще се окоти, иначе щях да ти помагам. Много ме бива за това.

— Сигурен съм, че ви бива, но... — Гласът му заглъхна, а очите му се разшириха. — *Отново* ще се окоти?

— Да. Според мен Джордж ще стане майка след около месец.

Малко оставаше очите му да изхвъркнат от орбитите.

— Сигур животното просто е надебеляло! Та тез котета нямат още три месеца! Как се е случило, мътните го взели?

Елизабет трябваше да захапе вътрешната страна на бузата си, за да не прихне при вида на слисаното му изражение.

— Предполагам, че е станало по обичайния начин. — След като погали за последен път Джордж, Елизабет се изправи и потупа коняря по ръката. — Не се измъчвай, Мортлин. Джордж ще е добре, а ти ще имаш нова банда мишеловци.

— И сега ми се мотат из краката повече мишеловци, отколкот' ми тряб'ат — изръмжа той. Т'ва тук *тряб'а* да е конюшня. И аз съм коняр, а не котешки доктор. По-добре да ви оседлая един кон — преди проклетата котка да съ ѝ окотила.

Елизабет сдържа смеха си и продължи да се забавлява с котенцата, докато Мортлин си вършеше работата. Той скоро се върна с красива кафява кобила, чието име беше Розамунд. Подложи ръка, за да стъпи Елизабет на нея, преди да възседне кобилата. Тя се плъосна върху седлото, зъбите ѝ изтракаха, а костите ѝ сякаш изпукаха. У дома, по време на самотните си разходки, често яздеше по мъжки, но тук не се осмеляваше да го направи, макар че никак не харесваше дамските седла. Натруфените модни английски костюми за езда също я

дразнеха. Толкова излишни метри плат за волани и къдрички. Замисли се с копнеж за простите и удобни костюми за езда, които сама си бе измислила и носеше в Америка. Но когато леля ѝ Джоана ги зърна, едва не припадна.

— Напълно неподходящи са, скъпа моя — отсъди родственицата ѝ. — *Незабавно* трябва да се погрижим за подмяната на гардероба ти.

Като нагласи, доколкото можеше, тежките поли около себе си, Елизабет потегли. В края на късата пътека, водеща от конюшната, тя се спря и се огледа назад. Мортлин беше приклеknал с умилено изражение на лицето, докато нежно галеше подутия корем на Джордж. Очевидно си мислеше, че тя се е отдалечила достатъчно и не може да го чуе, защото каза:

— Шъ трябва да измислим по-прилични имена за новите ти котета. Не мож' веч' да ги наричаме Проклета напаст.

Девојката се усмихна и се насочи към гората. Препускаше покрай брега на потока, наслаждавайки се на свежия кристалночист въздух и на слънчевите лъчи, стоплящи лицето ѝ. Само дамското седло и проклетият костюм за езда, заради който краката ѝ бяха като овързани, разваляха малко удоволствието ѝ.

Като стигна до мястото, където потокът се разширяваше, преди да се влее в езерото, тя спря Розамунд. Размърда се на седлото, отчаяно опитвайки се да се освободи от метрите тежък плат, сковаващ нозете ѝ, когато усети, че се плъзга от седлото. От гърлото ѝ се изтръгна ужасен вик. Посегна да се улови за лъка на седлото, но не беше достатъчно бърза. Падна най-позорно от коня, приземявайки се на задните си части.

За нещастие, бе тупнала наред най-дълбоката кал.

Дори беше още по-зле — бе попаднала върху хлъзгав склон. Свлече се, пицейки, надолу по калния бряг и с шумен плясък цопна в потока. Остана там неподвижна, онемяла от изненада. Краката ѝ стърчаха пред нея, а ботушите ѝ бяха напълно скрити под калната вода. Студената вода се плискаше до кръста ѝ.

— Нещастен инцидент ли ви сполетя? — раздаде се познат глас зад нея.

Тя стисна зъби. Слава богу, херцогът беше жив и здрав, но никак не ѝ се нравеше, че е станал свидетел на унижението ѝ.

— Не, благодаря. Вече преживях един такъв.

Може би ще се махне, ако не му обръща внимание. Ала надеждата ѝ се оказа напразна.

— Мили боже — изцъка натрапникът съчувствено. Елизабет го чу как скочи от седлото и тръгна към водата. — Изглежда, сте попаднали в затруднение.

Тя извърна глава и го изгледа ядно през рамо.

— *Не* съм в затруднение, Ваша Светлост. Просто малко се намокрих.

— Но и коня ви го няма.

— Глупости. Конят ми е... — Огледа се и гласът ѝ заглъхна. Кобилата ѝ никъде не се виждаше.

— Вероятно вече е стигнала почти до конюшната. Сигурно заради виковете ви, когато сте паднали. Някои коне са много плашливи. Очевидно Розамунд е от тях. Жалко. — Сивите му очи блестяха насмешливо. — Би трябвало да ви попитам дали сте добре, но си спомних, че сте много здрава и силна.

— Точно така.

— Ударихте ли се?

Тя се опита да повдигне краката си, но не успя.

— Не съм сигурна. Костюмът за езда е прогизнал от водата и толкова натежа, че едва мога да помръдна. — Раздразнението ѝ се утрои, когато осъзна, че наистина се нуждае от помощта му. — Много ли ще ви затрудня, ако ви помоля за съдействие?

Той поглади брадичката си, сякаш сериозно обмисляше въпроса ѝ.

— Не съм сигурен дали трябва да ви извадя от там. Не ми се ще да рискувам да се намокря и изкалям. Може би е най-добре да ви оставя тук и да отида да повикам някой на помощ. Ще се върна, хм... след около час. — Погледна я въпросително. — Какво мислите за предложението ми?

Дори не се замисли за предложението му. Всъщност беше ѝ дошло до гуша от подигравките му за нейна сметка. Бе прекарала една безсънна нощ от тревоги и притеснения за него, а сега той стоеше пред нея цял и невредим и дори ѝ се надсмиваше. Някой трябваше да изтрие самодоволната усмивка от физиономията на този надут аристократ. Ала тя едва можеше да помръдне.

Остин се обърна, все едно наистина се канеше да си тръгне и да я зареже в калта. Гневът ѝ кипна. Грабна шепа кал и я метна във водата, за да привлече вниманието му.

За нещастие, той избра точно този момент, за да се обърне.

Явно Елизабет бе запратила калта с повече сила, отколкото възнамеряваше.

Цялата шепа кал се стовари точно в средата на гърдите му, като оплеска бялата му колосана риза. Калта се плъзна по тялото му, изцапа безупречно чистите му кожени бричове за езда и се плъкна върху един от грижливо лъснатите му ботуши.

Елизабет застина. Нямахше намерение да го улучи... или имаше? Мили боже, той никак не изглеждаше доволен. В гърлото ѝ заклокочи нервен кикот, ала тя успя да го потисне. Изражението му красноречиво подсказваше, че не беше в неин интерес тъкмо сега да се залива от смях.

Той не помръдна. Погледна калната ивица върху одеждите му, сетне вдигна поглед към него.

— Сега не се налага да се безпокоите, че ще се измокрите и изкаляте, Ваша Светлост — рече тя с възможно най-невинната си усмивка. — Вече сте доволно изцапан.

— Ще съжалявате за стореното. — Гласът му издаваше недвусмислена заплаха, а очите му я прогаряха застрашително. — Много ще съжалявате.

— Пфу! — изсумтя младата жена. — Не ме е страх от вас!

Той пристъпи с една крачка.

— А би трябвало.

— Защо? Какво ще ми направите? Ще ме хвърлите във водата?

Херцогът направи още една крачка.

— Не. Смятам да ви метна върху коленете си и така да ви нашляпам, че цели съзвездия да затанцуват пред очите ви.

— Ще ме нашляпате? Наистина ли? — изуми се тя.

— Наистина.

— О, боже мой! Е, след като смятате да ме нашляпате, поне да има защо. — Грабна още една шепа кал. Този път го улучи в корема.

Остин се вцепени. Сведе удивен поглед към съсипаната си риза. Малцина *мъже* на този свят биха дръзнали да го предизвикат по такъв начин. Не можеше да повярва на очите си, че тя събра смелост да го

удари с кал веднъж, а да не говорим за цели два пъти! Скъпо щеше да си плати за това. Скъпо и прескъпо.

Мислите му бяха прекъснати от профучаването на трета шепка кал покрай ухото му. Размина се на косъм от лицето му.

Дотук беше. Остин скочи във водата, сграбчи я за раменете и я изправи на крака.

— Предполагам, разбирате, че това означава война — процеди заплашително, докато се взираше гневно в зачервеното ѝ усмихнато лице.

— Разбира се. Но не забравяйте кой победи при последната битка между Америка и англичаните^[1].

— Напълно съм уверен във вашето поражение, госпожице Матюс.

— А аз пък съм напълно уверена във *вашето* поражение, Ваша Светлост.

При тези нейни думи Остин застина. Очите му останаха приковани във вирнатия ѝ нос, покрит с кал. Златистокафявите ѝ очи гледаха неговите с дръзко предизвикателство, но тъглчетата на устните ѝ бяха извити в усмивка, трапчинките надничаха от страните ѝ. Погледът му бе привлечен от съблазнителните ѝ устни. Изтръпна, като си припомни как се притискаха към неговите. Застави се да вдигне очи по-нагоре и срещна нейните — златистокафяви дълбини, от които струеше смях.

Тя беше напълно непоносима. Нахална извън всякаква мярка. Дрехите му бяха съсипани и сега стоеше *нагазил в проклетото езеро*. Целият беше мокър, чувстваше се зле и... беше бесен.

Наистина ли беше бесен?

Смръщи вежди. Да, разбира се, че беше. Вбесен. Никак не му беше забавно. Ни най-малко. Това въобще не беше смешно. И със сигурност не му беше приятно. Никак.

— Подгответе се да ви нашлапам — предупреди я той. Обърна се към брега и я задърпа след себе си.

— Първо трябва да ме хванете!

Тя се откопчи от ръцете му, повдигна измокрените си поли до коленете си, обърна се и навлезе още по-навътре в езерото.

— Върнете се назад. Веднага.

— За да ме нашляпате? Ха! Няма да стане! — Тя пристъпи още няколко крачки навътре, докато водата не стигна до кръста ѝ. Внезапно отекна звучният ѝ смях. — Мили боже! Вижте се само! Толкова сте смешен!

Остин сведе поглед. Изцапаната му, мокра риза бе прилепнала към гърдите като втора кожа, а кожените му бричове за езда бяха богато украсени с черни кални ивици. Няколко опаднали листа се бяха залепили по съсипаните му ботуши.

— Мога да се обзаложа, че никога през целия си аристократичен живот не сте били така *размъкнат* — засмя се тя. — Трябва да призная, че сега никак не приличате на херцог.

— Елате тук.

— Не.

— *Веднага*.

Елизабет поклати глава, а усмивката не слизаше от лицето ѝ.

Остин тръгна напред, като нагази смело в студената вода, изпълнен с твърда решимост. Едва успя да прикрие неочаквано напирания в гърдите му смях. Проклетата жена! Беше като чума за здравия разум на мъжа. Смяташе, че ще се опита да побегне, но тя не помръдваше и гордо изправена, очакваше пристигането му с радостна усмивка на красивото си лице. Той се спря на крачка пред нея и зачака.

— Тази сутрин се събудих в лошо настроение, но тази случка ме развесели — оповести проклетницата и трапчинките ѝ сякаш му намигнаха. — Трябва да признаете, че е много смешно.

— Трябва ли?

Тя присви превзето очи и се втренчи в лицето му. Против волята му устните му се извиха.

— Аха! — възкликна младата жена. — Видях тази усмивка.

За нищо на света не би могъл да обясни защо тази кална баня му се струваше толкова забавна. Прочутият херцог Брадфорд, най-желаният ерген в цяла Англия — оплескан до ушите в кал, нагазил до кръста във вода, си общува с една жена, в чиято лъчезарна усмивка няма и капка разкаяние, а само непринудено веселие. Почитаемите членове на *висшето общество* щяха тутакси да припаднат, ако можеха сега да го видят отнякъде, целият в мръсотия, със съсипани дрехи, в компанията на една не по-малко изкаляна и размъкната американка.

Погледът ѝ се прикова върху мократа му риза.

— Хубава риза беше. Съжалявам, че я съсипах, Ваша Светлост, искрено съжалявам. — Тя се пресегна и го погали по мокрия му ръкав, сетне вдигна очи към лицето му. — Отначало няхах никакво намерение да ви опръскам с калта, но след като вече, така или иначе, съм го сторила, ще бъде жалко да не се възползваме от възможността. Ако трябва да съм напълно откровена, имахте нужда да се поразвеселите. А колкото до мен, това е най-забавното приключение, което съм имала от много месеци насам.

Мускулите му инстинктивно се стегнаха под лекото ѝ докосване. Потърси в очите ѝ белези за някаква хитрост или преструвка, но не откри нищо, освен невинност и топлота. Това било най-забавното ѝ преживяване от месеци. По дяволите, той със сигурност можеше да каже същото. Разбира се, не беше необходимо да ѝ го признава.

— Навсякъде ли сеете такива бедни, госпожице Матюс? — попита накрая Остин с примирена въздишка. — За втори път буквално падате в краката ми.

— Опасявам се, че такива падания са обичай в моята фамилия.

— Какво искате да кажете с това?

— Точно така се запознали майка ми и баща ми. Майка ми излязла от един магазин за шапки, препънала се и паднала в краката на баща ми. При падането си изкълчила глезена и татко трябвало да я лекува.

— Разбирам. Явно съвсем добросъвестно сте усъвършенствали нещастната наследствена склонност често да се препъвате и падате.

— Да, но не бих я нарекла нещастна.

— Така ли? Защо?

Тя се поколеба и той застина, заплепен от златистокафявите ѝ очи, станали изведнъж много сериозни.

— Защото точно така се срещнах с вас за пръв път. — По устните ѝ пробягна лека усмивка. — Макар донякъде да сте надменен и доста твърдоглав, струва ми се, че... ами... май ви харесвам.

Остин я зяпна, напълно удивен.

— Вие ме харесвате?

— Да. Вие сте добър и грижовен мъж. Разбира се — побърза да добави сухо, — понякога успявате ловко да го прикриете.

— Добър и грижовен? — повтори той смаяно. — Как стигнахте до този извод?

— Зная го, защото ви докоснах. Но дори и да не бях, пак щях да го разбера. — Погледът ѝ се премести върху окаляната му риза. — Справихте се изключително добре. Бих се обзаложила, че никога досега не сте изпадали в подобна ситуация, нали?

— Никога.

— Така си и помислих. Накрая успяхте да приемете тази случка откъм смешната ѝ страна, макар че отначало доста се стъписахте. — Погледът ѝ стана замислен. — Винаги държите хората на разстояние и затова повечето ви смятат за хладен и сдържан човек. Към сестра си обаче сте необикновено мил и загрижен, а към майка си — нежен и внимателен. Вече прекарах достатъчно време с вас, наблюдавах ви да общувате с доста хора, за да разбера що за човек сте... колко сте добър и достоен.

Сърцето му се сви. Думите ѝ го смутиха, извадиха го от равновесие. Изненадата му премина в удивление, когато усети, че се изчервява от удоволствие. На всяка цена трябва да престане да мисли за смайващото признание на тази жена, че го смята за добър и грижовен. И достоен. И добър към семейството си. *Ако знаехте как се провалих с Уилям, щяхте да осъзнаете колко се заблуждавате.*

Но тя продължи, преди да успее да ѝ отговори.

— Признавам, че снощната ни среща завърши с напрежение помежду ни, но не бихме ли могли да започнем начисто?

— Начисто?

— Да. Това е американски жаргон и означава „отначало“. Мислех си, че ако се опитаме много, *много* упорито, бихме могли да станем... приятели. И като знак за разцъфтяващото ни приятелство бих искала да ме наричате Елизабет.

Разцъфтяващото *приятелство*? По дяволите, само това не бе чувал! Приятел? С жена? И то точно с *тази* жена? Невъзможно. На този свят имаше само неколцина *мъже*, които наричаше приятели. Жените могат да бъдат майки, сестри, лели или любовници, но не и приятели. Или могат?

Вгледа се изпитателно в лицето ѝ и остана поразен колко различна е тя от всички дами, които бе срещал. Как можеше да му вдъхва доверие след всичките ѝ странни бръщолевения за видения и въпреки факта, че очевидно имаше някакви свои тайни? Независимо от

всичко, херцогът не можеше да отрече, дори и пред самия себе си, че тя го привличаше, както пламъкът привличаше молеца.

Ако искаше да вярва, че могат да бъдат приятели, той нямаше с нищо да разсейва заблудата ѝ — поне докато не научи всичко, което искаше да узнае за нея.

Но с всеки отминал миг му ставаше все по-трудно да вярва, че тя е замесена в изнудването или някакъв друг коварен заговор.

Изкашля се, преди да заговори:

— Ще ми бъде много приятно да те наричам Елизабет. Благодаря ти.

— Няма защо — отвърна тя с весел поглед, — *Ваша Светлост*.

Остин едва не се разсмя от нотката на очакване в тона ѝ. Очевидно смяташе, че той ще ѝ върне жеста? Нима не разбираше колко е неуместно от нейна страна дори да допусне, че може да го нарича другояче, а не „Ваша Светлост“? Подобна фамилиарност, подобна *интимност* беше напълно отвъд всякакви граници на благоприличието.

Интимност. Обзе го внезапен пристъп на зашеметяващ копнеж да чуе името си от прекрасните ѝ устни.

— Някои хора ме наричат Бранфорд.

— Бранфорд — повтори тя бавно, като удължи сричките с мек, леко дрезгав тон, който го накара да стисне зъби. Какво ли ще бъде да я чуе как ще произнесе малкото му име?

— А само малцина ме наричат Остин. Името, което ми е дадено при кръщаването ми.

— Остин — промълви Елизабет тихо, а той усети как го прониза гореща тръпка. — Много хубаво име. Силно, властно, благородно. Отлично ви подхожда.

— Благодаря ти — каза той, изненадан не само от комплимента ѝ, но и от приятната топлина, която се разля по гръбнака му. — Приятелите ми ме наричат Остин. Ако искаш, можеш и ти така да ме наричаш.

Простена вътрешно, озадачен от безпрецедентното си предложение. Сигурно си е изгубил ума. По дяволите, какво ще си помислят хората, като я чуят да го нарича Остин? Трябва да я предупреди да не си позволява това в присъствието на други хора, а само когато са насаме.

Насаме. Хиляди дяволи, действително си беше загубил ума!

— Е, благодаря ти... Остин. И така, вече простено ли ми е?

Той отново се завърна рязко в действителността.

— Простено?

— Да. За, хм... — Тя сведе очи към съсипаните му дрехи.

Херцогът проследи погледа ѝ.

— А, да. Извънредно окаяното състояние на моите дрехи.

Наистина ли съжаляваш?

Елизабет кимна енергично.

— О, да.

— Обещавах ли никога повече да не вършиш нещо толкова недостойно?

— Хм... Като казваш *никога* — имаш предвид *никога* през *целия* ми живот?

— В общи линии, да, това имах предвид.

— О, боже! — Тя сви устни, но очите ѝ светнаха закачливо. — Опасявам се, че не мога да дам обещание за толкова дълго време.

— Разбирам. — Остин въздъхна примирено. — Е, в такъв случай можеш ли да се постараяш да се държиш прилично, докато се върнем в къщата?

— О, да — съгласи се девойката с лъчезарна усмивка. — Това мога да ти го обещаая.

— Слава богу! В такъв случай мисля, че трябва да ти простя. Да излизаме от тази вода, преди окончателно да сме се спаружили. — Той се обърна и се запъти към брега. — Идваш ли? — попита я, когато тя не го последва.

— Искан ми се, но не мога — призна Елизабет, докато се мъчеше да направи първата крачка. — Краката ми са затънали в калта, а полите ми така прогизнаха и натезаха, че не мога да ги помръдна. — Трапчинките ѝ сякаш пак му намигнаха. — Мислиш ли, че е удобно да те помоля за малко съдействие?

Остин вдигна очи към небето.

— Последния път, когато ми поиска помощ, получих кална баня. — Стрелна я предупредително с поглед. — Вярвам, че не си забравила обещанието си да се държиш прилично, нали? Знаеш, че като нищо мога да те оставя сама тук.

Тя притисна ръка към сърцето си.

— Обещавам.

Остин прецапа водата и се върна при нея, докато мърмореше нещо не особено любезно за женското племе.

— Прегърни ме през врата.

Момичето обви ръце около шията му, а херцогът я вдигна, като се олюля под тежестта на тялото ѝ и мокрите ѝ дрехи. По костюма ѝ за езда се стичаше студена вода, лееше се по тялото му, а от ботушите ѝ се процеждаше кал. Тя сгуши лице в рамото му, а той се напрегна от близостта на мокрото ѝ тяло, притиснато до гърдите му. Сведе глава и вдъхна мириса на цветя, който се разнасяше от косата ѝ. По дяволите, дори и покрита с кал, тя още ухаеше на люляк.

След като най-после се добраха до брега, Остин я пусна внимателно на земята. Мокрото ѝ тяло се плъзна бавно по неговото и краката ѝ стъпиха на твърда почва. Прогизналите ѝ дрехи бяха прилепнали за снагата ѝ, очертавайки прелестните ѝ женствени форми и херцогът едва успя да потисне стона си. Втвърдените ѝ зърна си личаха съвсем ясно под мокрия плат, а краката ѝ му се струваха безкрайно дълги. Господи, беше невероятна! Желаяше я безумно, дори и така оплескана с кал от главата до петите.

Цялото му тяло запулсира от възбуда и когато девойката се опита да отстъпи крачка назад, ръцете му спонтанно се стегнаха около кръста ѝ. Бог да му е на помощ, но никога досега не бе копнял тъй силно да целуне жена. Макар в главата му да прокънтяха предупредителни камбани, той бавно приближи устни към нейните. Трябваше отново да ги вкуси... само още веднъж.

Тя го блъсна с длани в гърдите.

— Какво правиш?

— Подготвям се да си прибера дължимото.

— За какво?

— За съсипаното ми облекло.

— Като ме *целуваш*?

— Разбира се. Това е древен и благороден обичай в Англия. Една целувка в отплата за окаляните риза и бричове. Никой ли не ти го е казвал?

— Опасявам се, че досега не е ставало дума за този обичай.

— Е, след като вече знаеш, най-добре да си платиш дълга. Иначе те заплашва затвор за длъжници.

Тя повдигна вежди.

— Само една целувка?

— Ще бъда щастлив да те накажа с две. Всъщност...

— О, не — забързано го прекъсна Елизабет. — Една е достатъчна.

— Е, след като толкова настояваш... — Той я привлече поплътно към себе си, гърдите ѝ се притиснаха до неговите, сетне устните им се сляха.

И в този миг херцогът забрави за всичко. Напълно и изцяло. Не съществуваха нищо друго, освен копнинената ѝ мекота, топлината ѝ, нежното ухание на цветя, упойващо сетивата му. Всяка разумна мисъл изхвърча от ума му, когато ръцете му се спуснаха надолу и обхванаха в длани заоблените ѝ гърди. Погали с пръсти зърната ѝ и тя ахна, като отметна безпомощно глава назад. Младият мъж мигом се възползва от тази възможност и плъзна устни по изящната ѝ шия. С всяко следващо докосване все повече затъваше в жежката мъгла, където не съществуваха нищо, освен жената в обятията му.

— Остин... — задъхано простена тя. — Моля те! Трябва да спрем.

С огромно усилие на волята, което едва не го уби, той вдигна глава и се взря в замъглените, преливащи от копнеж очи. Страстта го бе завладяла тъй силно, че коленете му едва не се подкосиха. Жадуваше само за едно — да смъкне мократа ѝ рокля и да я люби. И ако не се отдръпне още *сега* от нея, може би точно това щеше да направи.

Отстъпи назад и тутакси почувства голяма празнина. Неспособен да устои на порива да я докосне, Остин улови ръцете ѝ и пръстите им се сплетоха.

Елизабет се опитваше да разкъса паяжините, обвили ума ѝ. За втори път този мъж я целуна тъй страстно, че дъхът ѝ секна. Остана безпаметна. Нищо друго нямаше значение, единствено той.

Налагаше се да го спре. Беше му позволила много повече волности, отколкото някоя почтена жена би допуснала. Ала тялото и разумът ѝ отказваха да се подчинят. Не искаше нищо друго, освен да продължи да я целува, да я докосва, да възпламенява кожата ѝ, да изпълва сетивата ѝ с божествената си мъжественост и мириса на разлистена гора.

В този миг Остин стисна ръцете ѝ и мислите му нахлуха в съзнанието ѝ с поразяваща яснота.

Искаше да я люби.

Желаше да свлече от раменете ѝ мократа рокля и да я докосва. Навсякъде.

Да се любят. Любов. Обля я гореща вълна и сърцето ѝ едва не изскочи от гърдите. *Това* чувство ли беше любовта? Това разтапящо усещане, когато дори не можеш да дишаш, не можеш да спреш да мислиш за него и искаш целувките му да продължат вечно? Тази всепоглъщаща нужда да му помагаш, да го закриляш?

Мили боже, нима започваше да се влюбва в Остин?

[1] Говори за британско-американската война от 1812–1815 г., в която САЩ побеждават. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

Пътуването обратно до къщата премина в мълчание. Елизабет яздеше Мист отпред, а Остин я бе обвил със силните си ръце, сгрявайки я с топлото си тяло.

Нима започвам да се влюбвам в него?

Младата жена тутакси отхвърли възможността. Не. Любовта към този мъж щеше да ѝ донесе само страдания. При все че очевидно я намираше достатъчно привлекателна, за да я целува, той не се доверяваше на нея и на виденията ѝ.

Но дори и да ѝ вярваше, любовта ѝ пак би била невъзможна. Спътникът ѝ не бе случаен човек. Беше *херцог*, а тя би била глупачка, ако си въобразява, че някога би изпитал дълбоки чувства към девойка със скромен произход като нейния. Нямаше съмнение, че стига само да си помръдне пръста, и десетки красиви и богати жени ще се надпреварват да спечелят сърцето му. Положението му изискваше да се ожени за дама с високо положение в обществото — а това в никакъв случай не беше тя.

На гърлото ѝ заседна буца, а стомахът ѝ се сви. Елизабет отчаяно се опитваше да се убеди, че само е привлечена от него, просто заслепена, ала сърцето ѝ упорито отказваше да се вслушва в разума. Нямаше значение, че той не отвърщаше и нямаше да отвърне на чувствата ѝ. Както нямаше значение, че не го познаваше отдавна. В края на краищата колко време е необходимо, за да се влюбиш? Един ден? Или един месец? Или година? Родителите ѝ се бяха влюбили от пръв поглед и баща ѝ поискал ръката на майка ѝ само след две седмици. Майка ѝ винаги повтаряше: „Сърцето само си знае“. Сега Елизабет разбираше какво бе искала да каже.

Но сладостта на това познание бе примесена с горчивина.

Въздъхна дълбоко и се облегна на гърдите на Остин. Отново долови самотата и душевната пустота, които го бяха обсебили. Ясно съзнаваше, че някакви тайни терзаят душата му, но не можеше да определи какви са. Сърцето я заболя за него. Трябваше да му помогне.

Да разсее мъката, която го разяждаше, да му помогне да преоткрие себе си.

И ако цената за това бе разбитото ѝ сърце, тя беше готова да я плати.

Пристигнаха в конюшната след няколко минути. Остин скочи от седлото и ѝ помогна да слезе. В този момент към тях дотърча Мортлин.

— Дявол да го вземе! Да'н сти пострадала, госпойце Елизабет? Розамунд тъкмо се прибра в конюшната, ама без вас. Изплаших се до смърт.

— Добре съм, Мортлин. Само съм малко изцапана.

Конярят я огледа.

— *Малко ли?* Хм, ама вие мязате... — Гласът му секна, когато погледът му се прикова в Остин. Челюстта му увисна. — Бог да ни е на помощ! К'во съ ѝ случило, Ваша Светлост? Я съ вижте на к'во мязате!

— И двамата сме добре, Мортлин. Просто паднахме в езерото, нищо сериозно.

— *Паднали сте* от Мист? — Слугата явно не можеше да си представи подобно нещо.

— Не. — Преди да му подаде мълчаливо поводителите на Мист, Остин изгледа строго коняря, който бе опулил очи от изненадата. Мортлин веднага разбра, че с този поглед господарят му забранява да задава повече въпроси, и толкова бързо си затвори устата, че чак зъбите му изтракаха.

Остин пъхна изкаляната ръка на Елизабет под мръсния си лакът и я поведе към къщата. Тя бе необичайно притихнала и се зачуди какво ли си мисли. Самият той се постара да не мисли за нищо... за всеки случай. Разбира се, че приказките ѝ за виденията бяха смешни, но не можеше да отрече, че тя *беше* необикновено проникателна.

Спътницата му кимна към терасата.

— Мили боже, ето я Каролайн. Току-що ни съзря и ни гледа по същия начин, както Мортлин преди малко. Бързо! Хвърли ѝ онзи леден поглед, с който накара коняря да млъкне — предложи му тя почти без да мърда устни, като едва сдържаше смеха си.

— За нещастие, сестра ми е недосегаема дори за най-смразяващия ми поглед — прошепна Остин в ухото ѝ.

— Колко жалко — въздъхна Елизабет в отговор.

— Така е. Изглежда, съм заобиколен от жени, които не ме намират толкова заплашителен. Явно вече въобще не им въздействам.

— Въобще не е така. Въздействието ти е... — Гласът ѝ заглъхна и той се закова на място, с което я принуди и тя да спре. Лицето ѝ се изчерви.

— Въздействието ми е какво?

Тя повдигна присмехулно вежди.

— Винаги ли така безсрамно си просите комплименти, Ваша Светлост?

— Само в дните, когато приличам на нещо, измъкнато от езерото.

От терасата Каролайн не можеше да реши кое беше по-смайващо — брат ѝ, изцапан с кал от глава до пети — нещо *немисливо* за него, — или усмивката му, докато шепнеше нещо на ухото на госпожица Матюс. Самата Елизабет, забеляза заинтригуваната Каролайн, бе пъхнала ръката си под лакътя на Остин, а лицето ѝ пламна, когато се засмя на нещо, което херцогът ѝ каза.

Двойката се спря и пулсът на Каролайн се ускори от продължителния напрегнат поглед, който си размениха. Никога не бе забелязвала брат си да гледа някого по този начин.

Сърцето ѝ запърха щастливо. Колко прекрасно бе да го види усмихнат и весел! Отдавна не се бе случвало.

— Нещо да не сте пострадали? — попита Каролайн, когато новодошлите се качиха на терасата.

— Не, благодаря ти. Всичко е наред — отвърна Остин невъзмутимо и продължи напред, като изпрати Елизабет до къщата, все едно действително не се бе случило нищо необичайно. Сестра му ги проследи с поглед, докато влязоха в къщата, а устните ѝ се извиха в усмивка.

Очертаваше се *много* интересна вечер.

* * *

След като остави Елизабет пред вратата на спалнята ѝ, Остин се прибра в стаята си и едва не се разсмя, когато видя винаги

невъзмутимия си камериер да се взира в мръсните дрехи на господаря си с увиснала челюст.

— Вече започвам да свиквам с това изражение, Кингсбъри — отбеляза херцогът, докато събличаше съсипаната си риза.

— *Веднага* ще приготвя ваната, Ваша Светлост — избъбри камериерът, като пое мръсните одежди, но се стараеше да ги държи подалече от себе си.

След няколко минути Остин се отпусна във вдигащата пара вода в грамадната вана. Затвори очи с блажена въздишка. В съзнанието му моментално изплува образът на Елизабет, която несъмнено в този миг пристъпваше в своята благоуханна вана, а великолепната ѝ коса се спускаше по гърба ѝ като водопад от бляскави къдрици.

Представи си как се присъединява към нея във ваната, как мокрите му ръце се плъзгат по заоблените ѝ гърди, как дразнят зърната ѝ, които се втвърдяват под пръстите му. *Остин...* простенва тя възбудено и пресипнало. Въображението му рисуваше как се навежда напред, поема едно от набъбналите ѝ зърна между устните си и го смуче, докато се задъха от наслада.

— Добре ли сте, Ваша Светлост? — извика Кингсбъри през вратата.

Изтръгнат от чувственото си видение, Остин с голяма доза раздразнение осъзна, че стене самият *той*. Изглежда, напоследък бе придобил този лош навик.

— Да, Кингсбъри, добре съм — тросна се херцогът.

По дяволите!

Очертаваше се *много* неприятна вечер.

На вечерята Остин седеше начело на масата и наблюдаваше крадешком Елизабет. Тя бе настанена в другия край, до един млад виконт, който с напредването на вечерта я зяпаше все по-прехласнато. Остин не можеше да реши дали да поздрави Каролайн, или да я прокълне за усилията да подобри външността на Елизабет. При поднасянето на петото блюдо проклетият виконт, изглежда, не можеше да отлепи поглед от нея.

А и кой би го обвинил за това? Тя изглеждаше зашеметяващо в тази меднозлатиста рокля, с дълбоко деколте, щедро разкриващо

прекрасните ѝ гърди и млечнобялата кожа. С нарастващо възмущение Остин забеляза, че възхитеният поглед на виконта все по-често се приковаваше в съблазнителната плът, надигаща се от корсажа ѝ.

А косата ѝ. Господи! Само една-единствена шнола придържаше събраната високо на главата ѝ маса от къдрици. Тънки кичури се спускаха покрай лицето ѝ до раменете, а останалата ѝ коса се стелеше по гърба в блестящ водопад от лъскави букли. Несъмнено тази съблазнителна прическа отново беше дело на камериерката на Каролайн. Остин не можеше да реши дали да уволни жената, или да ѝ утрои възнаграждението.

Беше се постарал да избягва срещата с Елизабет в салона преди вечерята, но вместо това следеше напрегнато всяко нейно движение — слабост, която безкрайно го дразнеше. Трябваше да престане с това... това, което правеше с нея. Да я целува, да я докосва, беше груба и непроситима грешка, която бе в разрез със здравия му разум и сдържано поведение. А той не можеше да си позволи да повтаря подобни грешки.

След като посвети по-голяма част от следобедна на подобни размишления, херцогът реши, че единственото, което му оставаше, беше да чака. Да изчака Майлс да се върне от Лондон. Да дочака получаването на сведения от детектива от „Боу Стрийт“. Както и да чака за следващите указания на изнудвача. Дразнеше се от това принудително бездействие, но нямаше друг избор.

След приключението им край езерото, на Остин му бе почти невъзможно да повярва, че девойката е в таен заговор с изнудвача или наистина знае за писмото, което бе получил. Всъщност колкото повече се замисляше за това, толкова по-ясно осъзнаваше, че Елизабет просто притежава свръхестествена интуиция, на която се доверяваше прекалено много. Тя вярваше, че виденията ѝ са свързани с реалността, и му бе разказала за тях, защото искаше да му помогне. Не беше злонамерена, нямаше намерение да му навреди. Просто беше... *зablудена*.

Зablудена... и непоносимо съблазнителна. Кръвта му кипваше, щом я зърнеше, и изглежда, нямаше власт да я изтласка от мислите си. А онзи проклет виконт, който седеше до нея, най-безсрамно и открито я зяпаше влюбено.

С всяко следващо блюдо настроението на Остин все повече се вкисваше и му беше все по-трудно да се съсредоточи върху глупавите разговори, които се водеха около него.

— Струвате ми се доста замислен, Ваша Светлост — отбеляза гърлен женски глас. Една ръка в ръкавица го докосна и той с усилие насочи вниманието си към най-близко насядалите около него. Графиня Милхам, която седеше от лявата му страна, му се усмихна престорено свенливо. След своевременната смърт на доста по-възрастният ѝ съпруг преди две години, графинята се бе забъркала в многобройни любовни афери, но още не бе успяла да вкара Остин в леглото си. Тази вечер обаче той остана с впечатлението, че тя твърдо е решила да поправи този свой пропуск.

Дамата се наведе по-близо, давайки му възможност да се наслади безпрепятствено на пищните ѝ гърди, които щяха да изхвъркнат от корсажа ѝ, както и на мамещата вдлъбнатина помежду им — гледка, която би завъртяла главите на повечето мъже. Изумрудените ѝ очи не се отделяха от лицето му, блеснали от сексуално обещание — тъкмо такава жена, с такъв поглед, трябваше да бъде обект на вниманието му.

Приковала очи в неговите, тя пъкна скришом ръката си под масата и безсрамно дръзко започна да гали бедрото му.

— Все трябва да има *нещо*, което може да се предприеме, за да се привлече вниманието ви, Ваша Светлост — промърмори с дрезгав шепот, предназначен само за неговите уши.

Той нищо не направи, за да я спре или окуражи. Само я наблюдаваше и чакаше тялото му да реагира на докосването ѝ. Езикът ѝ се подаде между устните ѝ и дамата бавно облиза горната си устна, докато очите ѝ безсрамно му подсказваха какво би му направила с езика си. Търсещите ѝ пръсти се преместиха още по-нагоре.

Но вместо страст, херцогът не изпита нищо. Абсолютно нищо. Тази красавица, въпреки чувственото си тяло и обещанията си за сексуални наслади, не запали в него дори най-слаба искра на желание. Той протегна ръка под масата, за да спре рязко ласките ѝ. В същия миг майка му стана, което бе знак за края на вечерята.

Очевидно не разбрала причината, заради която той спусна ръката си под масата, графиня Милхам се усмихна кокетно, когато се надигна заедно с всички останали.

— До скоро — прошепна в ухото му, докато жените се оттегляха в салона, за да оставят мъжете да пушат пурите си.

Остин се облегна назад в креслото, запали една подрязана пура и изпусна дълга струя ароматен дим. Графиня Милхам му бе предоставила чудесната и необходима възможност да отслаби безмилостното напрежение в слабините си. Защо тогава, по дяволите, не беше доволен?

Защото не желаеш точно нея. Силно вбесен на себе си, той даде знак на прислужника да му донесе бренди и пресуши чашата си на един дъх.

Подозираше, че се очертава мъчителна и дълга вечер.

Елизабет влезе в спалнята си и се облегна на затворената врата, благодарна, че е избягала от салона и бърбреците жени. Леля й Джоана и Каролайн се разтревожиха, когато им се извини с главоболието си и се оттегли по-рано, но просто повече не издържаше сред гостите. Твърде много объркани мисли и накъсани образи проблясваха в съзнанието й. Главата й кънтеше, все едно вътре маршируваха десетки барабанчици.

И за капак на всичко и *той*. Болезнено ясно беше, че Остин я избягва. Само й кимна бегло преди вечерята. Всеки път когато поглеждаше към него на другия край на масата, вниманието му изглеждаше приковано в красивата жена с големите гърди, седнала от едната му страна.

Елизабет се увлече в разговор с виконт Фарингтън. Оказа се, че имат общи интереси, свързани с рисуването. За нейна изненада той й поднесе няколко красноречиви комплиментата и изповяда желанието си да нарисува портрета й. Тя се опита да съсредоточи вниманието си само върху него, но постоянно бе разсейвана от смътните изнервящи образи, мяркащи се в съзнанието й, както и от присъствието на херцога начело на масата.

След като се преоблече за сън, девойката си забърка лекарство срещу главоболие и се пхна в леглото. Рояк образи се тълпяха в главата й, неясни и неуловими. Затвори очи. Искаше мъчителните мисли да я напуснат, но те продължиха да я терзаят. Лицето на Остин

непрекъснато се появяваше в съзнанието ѝ, устните му лениво се извиваха в ослепителна усмивка. Опита се да го прогони, ала не успя.

Какво правеше той точно сега, в тази минута? Дали беше с жената, която по време на цялата вечеря обсебваше вниманието му? Докосваше ли я? Целуваше ли я?

Стенание се отрони от устните ѝ. Мисълта за Остин, галещ друга жена, я прониза тъй болезнено, че дъхът ѝ секна. Болката беше още по-агонизираща, защото нищо не можеше да направи. Чувствата ѝ към него бяха обречени.

Напълно обречени.

Остин неволно забеляза, че Елизабет не е в салона, още в мига, в който влезе там. Въпреки че вътре имаше около двайсетина гости, той щеше да я забележи веднага, заради високия ѝ ръст. Огледа още веднъж помещението и се убеди, че я няма. Вероятно е излязла, извинявайки се с някакви лични причини. Насочи се към масата с напитките и се опита да се убеди, че се радва на отсъствието ѝ.

Ала в него се прокрадна загриженост, когато след двайсет минути нея все още я нямаше. Приблужи се до сестра си и с престолено небрежен тон я попита къде е Елизабет.

— Не се чувстваше добре и се оттегли веднага след вечерята — обясни му Каролайн, докато сините ѝ очи го оглеждаха заинтересувано. — Защо питаш?

— Просто съм любопитен. Болна ли е?

— Има главоболие. Сигурна съм, че утре сутринта ще е добре, въпреки че виконт Фарингтън остана съкрушен от ранното ѝ оттегляне.

Пръстите на Остин стиснаха до болка чашата.

— Така ли?

— Да. Изглежда напълно покорен от Елизабет. Доколкото разбрах, е помолил лейди Пенбрук за разрешение да я посети.

Един мускул на челюстта му заигра и той внезапно бе обзет от желание здраво да натупа виконт Фарингтън.

В очите на сестра му проблесна искра от любопитство.

— Надявам се главоболието на Елизабет да не е резултат от тазсутрешната ви авантюра. Така и не ми разказа какво ви се беше

случило.

— Не бих искал да те отегчавам с подробности.

— Глупости. Обичам подробностите.

Тя ме накара да се смея. Държах я в прегръдките си. Докосвах я. Целувах я. И искам пак да го направя. Точно сега.

— Няма нищо за разказване, Каролайн.

— Искаше ми се Робърт да беше тук, за да те види целия оплескан с кал.

Остин беше искрено благодарен на съдбата, че по-малкият му брат *не* беше тук. Не се съмняваше, че негодникът щеше да се скъса от смях, а след това щеше да го засипе с куп дразнещи въпроси.

— Кога се очаква Робърт да се завърне от пътуването си?

— До няколко дни — отвърна сестра му.

Приблужи се един лакей със сребърен поднос, върху който бе поставен плик, запечатан с червен восък.

— Пристигна писмо за вас, Ваша Светлост.

Благодарен на прекъсването, херцогът взе писмото, но застина, като разпозна печата върху восъка.

— Нещо не е наред ли, Остин? — попита го Каролайн.

Той ѝ се усмихна насила.

— Всичко е наред. Просто изникна една дреболия, на която трябва да обърна внимание. Моля те да ме извиниш.

Напусна салона и се прибра в кабинета си, като затвори вратата след себе си. Ръцете му трепереха, когато разчупи с пръстите си лесно разпознаваемия восъчен печат на наетия от него детектив от „Боу Стрийт“. Нима бе открил Гаспар?

Отметна глава назад и за миг затвори очи. Това, което сега щеше да прочете, може би щеше да му даде отговорите, които толкова отдавна търсеше. Със стисната до болка челюст, отвори писмото и нервно прегледа съдържанието му.

Ваша Светлост,

Имам сведения за вас. Съгласно предварителната ни уговорка, ще ви чакам край руините на северната граница на вашето имение.

Джеймс Кини

Остин отново прочете краткото съобщение. Пръстите му толкова силно стиснаха листа, че едва не го скъсаха. Кини бе най-добрият детектив, който можеха да му предложат от „Боу стрийт“. Не би пътувал през нощта до Брадфорд Хол, ако нямаше нещо важно за докладване.

Херцогът заключи бележката в чекмеджето на бюрото си и излезе от кабинета. Спусна се бързо по задното стълбище. Изскочи от сградата и забърза към конюшната, като се стараеше да се движи в сенките, за да не го види някой. Даде нареждания на Мортлин да оседлае Мист, но конярят погледна към небето и се почеса по главата.

— Сигурен ли сте, Ваша Светлост, че искате да яздите? Май скоро шь има буря. Ставите ме въртят, а те никога не бъркат.

Остин вдигна поглед към небето, но видя само ярката пълна луна. Дори и да се очакваше буря, тя беше поне на няколко часа оттук. Но и това нямаше значение. Нищо не можеше да му попречи да се срещне с Кини.

— Искам да пояздя. Не е нужно да чакаш завръщането ми. Като се прибера, аз сам ще се погрижа за Мист.

— Дадено, Ваша Светлост.

Миг по-късно Остин скочи на седлото. Притисна ботушите си до корема на Мист и го пришпори към руините.

Мортлин го изпрати със замислен поглед, докато разтриваше разсеяно лактите си. През цялата вечер усещаше ставите си все по-сковани и знаеше, че скоро ще завали. Вероятно най-много до един час. Явно херцогът имаше среща сред руините с някоя млада красавица за кратка среднощна авантюра. Само дето не можеше да си обясни защо господарят му не бе предпочел за любовните си занимания удобствата на Брадфорд Хол, които бяха изцяло на негово разположение. Изглежда, въпросната дама обича приключенията, а постъпките на знатните господа са непредсказуеми. Ухили се леко, като мълчаливо пожела на господаря си весело прекарване.

Елизабет се събуди рязко. Сърцето ѝ туптеше болезнено силно.

Цялата бе обляна в пот. В притихналата спалня се чуваше само накъсаното ѝ дишане.

Опасност. Той е в опасност.

Опита се да освободи потните си крака от влажните чаршафи. Трябваше да побърза. От страх кожата ѝ настръхна, като ужилен от хиляда пчели.

Остин. Ранен. Кървящ.

Обзе я паника. За да се успокои, няколко пъти пое дълбоко дъх. Приседна на ръба на леглото, затвори очи и се опита да се съсредоточи, да свърже смътните образи, мяркащи се в главата ѝ, в някаква по-ясна и разбираема картина.

Каменна кула, обкръжена от полусрутени стени. Изстрел. Черен кон, изправен на задните си крака. Остин, паднал, ранен. Кървящ.

Смърт.

Ярката светкавица и последвалият я оглушителен гръм я изтръгнаха от мислите ѝ. Трябваше да го намери. Усещаше, че не беше много далеч — но къде? Смъкна нощницата от треперещите си рамене и се облече колкото може по-бързо. Грабна медицинската си чанта, втурна се презглава надолу по задната стълба, а сетне хукна към конюшните.

Джеймс Кини крачеше нетърпеливо в сенките край полусрутената кула, докато очакваше пристигането на херцога. Бързаше да му съобщи невероятните зашеметяващи сведения, които беше разкрил. По камъните зад гърба му се чуха стъпки и той мигом се обърна.

— Ваша Светлост, аз... — Той се вцепени, докато се взираше намръщено в мъжа, изскочил от сенките. — Кой си ти?

Вместо отговор непознатият насочи дулото на един пистолет в слепоочието му.

— Много си добър в задаването на въпроси, особено за мен, *мосю* — отвърна непознатият с явен френски акцент. — Разпитвал си из цял Лондон за мен. Но сега ти ще ми отговориш на един въпрос. Какви сведения носиш за херцог Брадфорд?

— Ти си Гаспар.

Французинът пристъпи с още една крачка.

— Херцогът е глупак. Не биваше да наема детектив от „Боу Стрийт“, за да ме открие. Отново ще те попитам, *мосю*. С каква

информация разполагаш? Ще ми кажеш или ще умреш. — Мъжът се усмихна и Джеймс видя безумието в очите му.

И разбра, че дори и да му каже всичко, което знаеше, последният му ден на тази земя бе настъпил.

ГЛАВА 8

Гръмотевицата изтрещя толкова силно и внезапно, сякаш отекна изстрел.

Останала без дъх, почти изпаднала в паника, Елизабет стигна до конюшната малко след полунощ. Очевидно Мортлин си бе легнал, защото никъде не се виждаше. Без никакво колебание тя грабна първото седло, изпречило се пред очите ѝ, изпъшка под тежестта му и забързано оседла Розамунд. Разбра, че не е взела дамско седло, чак когато изведе кобилата навън. Без да се замисли нито за миг за благоприличието, тя направи това, което нито веднъж не си бе позволявала, откакто пристигна в Англия. Запретна поли над коленете и възседна животното по мъжки. Мускулите я заболяха, но младата жена превъзмогна това неудобство.

Обърна кобилата и се загледа в пътеките, губещи се навътре в гората. Коя от тях ще я изведе при Остин? Затвори очи, изтласка всички останали мисли и се напрегна, за да се съсредоточи. *Наляво. Тръгни по лявата пътека.*

Без да губи време, препусна по лявата пътека. Взираше се настойчиво в мрака, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Розамунд напредваше по калната пътека, а Елизабет се опитваше да извика в съзнанието си образа на Остин. Все повече го приближаваше... знаеше го. Но дали нямаше да пристигне прекалено късно?

Още един тътен на гръмотевица разцепи тишината. Ослепителна мълния проряза черното небе, като освети за кратко всичко наоколо.

И тогава тя я видя в далечината.

Каменната кула от видението си. Пришпори кобилата във вихрен галоп и се насочи право натам. Вейки се закачаха в ръцете ѝ, а един клон я удари по рамото, но тя почти не обърна внимание на парещата болка. Започнаха да се сипят едри дъждовни капки, отначало по-леко, но след броени секунди се превърнаха в струи студен душ, които безмилостно я пробождаха. Изскочи от края на гората и препусна в

галоп през ливадата. Очертанията на кулата проблясваха пред нея с всяка следваща светкавица.

Когато до кулата оставаха не повече от десетина метра, дръпна поводите на Розамунд, спря я и се загледа в мрака. *Къде си, Остин?* Проблесна светкавица. Кулата се извиси пред нея. Черен кон без ездач пасеше край каменната стена.

Един човек лежеше по очи върху тревата.

— Остин! — Сърцето ѝ подскочи от облекчение и страх. Слава богу, беше го намерила... но дали не беше твърде късно?

Скочи от седлото и се втурна към него, препъвайки се по хлъзгавата почва. Коленичи, без да обръща внимание на калта. Притисна пръсти към шията му, със сърце, заседнало на гърлото ѝ, и с молитва на устните.

Върховете на пръстите ѝ доловиха пулса му.

В гърдите ѝ се надигнаха радостни вопли, но побърза да ги сподави. Сега не бе време да се поддава на емоциите си. Трябваше да види колко сериозно е пострадал.

Възможно най-внимателно и нежно го обърна по гръб, като се стараеше да го заслони с тяло от леещия се дъжд. Металният мирис на кръв изпълни ноздрите ѝ и коремът ѝ се сви от страх. Примигна, за да изтръска капките дъжд от очите си, и се взря в лицето му. Очите му бяха затворени. Кръвта се процеждаше от дълбока рана на слепоочието.

Елизабет плъзна забързано ръце по тялото му, за да потърси други рани. Молеше се да не е жертва на изстрела, който бе чула във видението си. Скоро се увери, че не е бил застрелян, но пръстите ѝ напипаха на тила му оток, голям колкото яйце.

Потупа го нежно по лицето.

— Остин, чуваш ли ме?

Той оставаше напълно неподвижен и плашещо мълчалив.

Нова светкавица проряза небето. Тя вдигна очи и видя сводест отвор в основата на кулата. Трябваше да го махне от дъжда и да се погрижи за раната му. Изправи се, хвана го под мишниците и започна да го тегли. Господи, тежеше цял тон. Слава богу, че разстоянието, през което трябваше да го влачи, бе късо.

Сърцето ѝ трепна тревожно, когато го чу как простена. Макар че отчаяно се стараеше да не го нарани, знаеше, че острите камъни се

забиват безмилостно в тялото му. От тежестта я заболя кръстът. Веднъж се подхлъзна и падна по гръб. Стисна зъби и го довлачи през последните няколко метра до убежището в кулата. После изскочи отново в дъжда, за да донесе медицинската си чанта от седлото на кобилата. Розамунд и Мист приближиха кулата. Тя не ги завърза, за да са свободни, в случай че се подплашат и поискат да побегнат. Беше сигурна, че ще препуснат към конюшните.

Като се върна в кулата, Елизабет коленичи до неподвижния Остин, отвори чантата и се зае за работа.

Първо извади малък фенер и го запали. Поднесе го до главата му, за да огледа раната. Тутакси разбра, че се нуждае от няколко шева, но тя повече се тревожеше от това, че още не е дошъл в съзнание. Ако бе получил някакъв вътрешен кръвоизлив...

Решително отхвърли тази мисъл и се съсредоточи върху раната. Овладея страха си и си наложи да действа по-спокойно. Много добре знаеше какво точно трябва да направи за лечението на такава рана. При това незабавно.

Извади от чантата две малки дървени чашки, за кратко изскочи навън и ги напълни с дъждовна вода. Щом се върна, отново коленичи до Остин и старателно приготви смес от корени и билки.

След като проми раната, я заши с няколко малки, прецизни бода, а после превърза умело главата му с дълго парче чиста марля.

Притисна ръка върху лицето му. Олекна ѝ, щом се убеди, че кожата му е хладна, а дишането — бавно, но равномерно. Това бяха добри признаци: дробовете му бяха чисти, а ребрата — непокътнати.

Сега оставаше само да го чака да се събуди.

И да се моли да стане така.

След като прибра внимателно пособията си, тя се изправи, за да разтрие скованите мускули на гърба си. Умората си казваше думата и младата жена протегна ръце над главата, за да облекчи напрежението в кръста.

— Елизабет.

Гласът на херцога прозвуча по-скоро като хриплив шепот, но сърцето ѝ трепна радостно, когато го чу. *Слава богу!* Мигом забрави за преумората си. Отпусна се на колене до него и се усмихна, неспособна да откъсне очи от бледото му красиво лице.

— Тук съм, Остин.

Той помръдна глава и потръпна.

— Боли ме главата.

— Сигурна съм, че е така, но поне си в съзнание.

Остин не беше сигурен дали да се радва на това. Остра болка пронизваше черепа му и едва си поемаше дъх. Проклятие, имаше чувството все едно някой е смазал главата му с голям камък. Всъщност му беше трудно да каже коя част на тялото не го болеше. И защо, по дяволите, бе целият мокър?

Погледът му се спря върху Елизабет. Тя беше разчорлена, с омачкани и изцапани дрехи, което никак не го изненада.

— Къде сме? — попита той, докато бавно се оглеждаше наоколо.

— Сред някакви руини. На долния етаж на една кула.

Втренчи се объркано в нея.

— Защо?

— Не помниш ли какво ти се случи?

Остин се напрегна, за да събере мислите си, и внезапно си спомни. Писмото от Кини. Сведения. Руините. Но Кини така и не дойде... несъмнено заради бурята. Реши да се върне в къщата. Но една светкавица удари прекалено близо. Отекна грохот. Конят му се изправи на задните си крака. Падна...

— Бурята и светкавиците подплашиха Мист. Изправи се на задните си крака и ме хвърли от седлото. — Повдигна лявата си ръка и потрепна, когато пръстите му докоснаха превръзката. — Какво е това?

— Имаш дълбока рана на челото, която аз почистих, заших и превързах. Имаш и голяма цицина на тила.

Дявол да го вземе, не е чудно, че главата му се цепи. Май наистина я бе ударил в камък.

— Мист добре ли е?

— Да. Навън е. С Розамунд. След като вече си буден, ще отида да ги видя. Веднага се връщам.

Тя излезе и след няколко минути се върна, водейки двата коня за поводите. Отведе ги в отдалечения край на помещението и остана малко при тях. Милваше ги и им говореше с успокоителен тон. Остин затвори очи и се заслуша. Не можеше да разбере думите ѝ, но гласът ѝ звучеше тихо и успокояващо.

Младата жена се върна и коленичи до него.

— И двата коня са добре. А ти как се чувстваш?

— Навсякъде ме боли. Главата ми бумти, все едно хиляда дяволи ме блъскат с чукове отвътре. Иначе мисля, че съм наред. — Опита се да се надигне, но му прилоша и главата му се замая.

— Не се опитвай да се движиш, Остин — предупреди го Елизабет, като отпусна нежно ръка на рамото му. — Още е твърде рано.

— Сигурно си права. — Той затвори очи, преглътна и зачака да спре да му се вие свят. След няколко дълбоки вдишвания, прилошаването му отмина и рискува да отвори очи.

Коленичила до него, Елизабет го наблюдаваше неотлъчно. Погледът му потърси лицето ѝ в полумрака. Косата ѝ представляваше мокра плетеница от къдрици, спускащи се до раменете. Широко отворените ѝ очи го гледаха загрижено. Но подозренията отново го заглождиха. Как го беше намерила? Дали не го бе проследила? Никой не знаеше, че отива към руините. Единственият, който го видя, беше Мортлин, но Остин го бе освободил за тази вечер. Дали конярят ѝ е казал накъде е потеглил господарят му?

— Как ме намери?

Тя се поколеба, сетне си пое дълбоко дъх.

— Събудих се, защото имах видение за теб. Знаех, че си в опасност. Видях те. Ранен. Кървящ. Край някаква каменна кула. Облякох се, оседлах Розамунд и се оставих на инстинктите да ме отвеждат... при теб.

Недоверчивото възклицание, което очакваше, което *трябваше* да се отрони от устните му, заседна в гърлото. От очите ѝ струяха единствено честност и загриженост, като два фара в буря. Колкото и налудничаво да звучаха думите ѝ, той не можеше да ги пренебрегне. Но сигурно съществуваше и друго обяснение... някакво *логично* обяснение.

— Видя ли Мортлин в конюшната?

— Не. Беше малко след полунощ. Сигурно си беше легнал вече.

След полунощ? Той бе излязъл от къщата малко преди десет, а според Каролайн Елизабет се бе прибрала в спалнята си половин час преди това. Ако е била в леглото си... как е могла да знае къде се намира той? Или какво се е случило? Ако наистина притежаваше способността да предвижда събитията... но не, той просто не може да повярва в нещо толкова необяснимо. Тя просто имаше много силно

развита интуиция, както майка му по време на детството му — винаги усещаше кога синовете ѝ са направили някаква пакост. А Розамунд познаваше много добре всичките пътеки, водещи към руините...

Щеше да мисли за това по-късно, когато се съвземе. Когато главата няма да го цепи толкова силно. Но поне едно засега беше сигурно.

Девойката несъмнено му бе спасила живота. Кой знае колко дълго още щеше да лежи, потънал в кръв на тревата, ако не му се беше притекла на помощ. При това не само го бе намерила, но и се беше погрижила за раните му.

— Длъжник съм ти, Елизабет. Трябва да ти изкажа огромната си признателност.

Челото ѝ се смръщи. В очите ѝ като че ли проблесна гневна искра.

— Няма защо. Но ако не беше пренебрегнал предупреждението ми да не яздиш нощем, това нямаше да се случи.

Той застина. Господи, *беше* го предупредила... предсказа му, че го заплашва опасност. *Хиляди дяволи, човече, не се побърквай. Това не е нищо повече от едно съвпадение. Винаги съществува риск да се нараниш, когато яздиш в тъмното.*

— Какво, за бога, те прихвана, та яздиш през нощта? — попита го тя.

Остин се подвоуми дали да ѝ признае истината и реши да го направи, за да прецени реакцията ѝ. Заговори, като я наблюдаваше внимателно:

— Наех детектив от „Боу Стрийт“, за да се сдобия със сведения за един французин, когото видях с Уилям малко преди брат ми да загине. Детективът беше открил нещо и трябваше да се срещнем край руините.

— *Трябваше* да се срещнете?

— Той така и не се появи. Несъмнено не е дошъл заради бурята, но съм сигурен, че ще се свърже с мен в най-скоро време.

Ако тя знаеше за Гаспар или за връзката му с Уилям, щеше да изглежда притеснена, виновна или донякъде подозрителна. Но със сигурност не и ядосана.

— Господ да ни е на помощ! — изфуча тя. — Можеш ли да ми обясниш защо е било необходимо да се срещаш с този мъж *навън*? На

кон? И то в разгара на буря? Не си ли чувал никога за приемни салони?
— Размаха ръце пред него. — Няма значение. Не се опитвай повече да ми обясняваш. Имаш късмет, че инатливата ти глава е толкова дебела, иначе можеше да умреш.

По дяволите, трябва здраво да скастри тази жена заради непочтителните ѝ обноски! И тъкмо отвори уста, за да го стори, когато тя го изпревари:

— Поне не са те застреляли.

Той я зяпна изумено.

— Да ме застрелят ли?

— Да. Бях сигурна, че във видението си чух изстрел, но предполагам, че е било гръмотевица... при все това усетих ледения полъх на смъртта. Много силно. — Лицето ѝ стана мрачно. — Сигурен ли си, че Мист се е подплашил от гръмотевица? Може ли да е било изстрел?

Едно твърдо „не“ бе готово да се отрони от устните му, ала нещо в изражението ѝ го накара да преглътне и да обмисли въпроса ѝ.

— Всичко стана толкова бързо. Помня само светкавицата, оглушителния трясък и... после падането. Струва ми се крайно невероятно някой да е бил навън и да е стрелял в бурята.

— Да, предполагам. Очевидно съм се заблудила.

— Явно. — Той се изкашля. — И не съм нито инатлив, нито дебелоглав.

Елизабет повдигна недоверчиво вежди.

— Мисля, че фактът, че сега лежиш тук, ранен, е достатъчно доказателство, че си точно такъв. Но ако предпочиташ да те нарека твърдоглав, с радост ще се коригирам.

— *Не* предпочитам. Всъщност...

— Отказвам да споря с ранен човек — прекъсна го тя рязко. — Студено ти ли е?

— Студено?

— Да. Това е американска дума, означаваща „не е топло“. Подгизнал си до кости, но нямам с какво да те завия.

Няколко секунди му бяха необходими, за да си спомни колко е измокрен. Погледът му се отклони към нея. Осъзна, че и от нея капе вода. Семплата ѝ рокля лепнеше плътно по тялото ѝ, като че ли беше

нарисувана върху голата ѝ кожа. Вниманието му тутакси бе привлечено от заоблените ѝ гърди и щръкналите им зърна.

Обля го гореща вълна.

— Не, не ми е студено. — Всъщност с всяка изминала минута му ставаше все по-топло.

Като омагьосан гледаше как гърдите ѝ се надигат и спускат при всяко нейно вдишване. Най-сетне се насили да вдигне очи към лицето ѝ и дъхът му замря. Приглушената светлина на фенера хвърляше нежни отблясъци по великолепната ѝ коса. Свободно пуснатите ѝ мокри къдрици се стелеха като атлазено покривало по раменете и гърба ѝ, а краищата им докосваха каменния под, на който бе коленичила. Моментално си я представи в леглото, гола, обвита само с тази невероятна коса и с усмивка на чувствените устни.

Чувствените ѝ устни... Погледът му остана прикован върху тях и при все че цялото тяло го болеше, а главата му непрекъснато бумтеше, го връхлетя безумна вълна на страстно желание. Агонизиращо стенание, което не успя да потисне, наруши тишината.

— Много ли те боли?

Остин стисна зъби и затвори очи.

— Нямах представа колко много.

Елизабет се отмести. Той чу как тя се движи наблизко. Реши да използва възможността да укроти възбудата си. Насили се да си представи, че е грозна. Отчаяно се опитваше да се убеди, че мрази уханието на люляк.

Но нищо не помагаше. Възбудената му мъжественост пулсираше и отново простена.

— Искам да изпиеш това — нареди младата жена.

Херцогът отвори очи. Тя седеше до него, с дървена купа в ръка.

— Какво е това?

— Това просто е смес от билки, корени и дъждовна вода. — Неговата лечителка и мъчителка повдигна нежно главата му, за да може да отпие. — Ще облекчи болката. Прекалено опасно е да се опитваме да се върнем в къщата, докато дъждът не спре. А дотогава трябва да почиваш, за да възстановиш силите си.

Имаше само едно нещо, което бе в състояние да облекчи болката му, и то не беше в тази купичка, но погледът ѝ ясно подсказваше, че тя

няма да търпи възражение, а той беше твърде изтощен, за да спори, така че изпи безропотно отварата.

— Пфу! — изсумтя и направи гримаса, когато Елизабет внимателно отпусна главата му долу. — По-отвратително нещо никога не съм пил.

— И не е нужно да е вкусно. Трябва да ти помогне да се почувстваш по-добре.

Цялото му тяло потръпна от горчивия еликсир.

— Не е възможно този буламач да ми помогне да се почувствам по-добре. — Ала още не бе доизрекъл фразата, когато го обзе странна отмала, стегнатите му мускули се отпуснаха, а болките почти стихнаха.

Вдигна очи към нея, привлечен от искрената загриженост и нежност в погледа ѝ. Не си спомняше друга жена, като изключим Каролайн и майка му, някога да се е грижила за него с такава нежна съпричастност. Неспособен повече да сдържа копнежа си да я докосне, херцогът протегна ръка и зарови пръсти в мокрите ѝ къдрици. Кестенявата ѝ коса погали кожата му с копринена мекота.

— Имаш красива коса. — В очите ѝ проблесна изненада, което го накара да добави: — Сигурно много хора са ти го казвали.

— Всъщност не. Опасявам се, че думата *красива* и името ми рядко може да се чуят в едно изречение.

— Красива — повтори Остин. — Копринена коса. — Усука една къдрица около пръста, поднесе я към лицето си и я вдъхна. — Ухае на люляк.

Елизабет пое рязко въздух и той се зачуди как ли ще реагира тя, ако докосне не само косата ѝ. Дали дъхът ѝ ще се накъса, ако плъзне ръце надолу по тялото ѝ?

— Сама си приготвям тоалетна вода от люляк — прошепна младата жена. Широко отворените ѝ очи не се откъсваха от лицето му.

Херцогът отново вдъхна, опивайки се от нежния аромат.

— В градините на Брадфорд Хол е пълно с люляк. Можеш на воля да си набереш колкото ти е нужно за тоалетната вода.

— Благодаря ти. Много си мил.

Не, не съм. Един мил мъж няма да мисли само колко време ще му отнеме да смъкне мократа рокля от тялото ти. Не би си представял как изглеждаш гола, тръпнеща за него.

Той стисна силно очи, за да прогони чувствените картини. Един мил човек би събрал сили, за да стане и да я отведе в къщата, преди някой да е открил отсъствието им. Преди да пострада репутацията ѝ. Преди да се отдаде на копнежите, които го изгаряха като безмилостни пламъци.

Не, не беше мил.

Нежно придърпа къдрицата ѝ, увита около пръста му.

— Ела тук.

Тя се премести по-близо.

— Още по-насам.

Тя се приближи, докато краката ѝ, скрити под полите ѝ, не го докоснаха.

— Още.

Очите ѝ блеснаха развеселено.

— Ако се преместя още по-близо, Остин, ще се озова от другата ти страна.

Той зарови пръсти в косата ѝ и бавно привлече главата ѝ към себе си.

— Устните ти. Приблужи. Веднага.

Веселието ѝ се стопи, дъхът ѝ секна.

— Искаш да ме целунеш.

Ръката му замря. Затърси очите ѝ... очи, изпълнени със загриженост и копнеж. *Искам да те любя. Отчаяно.*

— Да, Елизабет. Искам да те целуна.

— Трябва да си почиваш. А аз не желая да те нараня.

— Тогава ела тук. — Той отново я притегли надолу, докато устните им не се сляха. Пулсът му се ускори неистово. За малко не се разсмя на страстния си отклик. Дявол да го вземе, едва я бе докоснал и сърцето му вече се блъскаше лудешки в гърдите, сякаш всеки миг щеше да изхвъркне. А какво ли, по дяволите, ще направи, ако я види гола? *Ще я любя, бавно, с часове, а после отново ще я любя. И още, и още.*

— Остин. — Топлият ѝ дъх галеше устните му и херцогът едва успя да сподави въздишката си.

Зарови пръсти още по-дълбоко в гъстата ѝ коса и притисна устните си още по-плътно към нейните.

Когато усети езика му, тя разтвори устните си с лека въздишка и той усети почти неуловимия вкус на ягоди. Никога не бе целувал жена, която ухаеше толкова сладко, чиято кожа бе тъй нежна и гладка под пръстите му, която го привличаше неустойимо, караше го да бъде съвсем близо нея, за да попие до последна капка деликатния аромат на плътта ѝ.

Елизабет отпусна ръце върху раменете му и докосна с език неговия, с което съвсем го възпламени. Като уви свободната си ръка около кръста ѝ, той я привлече плътно към себе си. Заоблените ѝ гърди се потриваха о неговите, сгорещявайки кожата му дори през дрехите.

Целувката, изпълнена със страстни въздишки и стонове на наслада, сякаш продължи цяла вечност. *Само още веднъж... само още веднъж и ще ми стигне... ще ѝ се наситя.*

Но не му стигна, не се насити. Искаше я още по-близо, да я почувства още по-плътно, да пие от нектара ѝ. Ръцете му галеха неспирно гърба ѝ; отначало се заровиха в копринената ѝ коса, сетне се придвижиха надолу към кръста, обхванаха заобленото ѝ дупе и я притиснаха здраво към него. Искаше да се измести, да се претърколи и да легне върху нея, но лечебната отвара му действаше все по-силно, с всяка изминала секунда отпускате крайниците му, докато накрая не се почувства слаб като новородено бебе.

Тя простена тихо и се отдръпна от него. Клепачите му се затваряха. Остин се опита да ги повдигне, но безуспешно.

— Толкова съм изтощен — прошепна.

— Почини си. Ще бъда тук, когато се събудиш.

Опита се да ѝ отговори, но не успя дори да помръдне устните си. Забравата го обгръщаше като кадифено одеяло.

Елизабет гледеше как сънят го надвива. Знаеше, че тялото му се нуждае от почивка, но бе длъжна да го следи и да го събужда от време на време, за да е сигурна, че сънят му е здрав и спокоен и няма да изпадне в безсъзнание заради раната на главата. Загледа се в дълбокото ритмично повдигане и спускане на гърдите му, а после сложи длан върху челото му. Кожата му беше суха и хладна. Това бяха двата признака, че спи нормален сън, а не е изпаднал в трескава забрава.

Облекчена, тя погали нежно лицето му. Чертите му сега бяха съвършено спокойни. Черните му мигли хвърляха сенки по бузите му. Без следи от тъга или горчивина в ъгълчетата на устните му, той

изглеждаше напълно безгрижен. Младата жена отметна кичур от гарвановочерната му коса от превръзката на челото му. Заприлича ѝ на уязвимо момче.

Погледът ѝ се плъзна по цялата му дължина и тя едва не прихна от смях. Нищо момчешко нямаше в този мъж.

Широкият му гръден кош се надигаше и спускаше в съня му, с което привличаше любопитния ѝ поглед към тъмните косми, надничаци от отвора на ризата му. Нуждата да го докосне бе така завладяваща. Така изкушаваща...

Неспособна да се спре, девойката разтвори окаляната му риза и притисна длан върху голата му гръд. Под пръстите ѝ сърцето му биеше ритмично, изпращайки в тялото ѝ топли вълни, които стигаха чак до пръстите на краката ѝ. Внезапно очите ѝ се насълзиха.

Мили Боже, за малко отново да се проваля. Почти те бях загубила. — В ума ѝ възкръсна онази страшна картина как той лежи, проснат в безсъзнание на тревата. — Виденията ми. Винаги съм ги смятала за досадна неприятност, която само ме отличава от всички останали. Но тази нощ съм благодарна на Бог за тях, защото те ми помогнаха да те намеря. Повече никога няма да позволя да пострадаш. Кълна се!

Докато навън бурята продължаваше да бушува, младата жена бдеше над него, гледаше го как спи, докосваше лицето му на всеки четвърт час, докато той не отвореше очи за миг. Така се уверяваше, че не е изпаднал в безсъзнание. Утрото приближаваше, когато Елизабет най-после се успокои, че сънят му е здрав и спокоен. Умората започна да я поваля и тя си позволи да легне... само за миг. Студеният каменен под не можеше да я стопли и за да не замръзне, тя се сгуши плътно до Остин.

Само за миг ще затворя очи. Но след по-малко от минута вече се унасяше. Ала една дълбока бръчка прорязваше челото ѝ, прогонваше съня ѝ. Нещо... нещо не беше както трябва... във видението ѝ... беше толкова сигурна, че е чула изстрел...

Но преумореният ѝ мозък не можеше да обясни какво я притесняваше и накрая изтощението я надви.

ГЛАВА 9

Слънцето тъкмо бе изгряло, когато Каролайн слезе на долния етаж. Обикновено не ставаше по това време, но я събудиха птиците, чуруликащи отвън, пред прозореца на спалнята ѝ. Твърде много мисли я вълнуваха, за да може пак да заспи. Една продължителна самотна разходка беше точно това, от което се нуждаеше. Но едва бе пристъпила на терасата, водеща към градините, когато зад нея отекна глас:

— О, Каролайн, каква изненада е да те видим толкова рано.

Каролайн прехапа език, за да потисне въздишката си. Дяволите да я вземат, това беше едната от извънредно досадните дъщери на Дигби — Пенелопи или пък Прудънс, ако можеше да се съди по пискливото скимтене. Стисна зъби и се обърна.

Мили боже, оказа се по-зле, отколкото очакваше. И двете момичета стояха зад гърба ѝ. Пенелопи се взираше в нея през дебелия стъкла на очилата си, от които очите ѝ изглеждаха огромни. Напомняше на бръмбар. Насекомо с големи зъби, трийсетина подскачащи букли, приличащи на дебели наденички, и глава, увенчана от боне с къдрички по краищата.

Прудънс стоеше до сестра си, смръщила изпитото си лице. В момента бе заета с противния си навик да си отваря и затваря устата, без да говори. Приликата с шаран, изваден на сухо, бе поразителна.

— Добро утро, Пенелопи, Прудънс — поздрави ги Каролайн, като им се усмихна сковано.

— На разходка ли отиваш? — попита Пенелопи и килна глава на една страна, с което сега заприлича на прегазен бръмбар.

— Да. — Каролайн осъзна, че няма смисъл да ги кани да я придружат, защото те просто щяха да се самопоканят. — Искате ли да ми правите компания? — попита любезно, успявайки да сподави въздишката си.

— С удоволствие — откликна мигом Пенелопи.

Прудънс отвори уста и от нея изскочи едно „да“.

— Какъв късмет, че се събудихме толкова рано, за да можем да дойдем с теб — отбеляза едната досадница, — след като очевидно нямаш придружителка.

— Така е — промърмори домакинята им. — Точно думата *късмет* търсех.

Спуснаха се по стъпалата и Каролайн се насочи по пътеката, водеща към полуразрушената кула. Пенелопи се впусна в отегчително подробно описание на новия си гардероб, докато Прудънс, слава богу, остана мълчалива. Понякога Каролайн кимваше разсеяно или просто издаваше някакви неясни звуци, а през останалото време се преструваше, че е сама.

Когато кулата се показва, тя си спомни колко пъти се беше катерила по полуразрушените стъпала, представяйки си, че е девойка, озовала се в беда, а Уилям или Остин ще я спасят. Понякога към техните игри се присъединяваха Робърт и Майлс, тъй че тя имаше на разположение четирима рицари, които да я избавят от силите на злото.

Майлс. Тежка въздишка се отрони от устните ѝ. По-добре да не мисли за него. Именно той бе причината да копнее за самотна разходка — за да се опита да си го избие от главата. Но задачата се оказа невъзможна. Дори непрестанното, крайно досадно бърборене на Пенелопи не успя да я разсее. Този мъж господстваше над мислите и душата ѝ всеки път когато се озоваваше в една и съща стая с него, и сърцето ѝ сякаш заплашваше да спре.

Тя бе влюбена в него още от дете, но имаше голяма разлика между любовта и детското обожание. Ала сега Каролайн беше сигурна, че го обича.

Смърри се, защото знаеше, че не си струва да се терзае за мъж, който виждаше в нея само малката сестричка на най-добрия си приятел. Сърцето ѝ обаче отказваше да се вслуша в разума, колкото и да си повтаряше, че е глупачка.

Пътеката излезе от гората и пред тях се извисиха руините на кулата. Като си проправяха внимателно път между камъните, трите се доближиха до кулата и Каролайн чу тихо конско цвилене.

Изумената Прудънс отвори уста и от нея изскочи думата „кон“.

— Да — съгласи се Пенелопи. — Стори ми се, че се чу откъм кулата.

— Явно и някой друг е излязъл много рано тази сутрин — промърмори Каролайн, докато се питаше защо ще води коня си в кулата.

— Колко забавно! — възкликна Пенелопи. — О... може би е брат ти, Каролайн! Хайде да го поздравим!

Едва се сдържа да простене на глас. Мили боже, ако Остин е вътре в кулата, а тя му завлече дъщерите на лейди Дигби, той като нищо ще получи сърдечен удар. Започна да увещава спътничките си да продължат в друга посока, но вероятността да открият херцога въодушеви сестрите. Те се втурнаха по камъните като разгонени планински кози.

Каролайн повдигна полите си толкова високо, че майка ѝ би се ужасила, и хукна след тях, но те стигнаха до входа на кулата преди нея. Макар да бе изостанала с три метра зад тях, тя чу как Пенелопи ахна, а Прудънс, очевидно след като бе отворила и затворила два пъти устата си, възкликна:

— О! Боже мой!

Каролайн ги избута от пътя си и влезе през зеещия сводест вход. Бяха ѝ необходими няколко секунди, за да привикнат очите ѝ със слабата светлина вътре. И тогава тя също ахна.

Остин лежеше на каменния под. Ръцете му бяха прегърнали Елизабет, която се бе излегнала до него, сгушила глава на рамото му и леко отпуснала ръка върху гърдите му.

Мили боже, очевидно тя и сестрите Дигби се бяха натъкнали на тайната им любовна среща. Трябваше да е потресена. Възмутена. На ръба на припадъка.

Вместо това Каролайн се изпълни с въодушевление. Не се съмняваше, че Елизабет и брат ѝ бяха създадени един за друг, и съдейки по сцената пред погледа ѝ, явно и те го бяха разбрали.

Още едно тихо изцвилване привлече вниманието ѝ. Като откъсна очи от спящата двойка, видя Мист и Розамунд в сенките.

Отстъпи назад, решена да се измъкне навън незабелязано, но се натъкна заднешком на нечие тяло.

— О! — възкликна Прудънс.

Боже мой, съвсем бе забравила за сестрите Дигби.

Пенелопи си проправи с лакти пътя напред и посочи:

— Това около главата на Негова Светлост не е ли превръзка? Е, мога да се обзаложа, че това парвеню от колониите, тази американка е нагласила тази среща, а после е халосала херцога по главата, за да изглежда, че я е опозорил! — Промърмори още нещо, което подозрително приличаше на „Защо аз не се сетих за това?“, но вниманието на Каролайн оставаше приковано в Остин.

— Стойте тук — заповяда на двете сестри. После тихо пристъпи по-близо. Да, главата на брат ѝ бе превързана. Господи, какво ли му се е случило? Явно бе пострадал сериозно. Дали и Елизабет е ранена?

Преодолявайки всякакво смущение, коленичи до приятелката си и леко раздруса рамото ѝ.

— Елизабет, събуди се.

Девојката бавно изплува от съня. Постепенно до нея достигна някакъв глас, настойчиво повтарящ името ѝ. С усилие повдигна едва-едва натезжалите си клепачи. Мускулите ѝ бяха сковани, цялата беше като вдървена.

Объркването ѝ моментално изчезна, когато осъзна две неща едновременно. Беше се сгушила до топлото тяло на Остин, а в нея се бяха вторачили две сини очи, разширени от изненада.

Тя отвори рязко очи, надигна се и седна, като отметна сплъстените кичури от лицето си.

— Каролайн!

— Елизабет, какво се е случило? Ранена ли си? Защо е превързана главата на Остин?

— Паднал е от седлото на Мист.

От входа се чу насмешливо изсумтяване. Младата жена се извърна и видя две от сестрите Дигби — не бе сигурна кои точно — застанали под дъговидния свод. Едната се взираше подозрително в нея с присвити очи, а другата я зяпаше със зейнала уста.

Каролайн докосна ръката ѝ, за да напомни за себе си.

— Много ли е пострадал?

— Ударил си е главата и имаше рана, която трябваше да бъде защита. Доколкото можах да определя, няма счупени кости.

Лицето на Каролайн пребледня.

— Мили боже! А *ти* пострада ли?

— Не. — Елизабет протегна ръка и докосна челото на Остин. Остана доволна, че нямаше никакви признаци на треска.

По лицето на сестра му пробяга страх.

— Той *ще* се оправи, нали?

— Да. — Елизабет ѝ се усмихна, за да я успокои. — Брат ти има извънредно здрава глава.

— Така е. — Каролайн я прегърна. — Боже, Елизабет, ти си спасила живота му. Винаги ще ти бъда задължена. Мога ли с нещо да помогна?

— Като за начало не е зле да си вдигнеш коляното от пръстите на ръката ми — разнесе се дрезгавият глас на херцога. — Само това ми липсва — да ме заболи още някъде.

Каролайн ахна и побърза да се отместа.

— Остин, добре ли си? — Повдигна ръката му и я притисна към бузата си.

— Още ме боли тук и там, но иначе нищо ми няма. — Очите му се спряха върху Елизабет.

Тя му се усмихна нежно.

— Сега изглеждаш по-добре.

— И се чувствам така. Благодарение на теб.

Погледите им се срещнаха и останаха приковани един в друг. Елизабет искаше да протегне ръка и да го докосне, но трябваше да се овладее в присъствието на сестра му и двете момичета Дигби. Имаше нещо в очите на Остин, някаква властна настойчивост, ала тя не можа да отгатне какво бе това. Когато най-после успя да откъсне взор от неговия, тя се изправи и се зае да изтръсква клончетата и праха от изпомачканата си рокля.

— Чувстваш ли се достатъчно добре, за да можеш да яздиш до вкъщи? — попита го Каролайн. — Или да се върна и да доведа помощ?

Остин се постара да съсредоточи цялото си внимание само върху сестра си. Когато успя, въпросът ѝ го порази.

— Помощ ли? Не, за бога! — Надигна се с усилие, остана така за миг, със затворени очи, за да изчака да премине замайването. След малко се почувства по-добре благодарение на няколкото дълбоки вдишвания. — Каролайн, сигурно разбираш, че не можеш да водиш никого тук. Репутацията на Елизабет ще пострада. Трябва да я приберем в къщата, преди някой да е разбрал, че не е там. И никой не бива да я вижда в този вид. Веднага. Преди да е станало твърде късно.

Момичето се покашля дискретно и наклони многозначително глава към входа.

Остин се обърна, обзет от лошо предчувствие. Две млади жени, едната приличаща на бръмбар с боне на главата, а другата — на зейнал шаран, се блещеха потресено насреща му.

Херцогът затвори очи и простена. Освен всичките си други недостатъци, сестрите Дигби умееха да избират най-неподходящите моменти за появата си.

Очакваше го венчавка.

Остин седеше в кабинета си и гледаше към вратата, която току-що се затвори зад майка му и лейди Пенбрук. Графинята беше изпаднала във възторг. Перата на шапката ѝ потрепваха и танцуваха в такт с радостното ѝ въодушевление. Реакцията на майка му след новините, които ѝ съобщи лично той, беше доста по-сдържана, но херцогът знаеше, че тя разбира задължението му да се ожени за Елизабет и уважава решението му. Както бе редно, вдовстващата херцогиня се беше надявала синът ѝ да се венчае за англичанка със знатен произход, но Остин не се съмняваше, че майка му ще се справи със създалото се положение и ще помогне на Елизабет да заеме достойно новото си място в обществото. Двете с лейди Пенбрук се разбраха да направят необходимите приготовления за сватбата. Единствената молба на херцог Бранфорд беше да не съобщават на никого за плановете им, докато той не говори с Елизабет и не обяви официално техния годеж.

Прекара ръка по лицето си и се облегна назад в стола си. Женитба. Още от мига, в който зърна двете сестри Дигби в кулата, знаеше, че ще трябва да се ожени за Елизабет. Тя беше спасила неговия живот, но бе съсипала своя. Разбира се, двете девойки мигом се заклеха, при това многословно до втръсване, че пред никого няма да обелят нито дума за видяното, и Остин допускаше, че наистина ще спазят обещанието си. В края на краищата тези две глупачки не искаха той да изчезне от пазара на желаните ергени — освен ако не се обвърже с някоя от *тях* — перспектива, която го накара да потръпне ужасено и да посегне към гарафата с коняка. При все това не можеше със сигурност да се осланя на обещанието им да мълчат.

Женитба. От години я бе избягвал. Обаче сега, по причини, които сам не можеше да си обясни, не беше разстроен от предстоящото събитие. Найясно беше, че някои ще се учудят от решението му да избере американка за своя херцогиня. Но тя беше племенница на граф и той знаеше, че това вълнение скоро ще стихне.

Освен това, дявол да го вземе, много добре знаеше, че след обявяването на годежа същите хора, които сега говореха с пренебрежение за госпожица Елизабет Матюс и я наричаха „парвеню от колониите“, щяха да се надпреварват да спечелят благоволенieto на бъдещата херцогиня Брадфорд. Макар това да го отвращаваше, Остин не можеше да потисне мрачното задоволство, което го беше обхванало. Никой нямаше да посмее да изрече нелюбезна дума срещу нея, освен ако не иска да си навлече гнева му.

В съзнанието му се заредиха картини с Елизабет. Тя изпълзва от храстите. Дреме под големия дъб. Скицира лицето му. Плъзва се от седлото на коня. Цялата оплескана с кал. Усмива се. Смее се. Предизвиква го.

Изви устни в усмивка. Макар да не можеше да отрече, че този брак беше по задължение, за да спаси от очерняне репутацията ѝ, той подозираше, че брачният им живот никак няма да е скучен.

И разбира се, този съюз ще му позволи да споделя брачното ложе с нея. Само при тази мисъл сърцето му се разтуптя. Представи си я легнала до него в леглото му, великолепната ѝ коса е разпиляна като ореол около главата ѝ, ръцете ѝ се протягат към него. *Тази* част от брака им ще бъде... много приятна.

Сега оставаше единствено да ѝ направи предложение.

Когато късно следобед, Елизабет влезе в кабинета му по негова молба, внимателният ѝ оглед развесели Остин.

— Как се чувстваш? — попита го младата жена със загрижен вид. — Трябва да си почиваш.

— Добре съм благодарение на теб. — Усмивна ѝ се и бе възнаграден с приятната за окото му гледка на поруменялото ѝ лице.

— Раната наболява ли те? Ако е така, мога да ти приготвя някакво лекарство.

Още му горчеше в устата от последната отвара, която му бе дала, и едва се сдържа да не потрепери.

— Вече почти не я усещам. Лекът, който ми приготви, сътвори чудеса.

— Радвам се. — Погледът ѝ се плъзна по лицето му, сетне се спря върху превръзката на челото му. — Истинско чудо е, че съм толкова здрава и силна, иначе можеше да ме изплашиш до смърт. — Отново го погледна в очите и додаде забързано: — Но вече говорихме за това. Разбрах, че си искал да обсъдиш нещо с мен?

Остин се поколеба, неуверен как да постъпи. Обикновено никога не се затрудняваше да намери подходящите думи, особено с жена, но никога досега не бе правил предложение за женитба.

Изкашля се.

— Сигурен съм, че разбираш — след случилото се миналата нощ и след като тази сутрин ни завариха заедно, репутацията ти съществено пострада.

Тя го погледна удивено.

— Нима сестрите Дигби са се разлюкарствали, въпреки че обещаха да си мълчат? Откакто се върнахме сутринта в къщата, Каролайн ме държи като затворница в спалнята си и отказва да обсъжда с мен каквото и да било, докато ти не говориш с мен. Ако назрява скандал, със сигурност можем да пресечем всякакви слухове. В края на краищата между нас нищо не се случи.

— Наистина ли? — Той протегна ръка и плъзна пръст по бледите лунички на нослето ѝ. — Ние се целувахме. — Гласът му се снижи до дрезгав шепот. — Прекарахме цялата нощ заедно. Откриха ни прегърнати.

Лицето ѝ пламна.

— Ти беше ранен и аз ти помогнах. Това, че сме прекарали нощта заедно, няма никакво значение, а и беше неизбежно. Със сигурност всеки ще го разбере.

— *Никой* няма да го разбере, Елизабет. Особено леля ти.

— О, боже, нима се е разразил скандал?

— Не.

— Тогава леля Джоана не знае...

— Знае.

— Знае ли? Откъде знае?

— Аз ѝ казах.

Елизабет сложи ръце на кръста си и го изгледа възмутено.

— Излиза, че не е трябвало толкова да се тревожим дали девойките Дигби ще си държат устите затворени. И какво точно ѝ каза?

— Истината. Че заради раната ми, както и заради бурята, се е наложило да прекараме заедно нощта в руините. Без придружителка.

— И леля Джоана се разстрои ужасно, нали?

— Не, след като я уверих, че няма да пострадаш от никакъв скандал. Всъщност тя остана напълно доволна от решението ми.

— Какво решение?

— Да се оженим.

Младата жена сякаш се смрази на място, напълно потресена. Взира се в херцога цяла минута, докато в кабинета цареше пълна тишина. С всяка изминала секунда сърцето му биеше все по-бавно, а ударите му ставаха все по-тежки и мъчителни. Остин имаше чувството, че гърдите му ще се пръснат. Накрая Елизабет се прокашля.

— Сигурно се шегуваш — промълви.

Сега бе негов ред да я зяпне слисано. Не беше сигурен какво ще отговори, ала и през ум не му бе минало, че ще приеме думите му за шега.

— Уверявам те, че съм напълно сериозен — процеди той хладно.

— Като моя съпруга, никой няма да посмее да те одумва. Ще се наложи да прескочим ухажването, тъй като ще се венчаем незабавно.

Тя стисна ръце пред гърдите си и закърши пръсти.

— Остин, оценявам дълбоко този благороден жест, но съм сигурна, че не са необходими такива крайни мерки.

— Напротив, абсолютно необходими са. Дори и ако решиш да не обръщаш внимание на накърнената си репутация, скандалът ще се отрази на лейди Пенбрук. Искаш ли тя да бъде отхвърлена от обществото?

— Разбира се, че не! Леля Джоана винаги е била толкова добра с мен.

— И ти ще ѝ се отблагодариш, като рискуваш положението ѝ във висшето общество?

Очите на Елизабет се разшириха от ужас.

— Не! Но...

— Тогава женитбата е единственият начин да защитя както теб, така и нея — отсече той, удивен и — дявол да го вземе — вбесен от очевидното ѝ нежелание да се омъжи за него.

Златистокафявите ѝ очи излъчваха такава тревога, че херцогът започна да се пита дали наистина ѝ бе предложил да се оженят, или да я оваля в катран и перушина^[1]. Обаче най-неочаквано го напуши смях и гневът, насочен не срещу нея, а срещу самия себе си, и огромната му самонадеяност — се стопиха. Никога не бе очаквал, че ще му се наложи да убеждава някоя жена да му стане съпруга.

Достатъчен му беше само един поглед върху лицето ѝ, за да се убеди, че точно това трябва да направи.

— Изражението ти, което може да бъде описано като доста притеснено, подсказва, че не си осъзнала привилегиите, които ще ти донесе женитбата с мен — поде той с леко закачлив тон.

— Привилегии?

— Да. Това е английска дума и означава „хубави неща“. Например ще станеш херцогиня.

Лицето ѝ съвсем пребледня.

— Не искам да бъда херцогиня!

Остин бе готов да заложи живота си, че никога досега не бе чувал тези думи да излизат от устата на друга жена. И преди да се окопити, за да ѝ отвърне подобаващо, тя закричи нервно пред него.

— Несъмнено и сам отлично виждаш, че съм пълен провал в обществото и ще бъда ужасна херцогиня — заяви младата жена. — Хората се присмиват зад гърба ми, иззад саксиите с палмите. Аз съм непохватна. Не разбирам от мода. Изобщо не мога да танцувам. И ако случайно още не си забелязал, съм ужасно висока.

Остин стисна челюсти.

— Никой няма да се присмива на херцогиня Брадфорд. — *Освен ако не иска да се раздели с част от зъбите си.* — А колкото до останалото, лесно можеш да научиш всички танци и да се обличаш, както съвременната мода повелява. С помощта на леля ти, майка ми и Каролайн ще знаеш дори повече, отколкото ще ти е нужно.

Тя престана да кръстосва из кабинета и го изгледа. На устните ѝ се плъзна лека усмивка.

— Виждам, че явно много те бива да решаваш всякакви проблеми. А как мислиш да коригираш високия ми ръст?

Херцогът се почеса по брадичката си и се престори, че обмисля този въпрос.

— Лично на мен ми харесва, че не трябва да се навеждам, за да те целуна, а в случай че не си забелязала, аз съм по-висок от теб.

Очите ѝ се изпълниха с нежност.

— О, Остин, ти наистина си прекрасен човек, след като си готов да се жертваш по този начин, но аз просто не мога да ти позволя да направиш това. Никога няма да причиня неудобство или срам на теб или на семейството ти.

Той едва се сдържа да не поклати глава от удивление. Елизабет не мислеше за себе си, а за *него*. Каква ирония, че всичко, което тя смяташе за свои недостатъци — непохватността, неумението да танцува, безразличието към модата и ръстът ѝ, — беше само малка част от онова, което Остин намираще за толкова необикновено, освежаващо и очарователно в нея. Но най-силно го порази откритието, че девойката не възнамеряваше да приеме предложението за брак от мъжа, когото смятаха за „най-желания ерген в Англия“.

Въпросното проникновение го изпълни с още по-голяма решителност да постигне своето.

А колкото до неудобството и срама, които тя се боеше да не причини на семейство Брадфорд, едва ли би могла да стори нещо лошо и срамно от тайните, които той самият криеше — тайни, които наистина можеха завинаги да опозорят честта му.

— Не искаш да ме поставиш в неудобно положение, но тъкмо това правиш, като отказваш предложението ми — изтъкна пред нея херцогът. — Всички ще решат, че съм безчестен развратник, който те е опозорил и след това не желае да се ожени. — Потуши угризенията си, задето злоупотребяваше с отзивчивото ѝ състрадателно сърце, и се насили да добави: — Несъмнено ще бъда отхвърлен от висшето общество и ще се наложи да замина в изгнание в Европа като Брумел^[2].

— О, Остин, аз...

Той докосна устните ѝ с върха на пръста си.

— Омъжи се за мен, Елизабет.

За своя безкрайна изненада дъхът му секна, докато очакваше напрегнато отговора ѝ.

Елизабет се взираше в невероятно красивото му и сериозно лице и сърцето ѝ направо се разтопи. Предложението му отново и отново отекваше в съзнанието ѝ. *Омъжи се за мен. Омъжи се за мен. Омъжи се за мен.*

Мили боже, как можеше да каже „не“? Можеше ли въобще някоя жена да му откаже? Дори и да пренебрегнеше последствията от евентуален скандал за него и леля Джоана, не можеше да отрече чувствата си към Остин. Обичаше го, макар да ѝ се искаше да не се бе влюбвала в този горд аристократ. Искаше да му помогне. Да го защити. Какво ще стане, ако го сполети още някаква опасност? Херцогът се нуждаеше от нея, независимо дали го осъзнаваше, или не.

Но той не я обичаше. Просто ѝ предлагаше да се оженят, за да спаси нейната репутация и своята чест от опетняване.

Обзе я тъга, но при все това един тих вътрешен глас не спираше да ѝ нашепва: *Сега може да не ме обича, но ако открия някакво доказателство, че Уилям е жив, или ако успея евентуално да науча нещо за онзи французин... ако донеса спокойствие на Остин, тогава може би ще ме обикне, както аз — него.*

Възможно ли бе това? Можеше ли да се влюби в нея? Очевидно лесно можеше да избере за своя съпруга всяка една от изисканите и модни светски красавици, с които бе заобиколен. Макар и с болка в сърцето, Елизабет осъзнаваше, че по нищо не може да се мери с тях.

Като предлагаше да се ожени за нея, Остин правеше огромна жертва за нея. Дъхът ѝ замря само при мисълта за дълбочината и всеобхватността на този благороден жест. Мили боже, той искаше да прекара *остатъка от живота* си с нея. Със сигурност е мислил много, преди да направи това предложение. Така че навярно я харесваше и бе привързан към нея, поне *малко*.

Нали?

Не за това жадуваше сърцето ѝ, но все беше някакво начало. Ще се окаже пълна глупачка, ако отхвърли предложението на мъжа, когото обичаше. Изисканост може да не ѝ достигаше, но не и здрав разум. Имаше само един-единствен отговор. Ала преди да успее да отвори уста, той я изпревари.

— Трябва да спомена, че продължителното ти мълчание е малко... обезкуражаващо — заговори Остин с подчертано сух тон. —

Чаках двайсет и девет години, преди да се реша да застана пред брачния олтар, Елизабет. Нима смяташ да ми откажеш?

О, небеса, той действително изглеждаше... *разтревожен*. Усмивка разцъфна на устните ѝ. Опита се да я скрие, но опитът ѝ не се оказа много успешен.

— Е, аз винаги съм си мечтала за съкрушителна победа над любвеобилен ухажор.

Остин видя как трапчинките ѝ се очертаха, чу предизвикателния ѝ тон и си заповяда да се отпусне. Пристъпи по-близо до нея, деляха ги само няколко сантиметра. Погали ръцете ѝ, сплете пръсти в нейните, а накрая я целуна леко по бузата.

— Разбирам. А ако стана любвеобилен? — Вдъхна нежното ухание на люляк и ухапа леко долната част на ухото ѝ.

— О! — Елизабет потръпна от наслада, а херцогът се изпълни с мъжко задоволство. — Е, в такъв случай мисля, че бих...

Думите ѝ заглъхнаха, докато той целуваше нежната ѝ шия. Отметна глава назад, за да му е по-удобно, а Остин докосна с език вдлъбнатината на гърлото, под която биеше учестеният ѝ пулс. Кожата ѝ беше гладка като коприна, ухаеща на цветя и горещо слънце. Както никоя друга жена на света.

Младият мъж вдигна глава и се загледа в прелестното ѝ поруменяло лице. Очите ѝ бяха затворени, устните ѝ влажни и леко разтворени, а дишането ѝ — накъсано.

— В такъв случай мислиш, че би...? — напомни ѝ той.

Девојката се насили да повдигне клепачи и да го погледне право в очите. Поразиха го топлината и нежността, с които бяха наситени изразителните ѝ златистокафяви очи. Не си спомняше никоя друга да го бе гледала по този начин. Обля го топлина и цялото му тяло се напрегна.

Колеблива усмивка затрептя на устните ѝ.

— Бих се смилила и омъжила за теб.

Във вените му се разля невероятна наслада, която можеше да се опише само като върховно облекчение.

— Това „да“ ли означава?

— Да.

Слава богу! Мисълта го порази като удар с юмрук по главата. Отказа да размишлява повече, а вместо това я сграбчи в прегръдките

си. Наведе се и превзе устните ѝ с жадна целувка, която я остави без дъх. Целуваше я ненаситно и гальовно, езикът му се плъзна в кадифената мекота на устата ѝ. Тя простена тихо и се притисна до него, отвърщайки му с такава страст, че помете мигом всичките му задръжки. *Господи! Нямам търпение тази жена да стане моя.*

Остин прошепна името ѝ, пръстите му се заровиха в копринената ѝ коса, а устните му не се отделяха от нейните, езикът му проникваше и я завладяваше, за да вкуси сладката ѝ топлина, докато не го обзе неутолим копнеж. По дяволите, как само я желаше! Още сега. Искаше я под него, над него, увита около него...

— Да не прекъсвам нещо? — обади се един развеселен глас от прага на кабинета.

Херцогът застина и едва не изруга. Дяволите да го вземат Робърт! Нямахше го от два месеца! Несъмнено по-малкият му брат можеше да отсъства още две минути.

Вдигна глава и се взря в уплашеното зачервено лице на Елизабет. И в устните ѝ, подути от страстните му целувки. Щеше да накара скъпото си братче да си плати за прекъсването. Непременно.

Младата жена се опита да се освободи от прегръдката му, но той стегна ръцете си като обръч около нея.

— Всичко е наред — прошепна ѝ. — Това е само брат ми. — Без да сваля ръка от кръста ѝ, Остин се обърна и стрелна Робърт с убийствен поглед. — Предполагам, че докато си се развличал в Европа, си забравил какво означава една затворена врата.

— Съвсем не — отвърна му Робърт и продължи да оглежда девойката с жадно любопитство. — Почуках. Даже няколко пъти. Ти очевидно си бил, хм... прекалено *зает*, за да ме чуеш. И тъкмо реших да се върна в салона, когато съвсем ясно дочух отвътре охкане. Естествено, притесних се за безопасността ти и затова влязох. — Дяволита усмивка изкриви устните му. — Ала очевидно не е имало причина за тревога. — Изкашля се. — И така, ще ме запознаеш ли с тази красива млада дама?

На Остин повече му се искаше да го запознае с живия плет отвън под прозореца. С главата напред. Но здравият разум надделя.

— Елизабет, позволи ми да ти представя брат ми Робърт — младеж, известен с липсата си на такт и със способността си да се

появява, когато не трябва. Робърт, това е госпожица Елизабет Матюс... моята годеница.

— Приятно ми е да се за... — Думите му увиснаха недовършени. Веждите му подскочиха нагоре. — *Годеница* ли каза? За която си сгоден? За която ще се ожениш?

Кипящият гняв в гърдите на Остин временно стихна при вида на слисаната физиономия на брат си.

— Твоите езикови способности и логически заключения винаги са били източник на гордост за семейството ни, Робърт.

Младежът прекоси безмълвно стаята и като истински рицар коленичи пред Елизабет. Притисна ръка към сърцето си и заяви:

— Скъпа моя лейди, за мен е истинска чест да се запозная с вас. Завинаги можете да разчитате на благодарността ми, че измъкнахте брат ми от пазара на желани женихи. Сега може би един беден, нещастен, останал без титла несретник, а именно — моя милост, ще има възможността да бъде забелязан от някоя красавица. Дали нямате някоя сродница, която да прилича на вас? Някоя сестра? Или леля? Или дори баба?

Елизабет, изчервена до уши, сведе поглед към коленичилиия пред нея млад мъж. Предизвикателни тъмносини очи я гледаха от лице, толкова стряскащо подобно на лицето на Остин. Но докато във външността на херцога всичко подчертаваше суровия му, сдържан и сериозен нрав, по-малкият му брат изглеждаше по-мек, открит и безгрижен. Въпреки голямото си смущение, тя не можа да не отвърне на заразителната му усмивка.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, лорд Робърт — промълви девойката, прикляквайки в тромав поклон, затруднена още повече от хватката на Остин около кръста ѝ.

Младежът се изправи и се поклони церемониално.

— Наричай ме просто Робърт. Удоволствието е изцяло мое. — Обърна се към брат си и протегна ръка. — Поздравления, братле. Желая ти много щастие.

Херцогът най-последно отпусна хватката си от кръста ѝ и раздруска ръката на Робърт.

— Благодаря ти, малкия. И след като се появи тук, *толкова неочаквано*, ще се възползвам от възможността да те помоля да ми бъдеш кум.

— С огромна радост. — Робърт удостои бъдещата си снаха с весела усмивка. — Винаги съм знаел, че аз съм най-добрият мъж^[3]. Много ми е приятно да чуя Остин най-последно да го признава. Та спомена ли ми нещо за някаква твоя сестра?

— Боя се, че нямам — каза тя развеселено.

— Е, такъв ми бил късметът. — Поклати глава злочесто, прекоси кабинета и си наля бренди. — Кога ще е сватбата?

Елизабет тъкмо се наклони да му отвърне, че не знае, когато Остин я изпревари.

— Вдругиден.

Челюстта ѝ увисна от изненадата. С усилие на волята успя да затвори уста.

— Вдругиден?

Робърт изгледа брат си с повдигнати вежди.

— Изглежда, че бъдещата ти невеста е донякъде, хм... изненадана от новината. Не съм врял и кипял в брачните дела, но предполагам, че дамата би трябвало да знае кога ще я отведат пред олтара.

— Мислех да обсъдя с нея точно това, когато ти нахълта тук.

В очите на младежа проблесна закачлива искра.

— Наистина ли? С това ли смяташе да се заемеш? А на мен ми се стори, че...

— Робърт.

Само една дума, произнесена с леден тон, бе достатъчна.

Робърт остави чашата с брeндито и вдигна ръце.

— Не казвай нищо повече. Зная, че умираш от желание да остана и да те забавлявам с разкази за моите приключения в чужбина, но наистина трябва да вървя. Пристигнах преди час и едва успях да разменя няколко думи с мама. Обещах ѝ да се видим в салона преди вечерята.

— Още не съм обявил годеща си, Робърт.

— Устните ми са запечатани. — Прекоси кабинета, пое ръката на Елизабет и целуна пръстите ѝ. Един образ се мярна в съзнанието ѝ и за миг ѝ се стори, че все едно надникна в душата му. — Ще очаквам с нетърпение да се видим на вечерята — завърши той. В очите му се четяха искрена топлина и дружелюбие.

— Благодаря ти.

Отправи се към вратата с леки, бавни стъпки, силно отличаващи се от целеустремените крачки на Остин. Преди да затвори вратата зад себе си, ѝ смигна, от което бузите ѝ поаленяха.

Тя зачака Остин да заговори, но той се взираше така изпепеляващо в затворената врата, че погледът му можеше да прогори дупка в дървото. Накрая Елизабет не издържа и промърмори:

— Брат ти е много забавен.

— Той е проклета напаст.

— Той те обича.

— Той... — Остин се извърна и се взря в нея. — Извинявай, какво каза?

— Той те обича. Изгаря от любопитство и е загрижен за решението ти да се ожениш за мен.

— Загрижен? Какво ти дава право да мислиш така?

Той ме докосна. Усетих го.

— Въпреки шеговития му тон е очевидно, че е загрижен дали си взел правилното решение. Толкова много неща ми се изясниха, докато ви наблюдавах двамата. Чудя се дали осъзнаваш колко много си приличате.

Думите ѝ очевидно го изненадаха силно.

— Да си приличаме? Между мен и Робърт няма никаква прилика.

О, има. Вътрешно. В душите ви. Кое то е най-важното. Но вместо да му възрази, тя само наклони глава.

— Може би си прав. В края на краищата ти си сериозен мъж, а Робърт е весел и жизнерадостен.

— В момента не съм сигурен дали думата *жизнерадостен* е най-подходящата за него, но няма значение. Имаме да обсъждаме други неща.

— Да, имаме. Остин, какво, за бога, имаше предвид, като каза, че сватбата ни ще бъде вдругиден?

— Точно това. Прекарах почти целия днешен ден в преговори с моите адвокати и в уреждането на специално разрешение, което ще получа утре следобед. Предполагам, че ще можем да насрочим церемонията за утре вечер, но си казах, че най-вероятно ще ти е необходим още един ден за подготовката.

— Но това време не е достатъчно, за да се подготви сватбата!

— Майка ми може да уреди дори коронация за половината от това време. Прибави леля си и Каролайн към групата и ще можем да се оженим още преди закуската. — Обхвана лицето ѝ с ръце и я изгледа намръщено. — Надявам се, че не си размислила?

На гърлото ѝ заседна буца. Да размисли? *Няма начин, дявол да го вземе, както биха казали британците.*

— Разбира се, че не съм. — Намръщаното му чело се изглади и тя му се усмихна. — Но за разлика от майка ти и леля Джоана, аз съм съгласна, че ще е по-добре сватбата да се състои вдругиден. — Отпусна ръце върху раменете му и усети под пръстите си как мускулите му се напрегнаха. — Мога ли да те попитам защо толкова бързаш с церемонията?

Дори за миг да се бе надявала, че зад решението му се крият романтични подбуди, отговорът му ги разби на пух и прах.

— Заради удобството. Трябва да бъда в Лондон на първи юли и възнамерявам да остана там за неопределено време. Ако се оженим, преди да замина, ти ще можеш да ме придружиш в Лондон и така ще си спестя обратното пътуване до тук или до имението на лейди Пенбрук, за да те взема.

Тя се опита да прикрие разочарованието си с усмивка.

— Да ме вземеш? Все едно съм чифт чехли.

— Едва ли някой може да те нарече чифт чехли. — Погледът му се прикова върху устните ѝ и сърцето ѝ прескочи един удар с надеждата, че ще я целуне. Но отново остана разочарована, защото той се отдръпна от нея и отиде до гарафата с брендито. — Трябва да се погрижа за още някои дела, преди да обявим годежа си.

Елизабет кимна, разбрала, че я отпраща.

— Разбира се. А сега, ако ме извиниш, трябва да отида да се подготвя за вечерята. — Тръгна към вратата. Но преди да я затвори зад гърба си, се обърна. Остин я съзерцаваше с напрегнато и загадъчно изражение, което едновременно накара сърцето ѝ да трепне от вълнение и да усети повеи хлад в душата си.

[1] Традиционен способ за линчуване на престъпници в Щатите през първата половина на XIX век. — Бел.прев. ↑

[2] Бо Брумел (1778–1840) — Джордж Байрон Брумел (прякорът му идва от френското beau — красив), прочут денди, считан за лидер

на модата, нашумяла светска личност през епохата на регентството. Накрая обаче изгубва благоволенieto на уелския принц и е принуден да емигрира във Франция, където умира в мизерия. — Бел.прев. ↑

[3] Непреводима игра на думи. На английски *the best man* означава „най-добрият мъж“, но също и „кум“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 10

Елизабет тъкмо се бе преоблякла за вечеря, когато на вратата на спалнята ѝ се почука.

— Влезте.

Лея Джоана пристъпи вътре, съпроводена от вихър поклащащи се щраусови пера и шумоляща пурпурна коприна.

— Скъпо мое дете — поде тя, а пълничкото ѝ лице грейна в усмивка. Елизабет потъна в пернатата ѝ прегръдка. — Казах ти, нали?

— Какво?

Лея ѝ отстъпи назад и я изгледа удивено.

— Че е въпрос на време, докато някой хубав млад мъж те забележи. — Разтвори ветрилото си и го размаха енергично, раздвижвайки величествените си пера. — *Знаех*, че ще ти намерим съпруг, но никога не бях допускала, че ще попаднем на *херцог*! Едва не припаднах, когато Бранфорд ми съобщи, че иска да се ожени за теб. Не че е странно, задето е *поискар* да се ожени за теб, разбира се. Всеки мъж би бил благословен, ако има красиво момиче като теб. Но *херцог*! И при това такъв млад, красив херцог. — Тя се наведе напред и ѝ прошепна доверително: — Повечето от тях са доста стари и немощни, така да знаеш.

Не дочака отговора на племенницата си и отново заговори енергично:

— Родителите ти, също като мен, щяха да се гордеят с теб, скъпа моя. Щяха да са толкова щастливи за теб. — Очите ѝ се замъглиха замечтано и тя въздъхна прехласнато. — Ех, смятам, че това е по-романтично от бягството на майка ти с баща ти. Двамата бяха толкова влюбени... — Погледна към Елизабет, след което се намръщи. — Какво не е наред, дете? Струваш ми се разстроена.

Девојката преглътна сълзите, напирани в очите ѝ.

— Просто се замислих за татко и мама... колко много се обичаха. И колко искаха да имам щастлив брак като техния.

— И ще го имаш! Виж само за кого се омъжваш! Нима се съмняваш дори за миг, че няма да бъдеш безумно щастлива? — Леля й за кратко я изгледа изучаващо. Младата жена с всички сили се постара да изглежда *безумно щастлива*, обаче стана ясно, че се е провалила, защото леля й промърмори: — Да, виждам, че се съмняваш. — Затвори рязко ветрилото си и поведе племенницата си към брокатеното канапе до камината. След като седнаха, леля Джоана отново поде: — Кажи ми какво те притеснява, Елизабет.

Вгледа се в загрижените сини очи на леля си, които толкова приличаха на очите на майка й. Не искаше да помрачава радостта на графинята, но не можеше да се преструва, че предстоящата й женитба е по любов.

— Сигурно разбираш, лельо Джоана, че единствената причина херцогът да се ожени за мен е, защото вярва, че е длъжен да постъпи така.

— Пфу! — изсумтя шумно леля Джоана. — А на теб, разбира се, ти е ясно, че никой не може да застави Брадфорд да направи нещо, което не желае.

— Той е почтен и иска да спаси репутацията ми...

— Празни приказки. Ако наистина не искаше да се ожени за теб, просто щеше да откаже да го стори и тъй като става дума за него, никой нямаше да каже и думичка против. Ти явно не разбираш колко високо положение заема той в обществото... положение, което ти ще споделяш с него като негова съпруга. — Тя стисна ръката на Елизабет. — Ще бъдеш щастлива, скъпа моя. Никога нищо няма да ти липсва.

В сърцето на девойката се прокрадна тъга.

— Освен може би любовта на съпруга ми.

Леля Джоана размаха облечения си в ръкавица пръст.

— Скъпа, нито за миг не се съмнявай, че Брадфорд е сляпо влюбен в теб. Ако не беше, и на клادا да го горят, пак нямаше да изтръгнат от устата му предложение за брак. А когато един мъж е влюбен в една жена, той не е нищо повече от риба, закачена на рибарска кукичка.

— Извинявай?

— Ти си уловила най-тлъстата риба в Англия, скъпа моя. Вече си завъртяла главата му. Сега от теб се иска само да измъкнеш улова си на брега.

Елизабет потисна смеха, който я напуши, при невероятното сравнение на Остин с риба.

— И как да го направя?

— Като останеш такава чудесна и необикновена, каквото си. И като подклаждаш интереса му *знаеш къде*. — Веждите на леля й няколко пъти се повдигнаха и спуснаха многозначително.

Мили боже, надяваше се, че графинята няма да се впусне в обсъждане на *анатомията* на херцога.

— Хм... опасявам се, че не зная къде точно се намира това *знаеш къде*.

Леля Джоана се наведе напред и племенницата й едва избегна едно застрашително щръкнало пауново перо.

— В спалнята — уточни тя тихо и Елизабет въздъхна облекчено. — Ако правиш съпруга си щастлив в спалнята, увлечението му ще прерасне в любов. При мен това имаше голям успех с моя скъп Пенбрук. Чичо ти ми остана предан до последния си ден. Съпруг, който се радва на топло брачно легло, няма да търси любовница навън. — Бузите на девойката пламнаха, но леля й неуморно продължи: — И след като майка ти не е сега с нас, Бог да дари с покой душата й, аз ще ти дам напътствията, както, вярвам, би постъпила и тя. Сега, скъпа, кажи ми, знаеш ли откъде идват бебетата?

На Елизабет й идеше да прихне от смях. Графинята изглеждаше толкова сериозна и решена да изпълни дълга си.

— Лельо Джоана, аз съм дъщеря на лекар и съм отрасла сред животни. Напълно съм запозната с това, което се случва в тялото.

— Отлично. Тогава знаеш всичко, което ти е необходимо.

— Така ли?

— Да. — Протегна ръка и потупа Елизабет по бузата. — Само не забравяй какво ти казах току-що и всичко ще е прекрасно.

Младата жена я загледа втренчено, опитвайки се да си спомни *нещо съществено* от всичко, което леля й току-що й бе наговорила.

— Ако имаш още въпроси — завърши леля Джоана, — не се колебай да питаш. С удоволствие ще ти помогна. — С тези думи стана и праметна боата си през рамо. — Хайде, скъпа! Време е да слезем на долния етаж. Искам да седна така, че да мога да виждам идеално лейди Дигби и щерките й с конските физиономии, когато Брадфорд обяви годеща ви. Зная, че е дребнаво от моя страна, но не всеки ден

племенницата ти улавя в мрежата си „най-желания ерген в цяла Англия“.

Елизабет реши, че никога досега не бе виждала такъв калейдоскоп от разнообразни човешки физиономии, какъвто видя в салона преди вечерята, когато бе обявен годежът ѝ. Каролайн и леля Джоана засияха от радост. Вдовстващата херцогиня се усмихна царствено, а Робърт едновременно се ухили и ѝ смигна. Лицата на повечето гости изразяваха богата гама от чувства — от изненада до пълен потрес, а лейди Дигби имаше такъв вид, сякаш току-що бе глътнала муха. Дъщерите ѝ изглеждаха като захапали един и същ лимон. Но след първоначалната изненада гостите се струпаха около нея и Остин, за да им поднесат поздравленията си.

Последва пищна галавечеря, като всеки вдигаше наздравица за бъдещите младоженци. Неколцина от гостите, които бяха решили на сутринта да си тръгнат, промениха плановете си, за да останат в Брадфорд Хол за неочакваната сватба.

Елизабет забеляза, че сестрите Дигби вече пренасочват вниманието си към другите свободни джентълмени сред гостите. Усмихна се, като видя Робърт седнал между две от тях. Дамите с хладнокръвна решимост се опитваха да привлекат вниманието му. Младежът срещна погледа ѝ от другия край на масата и завъртя очи към тавана. Наложил се бъдещата херцогиня да се покашля дискретно, за да не се разсмее.

Но с напредването на вечерта оживлението ѝ помръкна. С все по-нарастващо безпокойство осъзна, че всички, които бяха насядали край отрупаната с храна махагонова маса, гледат само нея. Някои от гостите не го правеха така явно както другите, но тя усещаше как двайсетина чифта очи остават неизменно приковани само в нея. Оценяваха я.

Досега беше обект на клюки, а сега я наблюдаваха. С любопитство. И при все че зад много от любезните усмивки се прокрадваше скептицизъм, никой не посмя да изрече някоя нелюбезна дума по нейн адрес — точно както Остин бе предвидил. Джентълменът, седнал до нея, вместо да разговаря с другите си съседни, както обикновено правеше, сега попиваше всяка нейна дума, сякаш от устните ѝ се сипеха скъпоценни камъни. Пенелопи и Прудънс, които

досега надали бяха разменили повече от десетина думи с нея, тази вечер с всички сили се опитваха да я въвлекат в разговора за последните тенденции в дамската мода. За щастие, почти не ѝ дадоха думата.

Когато господинът до нея се увлече в продължителен монолог за последния лов на лисици, тя отклони взор към челното място край масата, където седеше херцогът. Той тъкмо се канеше да отпие от чашата си с вино, когато погледите им се срещнаха. И останаха приковани един в друг.

Елизабет видя как ръката му, стиснала чашата, застина, преди да стигне до устните му. Очите му не се откъсваха от нея. Обля я топлина и тя едва се сдържа да не използва ленената салфетка като ветрило. Той се взираше в нея с такава мрачна настойчивост, че младата жена усещаше как погледът му прониква до дъното на душата ѝ. Изпълни я със смут и в същото време я развълнува необяснимо.

С огромни усилия насочи вниманието си към останалите сътрапезници, но кожата ѝ продължаваше да пари вследствие на огнения поглед на Остин.

Когато вечерята най-после свърши, дамите се оттеглиха в салона за кафе. Елизабет мигом се озова заобиколена от цял рояк неспирно бърбрещи жени.

— Разбира се, трябва да ни посетиш при първа възможност, скъпа — заговори лейди Дигби, успяла да си проправи път с лакти, за да застане до Елизабет. — Всъщност бих искала да дам прием в твоя чест — продължи възрастната дама неуморно, преди девойката да успее да ѝ отвърне. Обърна се към дъщерите си. — Нали ще е много мило, момичета?

— Ще е много мило, мамо — отвърнаха в хор дъщерите ѝ.

С решителен и собственически вид лейди Дигби хвана Елизабет под ръка.

— Хайде, скъпа моя. Да седнем и да уточним плановете си.

Един плътен мъжки глас закова матроната на място.

— Ако не възразявате, лейди Дигби — заговори Остин любезно, — бих желал да разменя няколко думи с годеницата си.

Тя с неприкрито недоволство освободи бъдещата херцогиня от хватката си.

— Тъкмо щяхме да обсъдим моите планове за прием в нейна чест.

— Така ли? Може би ще е по-добре да поговорите за подготовката с майка ми и с лейди Пенбрук. Те ще помагат на Елизабет да организира светските си задължения в следващите няколко месеца, докато свикне с новото си положение.

— Разбира се. Хайде, момичета. — Лейди Дигби се понесе през салона като адмиралски кораб с развети платна, а челядта ѝ като флота се проточи след нея.

Остин се усмихна на бъдещата си съпруга.

— Стори ми се, че се налагаше да те спася.

— Вярно е, макар че не съм сигурна дали майка ти, или леля ми ще ти благодарят за това.

Той махна нехайно с ръка.

— Мама е много опитна в тези работи. Толкова ловко ще се справи с лейди Дигби, че бих се ужасил, ако не ѝ се възхищавах толкова много. — Погледът му се плъзна по лицето на Елизабет. — Изглеждаш смутена. Да не би някой да те е разстроил?

— Не. Но се страхувам, че... съм объркана.

Остин ѝ предложи да го хване под лакътя.

— Тогава ела с мен.

И през ум не ѝ мина да му откаже. Опитвайки се да скрие радостта си, тя прие и той я поведе навън.

— Къде отиваме?

Херцогът повдигна предизвикателно вежди.

— Има ли значение?

— Никакво — отвърна младата жена без капка колебание. — Ще съм щастлива да избягам от всичките тези хора тук, които непрекъснато ме зяпат.

Остин усети как тя потръпна. През цялата вечеря я бе наблюдавал и бе видял колко добре се справя с новопридобитата си популярност. Беше неизменно любезна с тези, които доскоро ѝ се присмиваха, очарователна с онези, които досега я пренебрегваха, и се усмихваше на всички, който я бяха обиждали.

По дяволите, гордееше се с нея.

Стигнаха до кабинета му и той отвори вратата. Огънят в камината осветяваше помещението с мека светлина. Херцогът затвори

вратата след себе си, облегна се на нея и се загледа в годеницата си. Тя стоеше в средата на кабинета, сплела ръце пред гърдите си, по-красива от всеки друг път. Заля го вълна от нежност и го обзе непреодолимо желание — не, *необходимост* — да я целуне. Но преди да го стори, тя заговори:

— Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

Веждите ѝ се смръщиха.

— Това, което ми се случи по време на вечерята... същото ли се случи и с теб?

— Извинявай, но не те разбрах.

— Когато си наследил титлата и си станал херцог, хората *промениха* ли отношението си към теб? Аз съм същата, каквато бях миналата седмица, миналия месец, но сега всички се отнасят различно с мен.

— Надявам се, че не са били нелюбезни.

— Тъкмо обратното, всички, изглежда, се *надпреварват* да ми станат приятели. И с теб ли беше така?

— Да, макар че бях маркиз, преди да стана херцог, така че вече бях свикнал.

Тя го загледа продължително, сетне поклати тъжно глава.

— Толкова съжалявам. Сигурно ти е било много трудно да не знаеш дали харесват самия *теб*, или титлата ти.

Той въздъхна дълбоко. Щеше ли да настъпи време, когато нямаше да се удивява на казаното от Елизабет? Закрачи из кабинета. Стъпките му се заглушаваха от мекия персийски килим. Спря пред нея. Тя го погледна и сърцето му прескочи един удар. Нежна топлина струеше от прекрасните ѝ очи — честни, открити и наивни.

Трябваше да я докосне. Сега.

Обхвана лицето ѝ в длани и погали устните ѝ със своите.

— Остин — задъха се тя.

Какво се криеше в звука на името му, когато тя го произнесе, че толкова го трогна? Искаше само да се наслади на една кратка целувка. Доведе я в кабинета си по съвсем друга причина. Но сега, когато чувственото ѝ тяло бе така близо до него, а гласът ѝ прошепна името му, той забрави за всичко. Привлече я още по-близо и плъзна върха на езика си по чувствената ѝ долна устна. Тя тутакси откликна и разтвори

нетърпеливо устни. Той изрече името ѝ с глух стон и я целуна страстно.

Тялото и сетивата му се възпламениха. Топлината ѝ, сладкият вкус на ягоди и нежното ухание на люляк го обгръщаха отвсякъде като буен пламък, който много скоро прерасна в изгаряща, яростна нужда. Когато най-после успя да се откъсне от устните ѝ, дишаше на пресекулки, а сърцето му лудешки препускаше.

— Господи — задъхано промълви тя, вкопчена в реверите му. — Много си добър в това.

Той леко се отдръпна и се загледа в премрежените ѝ очи с прилив на мъжко задоволство.

— Както и ти. — *Наистина беше невероятно, неописуемо добра.*

— Веднъж мама ми каза, че костите ѝ омеквали от целувките на татко. Но тогава нямах представа какво означават думите ѝ.

Устните му се извиха в лека усмивка.

— А сега?

Страните ѝ мигом придобиха цвят на зряла праскова.

— Сега разбирам. Съвсем точно. Означава да не чувстваш коленете си. Трябва да призная, че усещането е възхитително.

— Точно такава е. — И скоро щеше да стане още по-възхитително, когато се озовяха голи в леглото му, преплели тела в огнения вихър на страстта.

Във въображението му изплуваха десетки еротични сцени, но той решително ги пропъди. Ако позволеше да го завладеят *подобни* мисли, тя нямаше да излезе девствена от кабинета.

Пусна я неохотно и се приближи до бюрото си.

— Искам да ти дам нещо.

На лицето ѝ се появиха трапчинки.

— Мисля, че току-що ми го даде.

— *Още* нещо. — Остин отключи най-долното чекмедже и извади каквото му трябваше, след което се върна при нея. — Това е за теб. — Подаде ѝ малка кадифена кутийка.

Елизабет повдигна учудено вежди.

— Какво е?

— Отвори го и виж.

Тя повдигна капака и ахна. Сгушен в подложката от бяло кадифе, лежеше овален топаз, заобиколен от диаманти.

— Та това е пръстен! — промълви тя, останала без дъх, докато се взираше невярващо в блестящата скъпоценност. — Мили боже, изключителен е.

Също като теб. Мисълта, изплувала в съзнанието му, го сепна, ала не можеше да отрече, че е истина. Тя беше изключителна — и това нямаше нищо общо с физическата ѝ красота. У нея имаше нещо, което го смущаваше и не му даваше мира.

Остин извади бижутото от кадифеното му гнездо и го надяна на безименния пръст на лявата ѝ ръка.

— Този пръстен е част от скъпоценностите, които от поколения са притежание на семейството ни. Избрах го, защото цветът му ми напомня за очите ти. — *Най-красивите очи, които някога съм виждал.*

Без да откъсва поглед от пръстена, Елизабет раздвижи бавно ръка, любувайки се на красивия камък, искрящ във всички цветове на дъгата под меката светлина, която идваше от пламъците в камината. После вдигна очи към неговите. По миглите ѝ проблясваха сълзи и той се изплаши, че тя ще се разплаче. Ала вместо това годеницата му се наведе напред и нежно го целуна по бузата.

— Благодаря ти, Остин. Това е най-красивият пръстен, който някога съм виждала. Винаги ще го пазя.

Сърцето му се сви, щом чу гласа ѝ, разтреперан от вълнение. Заля го познатата топлина, която изпитваше винаги когато бе близо до нея — усещане, което не можеше да нарече другояче, освен „чувството Елизабет“.

Господи! Тя притежаваше сладост и невинност, които смяташе, че са присъщи единствено на малките момичета.

Беше добросърдечна. Щедра и великодушна.

А той не притежаваше нито една от тези добродетели. Провалът му с Уилям го доказваше.

Остана дълго време загледан в нея, докато си я представяше като съпруга. Като *негова* съпруга. Споходи го една смущаваща мисъл и се намръщи. Тя подкрепяше всичките му планове, без въпроси или оплаквания. А той нито веднъж не се бе замислил, че Елизабет може да иска пищна сватба, за каквата си мечтаят жените. Засрами се заради егоизма си.

— Добре ли си, Остин?

— Просто ми хрумна, че тази скромна, неочаквана сватба, в тесен семеен кръг, няма да е точно това, за което винаги си мечтала.

Лека усмивка осени устните ѝ.

— Всичките ми мечти винаги са били свързани с човека, за когото някой ден ще се омъжа, а не с великолепието на сватбената церемония. Майка ми пристанала на баща ми още на втората седмица, след като се срещнали пред галантерийния магазин. Венчал ги капитанът на кораба, в морето. Няма значение как ще се омъжиш, а за кого.

Неуверен какво точно да ѝ отговори, Остин я прегърна и зарови лице в благоуханната ѝ коса, за да се наслади поне за миг на топлината ѝ. След това я целуна забързано по челото и се отдръпна от нея.

— Сега трябва да отидем при другите.

— Предполагам, се досещаш, че съм много притеснена, че ще ставам херцогиня — промълви Елизабет, докато вървяха бавно към салона.

— Опасявам се, че това е неизбежно, след като смятаме да се венчаем.

Младата жена въздъхна.

— Щеше да е много по-добре и много по-просто, ако беше обикновен градинар. Или търговец.

Той се спря и се втренчи стъписано в нея.

— Какво каза?

— О, не исках да те обидя. Просто нашият живот не би бил... толкова сложен, ако не притежаваше такава благородна титла.

— Предпочиташ да се омъжиш за търговец? Или за градинар?

— Не. Предпочитам да се омъжа за теб. Само че щеше да е *по-просто* да се омъжа за теб, ако беше градинар.

За пръв път го осени поразяващата мисъл, че тя може би щеше да е по-щастлива, ако се омъжваше за търговец. Макар да уважаваше титлата му, явно не се впечатляваше от нея. В същото време само мисълта как може да се омъжи за някой друг, да бъде в прегръдките на друг мъж, го изпълни със заслепяваща ревност.

— И ако наистина бях търговец? — попита с безразличие, което всъщност не изпитваше. — Пак ли щеше да се омъжиш за мен?

Елизабет погали бузата му с длан и го погледна сериозно.

— Да, Остин. Пак щях да се омъжа за теб.

Той се смути. Почти очакваше да получи някакъв шеговит отговор, но тя отново го изненада, както толкова често напоследък. По дяволите, как така винаги успяваше да го обърка?

— Макар че майка ти, Каролайн и леля Джоана обещаха да ми помагат, аз нямам никаква представа какво точно трябва да прави една херцогиня.

Остин се съвзе и се усмихна.

— Много е лесно. Трябва единствено да се грижиш твоят херцог да е щастлив.

Елизабет се засмя.

— Колко хубаво. За теб. И как точно трябва да направя моя херцог щастлив?

Погледът му се плъзна бавно по стройното ѝ съблазнително тяло.

— Няма да ти е никак трудно, обещавам ти. — Смяташе да ѝ покаже как *точно* да направи своя херцог щастлив през първата им брачна нощ.

Само се питаше как, по дяволите, ще я дочака.

Елизабет прекара следващия ден, или по-скоро бе *заточена*, според Остин, в слънчевата библиотека заедно с майка му, Каролайн, лейди Пенбрук и шивачката. Самият той се занимаваше със сметките на имението си в Съри.

Късно следобед редовете от числа вече танцуваха пред уморените му очи и той с радост остави перото, когато на вратата на кабинета се почука.

— Влез.

Майлс пристъпи вътре и затвори след себе си.

— Е, длъжен съм да призная, Остин, че си пълен с изненади.

Херцогът се престори на смутен.

— Наистина ли? А пък аз си мислех, че съм по-скоро скучен и лесно предвидим.

— Всичко друго, но не и това, старче. Първо ме пращаш в Лондон, за да събера сведения за госпожица Матюс. После ме викаш обратно тук, за да присъствам на *сватбата* ти със същата тази дама. — Майлс се приближи към бюрото и с подчертано внимание се взря съсредоточено в Остин. — Хм... Изглеждаш съвсем добре, не се

наблюдават никакви външни белези на лудост, като необуздани подскоци и неприлични викове. Следователно тази неочаквана сватба означава, че или си безумно, страстно влюбен, или... — Гласът му заглъхна и той повдигна въпросително вежди.

За свой срам и негодувание, Остин почувства, че вратът му пламва.

— Друсането в каретата явно ти е размътило мозъка.

— Или... — продължи приятелят му, все едно не го беше прекъсвал — си обезчестил тази девойка. — Замълча за кратко, а после кимна. — Разбирам. Не можа да държиш ръцете си по-далеч от нея, а?

— Тя ми спаси живота.

Майлс се вцепени.

— Моля?

Херцогът го запозна със събитията от последните няколко дни. Когато свърши, графът поклати глава.

— Мили боже, Остин. Извадил си късмет, че си останал невредим. — Протегна се над бюрото и го тупна по рамото. — Всички ние дължим благодарности на госпожица Матюс.

— Аз със сигурност съм ѝ задължен.

Дяволита искра проблесна в очите на Майлс.

— Обзалагам се, че най-много си благодарен на съдбата, задето някоя от дъщерите на лейди Дигби не те е открила ранен.

Остин потръпна ужасено.

— Господи, прав си!

— Което ме кара да се чудя... как е успяла госпожица Матюс да те *намери*?

Преди Брадфорд да успее да измисли някакво правдоподобно обяснение на нещо, за което *не съществуваше* правдоподобно обяснение, приятелят му вдигна ръце.

— Няма значение. Ясно е, че ти си планирал тайна любовна среща. Не са ми нужни повече подробности.

— Хм, добре — изкашля се херцогът. — А сега ми разкажи какво успя да откриеш за госпожица Матюс.

Майлс се настани на удобното кресло до бюрото на Остин. Извади от джоба си малко кожено тефтерче и прегледа бележките си.

— Разследванията ми потвърдиха, че тя е пристигнала в Лондон на трети януари тази година, на борда на кораба „Звезден скитник“. За

щастие, този кораб още е в пристанището за ремонт и аз успях да поговоря с капитана му Харолд Бийчъм. Според капитан Бийчъм госпожица Матюс била идеалната пътничка. Никога не се оплаквала, дори и когато ги застигнала силна морска буря. Често пъти вечер излизала с придружителката си на палубата и заедно с капитана се любовали на звездите. Имала солидни познания по астрономия и той се радвал на компанията ѝ. — Майлс смигна на Остин. — Подозирам, че е изпитвал *романтични* чувства към годеницата ти.

Остин стисна челюсти, но пренебрегна дразнещата забележка на приятеля си.

— Той знаеше ли дали това е било първото ѝ пътуване до Англия?

— Тя му казала, че за пръв път прекосява океана. Капитанът добави, че макар да очаквала с нетърпение пристигането си в Англия, около нея витаела някаква тъга. Предполагал, че ѝ липсвал родният дом, но никога не заговорила за това. — Прелисти няколко странички от тефтерчето си. — Освен това открих госпожа Лорета Томкинс, нейната придружителка по време на пътуването.

Брадфорд се изправи в стола си.

— И какво ти каза тя?

Майлс вдигна очи към тавана.

— По-скоро ме попитай какво *не* ми каза. Тази жена не престана да бърбори от мига, в който ме зърна. — Той подръпна долните краища на ушите си. — Добре, че ушите ми още са на мястото си, защото като нищо можеха да окапят от плещенето ѝ. Зная за тази жена повече, отколкото бих искал.

— Сигурен съм, че ще споделиш с мен само съществените подробности.

Графът доби обидено изражение.

— Както предпочиташ, но дявол да го вземе, никак не ми се ще аз да съм единственият, запознат най-подробно с нейното житие. — Въздъхна театрално и пак погледна в тефтерчето си. — Според госпожа Томкинс след смъртта на баща си госпожица Матюс — която тя наричаше „онова скъпо, мило дете“ — се преместила да живее при семейство Лонгрин, далечни нейни роднини по бащина линия.

— Нима е останала без средства?

— Не е беднячка, но едва ли може да се нарече богата. Била съкрушена след внезапната смърт на баща си. Елизабет споделила с госпожа Томкинс, че не искала да живее сама, затова продала малката къща, която ѝ останала от баща ѝ, след което се преместила при своите роднини. Очевидно всичко вървяло добре, допреди девет месеца. Тогава си опаковала вещите и заминала.

— Какво се е случило?

— Придружителката ѝ не знае със сигурност, но подозира, че отношенията на госпожицата с роднините ѝ са се влошили, защото никога не говорела за тях и винаги щом госпожа Томкинс ги споменела, бързала да смени темата. Но каквато и да била причината за раздора, Елизабет била много огорчена и решила да напусне Америка. Според възрастната дама *отчаяно* жадувала за това.

— Отчаяно?

— Отчаяно копнеела да се махне и нямала намерение да се връща. — Майлс сви рамене. — Госпожа Томкинс е твърде мелодраматична. И добави, че „онова скъпо, мило дете“ приличало на изгубена душа през първите няколко дни от плаването и че сърцето ѝ се късало от мъка заради нея. — Графът затвори тефтерчето си и го прибра в джоба на жилетката си. — Дотук стигнах с разследванията си, преди да ме повикаш обратно тук.

Изненадан от чутото, Остин се замисли. Какво бе принудило Елизабет да напусне Америка така внезапно, при това с намерението никога да не се връща там? Очевидно зад пътуването ѝ до Англия се криеше нещо повече, освен едно обикновено посещение при леля ѝ. Дали се е скарала с роднините си? Струваше му се странно, че никога не ги бе споменавала, но може би спомените са твърде болезнени за нея, за да говори за тях. Това му се струваше напълно разбираемо.

— Благодаря ти, Майлс. Оценявам помощта ти.

— За нищо. Необходима ли ти е още информация, която да издирвам?

— Не мисля. Защо не останеш в Брадфорд Хол за няколко дни след сватбата? Робърт се върна от Европа, а на мама ѝ е приятно, когато се мотаеш наоколо. Също и на Каролайн.

Върху лицето на приятеля му се мярна странно изражение и Остин си помисли, че ще откаже поканата. Но Майлс само кимна.

— С най-голямо удоволствие. Благодаря ти. А сега е твой ред да удовлетвориш любопитството ми. Объркан съм от цялата тази тайнственост около желанието ти да получиш сведения за госпожица Матюс. Тя действително не е богата, но на теб не ти е нужна богатата наследница. И макар да е американка, все пак е племенница на граф. Ако изпитваш нежни чувства към нея, можеше поне да ме уведомиш. Естествено, щях да разбера желанието ти да проучиш дискретно една жена, която евентуално може да стане твоя съпруга.

Остин сбърчи вежди. Тъкмо се канеше да съобщи на графа, че проучванията му нямат нищо общо с чувствата му, но беше по-лесно да не опровергава предположенията му. Това със сигурност щеше да го избави от нежелани обяснения.

— Съжалявам за тази тайнственост — заговори той с небрежен тон, — но сам знаеш как щяха да ми досаждат, ако се разчуеше за плановете ми. Благодаря ти за дискретната помощ.

— Радвам се, че можах да ти услужа. — На лицето на Майлс се изписа дяволита усмивка. — Двойно по-радостен съм, че не открих нищо ужасяващо за твоята избраница.

— Също и аз, макар че това нищо не променя. Дългът повелява да се ожения за нея.

Графът стана.

— Дългът. Да, сигурен съм, че всичко е заради повелята на дълга — подхвърли с иронична усмивка, преди да излезе.

ГЛАВА 11

Сватбената церемония се проведе в салона.

Свежи цветя украсяваха всичко наоколо, изпълвайки въздуха с опияняващи ухания. Двайсетината гости бяха насядали на столовете, подредени в редици, в средата на салона.

Херцог Брадфорд стоеше между Робърт и местния викарий, който бе поканен да извърши венчавката. Когато Елизабет се появи на прага, всички глави се извърнаха и сред гостите се разнесе шепот.

Дъхът на Остин заседна в гърлото му. Тя беше най-прелестното създание, което някога бе виждал. Семплата сатенена рокля с цвят на слонова кост се стелеше свободно от дълбоко изрязаното кръгло деколте на корсажа до обувките. Полите се разширяваха надолу и завършваха с малък шлейф отзад. Дългите бели ръкавици, бродирани с перли и златни нишки, стигаха до късите бухнали ръкави.

Кестенявата ѝ коса бе събрана в елегантен хлабав кок, а по гърба до кръста се спускаха блестящи копринени къдрици. Единствените ѝ бижута бяха годежният пръстен и фините диамантени наниз, искрящи в косата ѝ — сватбен подарък от майка му.

Тя пристъпваше бавно към него, а сияещите ѝ златистокафяви очи не се откъсваха от лицето му. Върху устните ѝ потрепваше срамежлива усмивка и той отново бе завладян от „чувството Елизабет“.

— Боже мой, Остин — прошепна Робърт с благоговение. — Тя е невероятна!

Херцогът, който гледаше като омагьосан невестата си, не отговори.

Брат му го сръга в ребрата.

— Знаеш, че все още не е късно да размислиш — прошепна му. — Сигурен съм, че ще намерим някой да те замести. За да те избавя от ужасите на брачния хомот и така нататък, аз съм готов да се пожертвам.

Погледът на Остин не се отдели от лицето на Елизабет.

— Още една подобна забележка, братле, и ще се озовеш в розовите храсти. С главата напред.

Робърт се подсмихна и замълча.

Церемонията отне не повече от петнайсетина минути. След като си размениха брачните клетви, обвързващи ги за цял живот, Остин целуна леко устните на съпругата си и бясно препускащото му сърце сякаш замря в гърдите му. *Тя е моя*. Не можеше да си обясни защо изпитва такава... безумна радост. Докато всички се изреждаха с най-добри пожелания към младоженците, щастливата усмивка не слезе от лицето на херцога.

След венчавката последва изискано сватбено угощение. Остин обаче се притесняваше, че заминаването за Лондон се забавя. Хапна малко от тънко нарязаното печено агнешко и парче от задушената камбала^[1]. Не спираше да си повтаря, че бърза да пристигне в Лондон, за да чака следващата вест от изнудвача. Утре беше първи юли, а тъй като от Джеймс Кини нямаше следа, първо трябваше да отиде на „Боу Стрийт“. Да, това бяха най-важните причини.

Но в този миг погледът му се спря върху съпругата му... неговата красива, вълнуваща, обаятелна *съпруга*, и всички мисли за разследвания се изпариха от главата му като дъждовните капки по листата на дърветата под топлите слънчеви лъчи.

Най-после продължителният обяд приключи, двамата се преоблякоха в пътнически костюми и след многобройните благопожелания и махания на ръце, младоженците заминаха за Лондон.

Седнал в каретата с фамилия герб, Остин наблюдаваше с усмивка как Елизабет маха с ръка на изпращачите, докато не изчезнаха от погледа ѝ. След като се облегна удобно на луксозните меки възглавници от тъмночервено кадифе, тя му се усмихна.

— Тази карета е прекрасна, Остин. Толкова е удобна. Дори друсането едва се усеща.

— Радвам се, че ти харесва.

— И церемонията беше чудесна, нали?

— Чудесна беше. — Той забеляза, че тя държи в скута си малък пакет. — Какъв е този пакет?

— Това е подарък.

— Подарък?

— Да. Това е американска дума, означаваща „нещо, което един човек дава на друг“. — Подаде му пакета. — Това е за теб.

— За мен? Купила си ми подарък?

— Не точно. Като го отвориш, ще разбереш.

Изпълнен с любопитство, развърза панделката и внимателно свали опаковката. Вътре лежеше скицата, която тя му беше направила край езерото, когато го бе помолила да ѝ позира. Рисунката бе поставена в красива рамка от черешово дърво.

Остин я гледаше мълчаливо, а душата му се сгряваше от обзелото го щастие. Макар в семейството му да бе прието да си разменят подаръци при особени случаи, като рождени дни, не си спомняше кога за последен път някой го бе изненадал с подарък.

Толкова бе развълнуван, че му отне цяла минута, преди да заговори.

— Просто нямам думи, Елизабет.

— О, боже! Не е нужно да казваш нещо — промълви тя тихо.

— Но аз искам. — Отмести поглед от подаръка и го насочи към нея. Изненада се, като видя, че е притеснена. — Предполагам, че трябва да ти благодаря, но това едва ли е достатъчно за един дар, в който си вложила сърцето и душата си. — Усмихна ѝ се. — Благодаря ти.

— О! Няма защо. Когато отначало не каза нищо, си помислих, че...

— Какво?

— Че е глупаво да подарявам моята любителска рисунка на човек, който си има всичко, включително и многобройни безценни произведения на изкуството.

— Уверявам те, че погрешно си разтълкувала мълчанието ми. Просто не можах да си спомня някога да съм получавал толкова мил подарък. Загубих дар слово. — Честното му признание изненада самия него. — А къде намери рамката?

— Майка ти бе така мила да ми предложи да потърся в огромния килер в Брандфорд Хол и я открих там. — Устните ѝ се извиха в дяволита усмивка. — Няма да повярваш колко усилия ми костваше, за да избягам дори за няколко минути от шивачката. Ала въпреки че се спасих за кратко от набождането с карфиците, тя успя да ми ушие много красива булчинска рокля.

— Да, така е. — Остин внимателно опакова наново скицата и я постави на седалката до нея. — Искаш ли да седнеш при мен?

Без колебание тя се премести при него. Щом се настани, той се наведе и леко я целуна по устните.

— Благодаря ти, Елизабет.

— За нищо. — Усмихна му се и херцогът едва се сдържа да не я привлече в скута си и да я целува, докато и двамата отмалеят. Решен да не се поддава на желаниа, които само щяха да го измъчват през целия път, Остин извади от джоба си тесте карти.

— Пътуването до Лондон ще ни отнеме почти пет часа — отбеляза и разбърка тестето. — Играеш ли пикет?

— Не, но с удоволствие бих се научила.

Не му отне много време, за да разбере, че младата му съпруга притежава забележителни способности на картоиграч. Още не ѝ бе обяснил докрай правилата на играта и тя започна да го бие. При това много ловко.

При все че бе предложил да се развличат с картите, за да бъде зает умът му, а ръцете — по-далеч от невестата му, нещата не се развиваха точно както бе очаквал. Играеше доста сносно до момента, в който тя свали късия си пътнически жакет. Беше невъзможно да не забележи как облите ѝ гърди опъват тънкия муселин в прасковен цвят на роклята ѝ, докато разглежда намръщено картите си.

После, за капак на всичко, на нея ѝ стана още по-топло и тя свали малкото шалче около врата си, давайки му възможност да се любовува на млечнобялата ѝ кожа, а от време на време и на нежната извивка на гърдите ѝ. Не след дълго усети, че не може да откъсне очи от съблазнителната гледка, не е в състояние да се съсредоточи в картите, а междувремево загуби две игри.

— Добре ли си, Остин? Да не те заболя главата?

Той побърза да вдигне поглед към лицето ѝ.

— Всъщност чувствам се малко... хм... стана ми горецо. — Дръпна завесата и с облекчение пое глътка свеж въздух. — След няколко минути ще спрем за смяната на конете. *Слава богу! Имам нужда от широко пространство.*

Докато кочияшът се занимаваше със смяната на конете, той с удоволствие се поразтърпка навън. Наблюдаваше Елизабет, която се бе

навела над някакви растения. Когато се върна при него, ѝ помогна да се качи в каретата и потеглиха.

— Никога няма да отгатнеш какво намерих — каза му тя, като оправя полите си.

— Ако мога да съдя по възхитената ти усмивка, трябва да си намерила диаманти.

Съпругата му поклати глава и му подаде шапката си. Беше пълна с яркочервени ягоди.

— На поляната имаше много ягоди. Кочияшът ме подкани да си набера. — Избра една ягода от шапката и му я подаде. — Чувал ли си легендата за произхода на ягодите? — попита тя, лапна едно от плодчетата и го сдъвка с наслада.

— Не. Това американска приказка ли е?

— Донякъде. По-скоро е легенда на индианците от племето чероки. Татко ми я разказа. Искаш ли да я чуеш?

— Разбира се. — Остин се облегна назад на кадифените възглавници.

— Много отдавна живели един мъж и една жена. Отначало двамата били много щастливи. Но след време започнали да се карат. Жената изоставила съпруга си и тръгнала към Земята на слънцето, разположена далеч на изток. Той поел по следите ѝ, но тя нито веднъж не се обърнала назад. Слънцето се смилило над нещастника и го попитало още ли ѝ е сърдит. Мъжът отвърнал, че вече не ѝ е сърдит и иска само едно — да се върне при него.

Елизабет млъкна и лапна още една ягода.

— И какво станало после? — подкани я Остин, очарован от необикновения ѝ разказ.

— Слънцето създало голямо поле, осяяно със сочни боровинки, точно пред жената, но тя не им обърнала внимание. Тогава Слънцето засяло къпини, но жената и от тях не се трогнала. Осяяло пътя ѝ с още други плодове, за да я изкуши, ала тя продължавала неуморно напред. Но тогава видяла ягодите. Красиви, зрели, прекрасни ягоди. Първите ягоди на този свят. Като опитала една, желанието към съпруга ѝ се върнало. Набрала много от тях и поела назад, за да му ги даде. Двамата се срещнали насред полето, усмихнали се един на друг и се прибрали заедно у дома си. — Тя се подсмихна и му предложи още една ягода. — Сега вече знаеш как са произлезли ягодите.

— Много интересна история — призна той, докато очите му не можеха да се откъснат от устните ѝ, сочни и влажни от розовия сок на плодовете. Припомни си онази нейна целувка с вкус на ягоди и тутакси си заповяда да мисли за нещо друго. Хиляди дяволи, защо това му беше толкова трудно?

Докато довършваха с наслада ягодите, той се питаше как ще удържи ръцете си далеч от нея, докато пристигнат в Лондон. Но младата му съпруга реши проблема, след като изядоха и последното плодче.

— Мили боже — рече тя, едва сподавяйки прозявката си, — така ми се доспа.

Клепачите ѝ се спуснаха и той въздъхна облекчено. Щеше да е много по-лесно да устои на изкушението, ако заспи. Привлече я към себе си и нагласи главата ѝ към рамото си.

— Облегнете се тук, госпожице Здраве — пошегува се той, — преди да сте се свлекли на пода и да заспите там.

— Предполагам, че би било доста непристойно — измърмори тя сънливо, като се сгуши до него.

— Съвършено непристойно поведение за една херцогиня — съгласи се Остин, но тя не го чу. Вече беше заспала.

Като се отмести съвсем леко, за да не я събуди, той протегна крака и се нагласи по-удобно до нея. До ноздрите му достигаше уханието на люляк, нежното ѝ тяло се притискаше до неговото и желанията, които се опитваше да потуши, отново се надигнаха. По дяволите, май да устои на изкушението се оказа по-трудно, отколкото си мислеше.

Докато се опитваше да се пребори с овладелите го емоции, тя кротко си спеше. Той бе напрегнат и скован от възбуда, а Елизабет беше отпусната и спокойна до него, потънала в безметежен сън. От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка.

Дяволите да го вземат, очертаваше се адски дълго пътуване.

[1] Най-едрият вид дънна риба. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 12

Елизабет бавно се събуди. Първото, което забеляза, беше царящият мрак в каретата. Следващото, което ѝ направи впечатление, беше, че се е излегнала върху меките кадифени възглавници на седалката.

Сетне видя, че Остин се е протегнал до нея. И ръцете му я бяха обгърнали. А тя наполовина лежеше върху него. Краката им бяха преплетени. Опита се да се отдръпне, но ръцете му я стиснаха поздравно и тя не можа да помръдне.

— Накъде? — разнесе се дрезгавият му шепот, съвсем близо до ухото ѝ. По гръбнака ѝ плъзнаха цял легион студени тръпки.

— Сигурно те притискам.

— Съвсем не. Много ми е удобно.

Тя се успокои, облегна се назад, затвори очи и вдъхна прекрасното му ухание. Навярно така миришеше в... рая. На сандалово дърво и слънчева светлина. На Остин.

Отново си пое дълбоко дъх и от устните ѝ се отрони въздишка.

— Кога ще пристигнем в Лондон?

— Ще си бъдем у дома след по-малко от половин час. Всъщност колкото и да ми е приятно да лежа тук, до теб, май е по-добре да се надигнем и да се пооправим, преди да пристигнем.

Тя седна и отново облече жакета си.

— Къде в Лондон се намира твоят дом?

— *Нашият* дом в Лондон е на Парк Лейн, на същата улица, където е и градската резиденция на леля ти. Живеем точно до Хайд Парк, в квартала, който се нарича Мейфеър. Освен това сме много близо до „Бонд Стрийт“, така че можеш да пазаруваш на воля.

— О! Да пазарувам. Нямам търпение.

Равнодушният отговор явно я издаде.

— Не се ли интересуваш от магазините? — попита той, неспособен да прикрие изненадата си.

— Всъщност не. За мен е пълна загуба на време да обикалям десетки магазини и да оглеждам стоки, от които не се нуждая. Но ако това е задължение на една херцогиня, ще се постарая да го изпълнявам.

— Сигурно ще се намерят някакви дрънкулки и лични вещи, които би искала да си купиш. В края на краищата нали все трябва да правиш нещо с джобните си пари?

— Джобни пари ли?

— Да. Това е английска дума, означаваща „редовно и периодично изплащане на определена парична сума“. Ще получаваш джобни пари на всеки три месеца, която ще можеш да харчиш както ти е угодно.

— И каква е тази сума? — поинтересува се Елизабет, чудейки се какво ли трябва да купува, след като херцогът вече имаше всичко. Той ѝ назова сумата и челюстта ѝ увисна. — Шегуваш се. — Не бе възможно да ѝ дава толкова много пари.

Дори и при слабата светлина в каретата тя видя как изражението му застина.

— Какво не е наред? Не е ли достатъчно?

Младата жена запримигва сащисано.

— Недостатъчно! Мили боже, Остин! Предполагах, че далеч не си беден, но нямах представа, че можеш да си позволиш да ми даваш толкова много пари на всеки десет години, да не говорим за всеки три месеца. — Протегна ръка и го докосна по ръкава. — Оценявам предложението ти, но действително не е необходимо. Вече имам всичко, от което се нуждая.

Сега бе негов ред да зяпне изумено. Тя не знаеше, че той можеше да си *позволи* това? Нима в този миг му заяви, че не е необходимо да ѝ дава джобни пари? Че вече има всичко, от което се нуждае? Тутакси си припомни за многобройните плиткоумни, алчни, пресметливи, подмолни жени от *висшето общество* и се опита да си представи някоя от тях да произнесе думите, които Елизабет току-що бе изрекла. Поклати глава. Господи! Нима съпругата му е *истинска*?

Продължи да я изучава изумено, взирайки се в очите ѝ. И скоро получи съвсем ясен отговор. Да. Да, тази жена — *неговата* жена — беше истинска. Добра, благородна, безкористна. Не бе търсил, но случайно бе попаднал на необикновено съкровище. *А аз си помислих,*

че реакцията ѝ за размера на джобните ѝ пари е породена от алчност. Поклати глава, ядосан на глупостта си.

Тихият ѝ глас го изтръгна от мислите му.

— Огорчих те. Съжалявам.

— Не съм огорчен, Елизабет. Аз съм... удивен.

— Така ли? Защо?

Остин поднесе ръката ѝ към устните си.

— Защото *ти* си удивителна. — Каретата спря точно в мига, когато целуваше дланта ѝ. Бяха пристигнали. — После ще продължим — обеща ѝ той с дрезгав глас и страните ѝ поруменяха.

Слязоха от каретата и херцогът я съпроводи през изкусно изработената врата от ковано желязо. Всички прозорци на елегантната тухлена къща бяха осветени от свещи, които къпеха всичко наоколо в топлото си, меко, гостоприемно сияние. Когато приближиха, огромните двойни врати се разтвориха широко пред тях.

— Добре дошли у дома, Ваша Светлост — поздрави ги икономът, като ги придружи до мраморното преддверие.

— Благодаря ти, Картърс. Това е новата ти господарка, Нейна Светлост херцогиня Брандфорд.

Икономът се поклони ниско.

— Прислугата ви изказва своите най-сърдечни благопожелания по случай сватбата ви, Ваша Светлост — поздрави той Елизабет със строго и сериозно изражение.

— Благодаря ти, Картърс — усмихна му се тя.

Остин видя как тя отмести поглед към прислужниците, строени в редица зад иконома, очакващи да ѝ поднесат приветствията си. В гърдите му се надигна гордост, когато съпругата му излезе напред и сърдечно се усмихна на групата. Картърс представяше прислужниците един по един на Елизабет и всеки от тях изглеждаше очарован от новата си господарка, когато тя повтаряше старателно името му и го даряваше с приятелска усмивка. Жена му компенсираше липсата на изисканост и светски обноски с доброта и вроден чар.

— Стана късно, Картърс. Предлагам ти и персоналът да се оттегли — нареди Остин, когато представянето завърши. — Аз ще отведа херцогинята до покоите ѝ.

— Разбира се, Ваша Светлост. — Икономът отново се поклони. Той и останалите се разотидоха, като оставиха младоженците сами в

просторното преддверие.

— Картърс е доста страховит — прошепна тя. — Никога ли не се усмихва?

— Никога или поне аз не помня.

— Откъде, за бога, си намерил такива ужасно *сериозни* хора?

Неспособен да се сдържи да не я докосне, той подръпна една от къдриците ѝ.

— Семейството на Картърс от три поколения служи на херцозите Брадфорд. Той е *роден* сериозен.

Остин я хвана под ръка и я поведе по витата стълба. Елизабет не спираше да върти глава наляво и надясно, докато оглеждаше новия си дом.

— Господи! Тук е приказно. Също като в Брадфорд Хол. Всичките ти къщи ли са толкова величествени? Не притежаваш ли нещо, хм... *по-малко*?

Той се замисли за миг.

— Имаме една скромна къщурка в Бат.

— Колко скромна?

— Около двайсетина стаи, плюс или минус няколко.

Тя се засмя.

— Двайсет стаи едва ли може да се нарече скромна къщурка.

— Опасявам се, че това е най-доброто, което мога да предложа. Ако искаш, можеш да си купиш хижа или колиба с твоите джобни пари. — Той ѝ смигна закачливо. — Нещо само с десетина стаи. — Спря и отвори една врата. — Ето че стигнахме.

Елизабет пристъпи през прага и ахна от възторг. Спалнята беше декорирана изцяло в злато и слонова кост, от кремавите кадифени завеси до пищния персийски килим под краката им. Няколко ниско разположени лампи заливаха помещението с приглушена светлина. В мраморната камина танцуваха весели пламъци.

— Каква красива стая! — възкликна Елизабет възхитено. Прокара леко пръсти по канапето и креслата около него, тапицирани в златист брукат. Вдигна ръце и се завъртя няколко пъти, а полите ѝ се разлюляха зад нея. — А там какво има? — посочи към вратата на отсрещната стена.

— Там е банята, която е свързана с моята спалня. Това е част от скорошното пълно обновяване на къщата. Всичко е съвсем модерно.

Твоята камериерка ти приготвя ваната. Ще те чакам в моите покои. — Той я погали по бузата, след което затвори вратата след себе си.

Елизабет отвори вратата към банята и отвътре я поздрави срамежливо младо момиче.

— Добър вечер, Ваша Светлост. Казвам се Кейти. Аз съм вашата камериерка.

Слава богу, че в стаята нямаше никой друг, иначе Елизабет щеше да си изкриви врата, докато се оглежда наоколо, за да търси въпросната „Светлост“, както едва не стори в преддверието, когато Картърс я поздрави. Очевидно щеше да ѝ е нужно известно време, докато свикне с титлата.

Кейти ѝ помогна да се съблече и да се настани във ваната, която, за изумление на Елизабет, не само че беше вградена в пода, но и беше достатъчно голяма за двама, може би дори за трима души. Младата жена потъна в топлата вода, ухаеща на люляк, и от устните ѝ се изтръгна блажена въздишка. Когато след петнайсетина минути излезе от ваната, тялото ѝ тръпнеше от удоволствие.

— Ще донеса красивата ви нощница, Ваша Светлост — каза Кейти.

— О, благодаря ти. Тя ми е подарък. Нямам търпение да я видя.

— Невероятно е красива.

Като видя нощницата, Елизабет реши, че думата *невероятно* определено е много подходяща. О, дрехата бе много красива и ефирна, в най-бледия нюанс на синьото, но прилепваше към всяка нейна извивка по начин, който можеше да се опише само като неприличен.

— Господи! Какво, за бога, е мислила леля Джоана, като я е избрала? — възкликна тя, ужасена от дълбокото деколте, разголващо почти изцяло гърдите ѝ. Платът едва прикриваше зърната им. Отзад положението не беше по-добро — платът бе толкова ниско изрязан, че гърбът ѝ бе гол, почти до кръста. — Не мога да облека това.

— Изглеждате зашеметяващо, Ваша Светлост — увери я Кейти.

— Може би с халата ще е по-добре — промърмори Елизабет. Но и с него не стана по-добре. Подбраният в тон халат всъщност представляваше само два дълги ръкава и гръб, за който бяха изразходвани няколко метра плат, спускащи се до пода. Прозрачното творение бе поръбено с кремава дантела, която по-скоро изтъкваше голотата ѝ, вместо да я прикрива. — Никога не съм *виждала* такъв

халат — ахна Елизабет, докато се опитваше да събере двете му страни в напразен опит да се покрие. Безнадеждна задача. — Какво, за бога, ще правя? И което е по-важното, какво ще каже съпругът ми?

— Струва ми се, че Негова Светлост ще бъде доволен — заяви Кейти.

Негова светлост наистина остана доволен, когато отвори вратата на покоите си на тихото ѝ почукване. Всъщност имаше усещането, че не може да диша.

Пред него стоеше видение в светлосиня коприна. Неземно красиво същество с кестенява коса и млечнобяла кожа, сияеща под изкусителна дреха, която едва прикриваше прелестите ѝ. Погледът му се плъзна от зачервеното ѝ лице до дръзкото деколте и чувствените извивки, очертани предизвикателно под ефирната материя. Мъжествеността му мигом се втвърди и запулсира.

— Изглеждаш прекрасно — тихо пророни той и поднесе ръката ѝ към устните си.

— Чувствам се по-скоро... *гола* — отвърна тя нерешително. — Не проумявам какво си е мислила леля, когато ми е подарила тези дрехи.

Остин едва се сдържа да не прихне от смях. Поведе я към просторната спалня. Съвсем точно знаеше какво е подтикнало лейди Пенбрук и мислено ѝ благодари.

— Прекрасна си — увери я отново той.

— Херцогът доволен ли е?

— Херцогът е *много* доволен.

— Тогава предполагам, че се справям със задълженията си на херцогиня.

— Ето, видя ли? Казах ти, че е съвсем лесно. — Посочи към малката красива маса до камината. — Гладна ли си?

— Не.

— Жадна?

— Не.

— Нервна?

— Н... — Унила усмивка се появи на устните ѝ. — Да. Но упорито се старая да не го показвам.

— Боя се, че тези твои изразителни очи те издават... както и ярката червенина по страните ти и стиснатите пръсти.

Тя сведе поглед към ръцете си и се отпусна.

— Знаеш ли какво ще се случи между нас, Елизабет? — попита Остин, като погали нежно бузата ѝ.

Младата му съпруга вдигна глава и погледите им се срещнаха.

— О, да — кимна, изненадвайки го със спокойния си тон. — Много добре съм запозната с учебниците за отглеждане на животните, както и с човешката анатомия.

— Хм... разбирам. — Той пристъпи по-близо до нея и внимателно отпусна ръце на раменете ѝ. — Е, ако това ще ти помогне да се почувстваш по-добре, ще ти призная, че и аз съм изнервен.

Очите ѝ се разшириха.

— Нима искаш да кажеш, че и на теб ти е за пръв път?

Остин преглътна смеха си.

— Не, не исках да кажа точно това.

— Моето притеснение се дължи на страха от неизвестното. Ако с теб не е така, защо тогава си толкова нервен?

Защото искам тази нощ да е свършена за теб. Във всичко. Не съм си представял, че за мен ще бъде толкова важно да изпиташ удоволствие. Освен това се чувстваше неспокоен, че ще бъде с девственица. Винаги бе избягвал девиците като чума, а сега трябваше да отнеме девствеността на собствената си съпруга и това го изнервяше.

— Винаги има неудобство, когато двама души се любят за пръв път — рече той. — Не искам да те нараня.

— А аз не желая да те разочаровам.

Погледът му се плъзна по нея. *Едва ли бе възможно.* Тя бе толкова прелестна и невероятно женствена. И толкова невинна и трогателна. Дяволски съблазнителна в това ефирно одеяние. Очите му се приковаха върху предизвикателно изрязаното деколте и видя розовите зърна на гърдите ѝ, надничачи над ръба. Испита толкова силна възбуда, че му бе необходимо голямо усилие на волята, за да не простене шумно.

Тя се размърда неспокойно в ръцете му.

— Но ти се намръщи. Безпокои ли те нещо? Ще бъда щастлива да си поговорим и да споделя тревогите ти.

— Ще го направиш ли?

— Разбира се. Дълг на жената е да облекчава мъките на съпруга си, нали?

Боже всемогъщи, нямаше търпение да *облекчи мъките* му.

— В такъв случай ще ти кажа какво мисля. — *И ще ти го покажа.*

Той нежно я притегли към себе си, докато телата им почти се допираха. Елизабет вдигна глава и го погледна въпросително.

— Мислех си — поде Остин, — че би било прекрасно да разпуснеш косата си. — Вдигна ръка и свали инкрустираната с перли шнола, придържаща косата ѝ. Меката вълниста маса се разпиля по ръцете и гърба ѝ, покривайки бедрата ѝ. Дланите му се изпълниха с копринено нежните ѝ къдрици и той ги поднесе към лицето си. — Косата ти е невероятна — прошепна омаяно, докато вдъхваше благоуханието на цветя, струящо от златистокестенявия водопад. — Откакто те видях за пръв път, мечтая да я докосна, да заровя ръце в нея.

Тя го гледаше, затаила дъх, с широко отворени очи.

— Мислех си също за това, колко нежна изглежда кожата ти — продължи той, докато пръстите му леко се спускаха от бузите към шията ѝ, за да се спрат в нежната извивка на ключицата ѝ. Лека въздишка се изтръгна от нея, когато пръстите му се плъзнаха по-надолу и погалиха почти разголените ѝ гърди.

Като постави ръце на раменете ѝ, нежно смъкна халата по покорно отпуснатите ѝ ръце и той се свлече в краката ѝ. Загубил дар слово, херцогът не можеше да откъсне очи от нея, от необикновената ѝ красота и бездънните златистокафяви глъбини на очите ѝ, в които се разгаряше страстта.

— За какво мислиш сега? — попита го Елизабет с дрезгав шепот, докато той я съзерцаваше безмълвно.

— Предпочитам да ти го покажа. — Остин взе лицето ѝ в длани и почувства лудешкото туптене на пулса на шията ѝ — почти толкова бързо, колкото и неговото. Наведе глава и я целуна. Отначало устните му я докоснаха много нежно, а сетне с нарастваща жар се впиха в нейните. Когато езикът му си проправи път в устата ѝ, тя го посрещна със своя. От него се изтръгна страстен стон и той я притегли съвсем

близо, ръцете му трескаво галеха гърба ѝ, останал разголен от съблазнителната нощница.

Ръцете му се спуснаха по заобленото ѝ дупе, обхвана двете половини с длани, повдигна я и я притисна здраво към възбудената си мъжественост. Тя ахна, но дрезгава въздишка приглуши възклицанието ѝ, когато той гальовно се потри в нея.

— Господи, толкова е хубаво — прошепна Остин в ухото ѝ. Елизабет потръпваше в обятията му... нежна, сладна тръпка, пробягна през цялото ѝ тяло, от главата до петите. — Толкова дяволски хубаво...

Ръцете му се отдръпнаха от изкусителното дупе и се плъзнаха нагоре — изучаваха чувствените извивки, галеха я, докато накрая дланите му не обхванаха гърдите ѝ. Тя простена името му, когато палците му започнаха да описват бавни кръгове около едва прикритите от коприната втвърдени зърна.

Гърдите ѝ изпълниха дланите му. Остин милваше нежно през прозирния плат набъбналите ѝ от възбудата зърна, без да откъсва поглед от лицето ѝ. Страните ѝ пламтяха, а очите ѝ се притвориха, когато пръстите му се плъзнаха под деколтето на нощницата и докоснаха голата ѝ настръхнала кожа.

— Погледни ме, Елизабет — нареди той тихо, докато ласкаво галеше зърната ѝ. — Искам да видя очите ти.

Тя повдигна с усилие клепачи и Остин се взря в замъгления ѝ поглед. Пъхна пръсти под тънките презрамки на нощницата и бавно я смъкна надолу по тялото ѝ.

Малко по малко тя му се разкриваше — бавно, чувствено мъчение, от което страстта му по нея още повече се усилваше. Високи твърди гърди, възбудени тъмнорозови зърна, набъбнали в очакване на ласките му, тънка талия, изящно заоблени бедра. Дрехата се изплъзна между пръстите му и падна до глезените ѝ, разкривайки изкусителното гнездо от кестеняви къдрици, сгушено там, където се съединяваха бедрата и свършваха дългите ѝ крака, които му се струваха безкрайни. Мигом си ги представи увити около кръста му и желанието експлодира в него.

— Елизабет... толкова си красива... съвършена. — Знаеше, че ще е красива, ала тя буквално го остави без дъх. Наведе се, вдигна я на ръце, отнесе я до леглото и внимателно я положи на него. Смъкна

дрехите си толкова бързо, колкото му позволяваха разтрепераните му ръце, сетне легна до нея.

Тя тутакси се надигна на лакти и погледът ѝ с жадно любопитство се плъзна по тялото му. Той си заповяда да остане неподвижен, за да ѝ даде възможност да задоволи интереса си.

— Никога досега не бях виждала гол мъж — призна тя, докато погледът ѝ го обхождаше навсякъде, възпламенявайки плътта му.

— Радвам се да го чуя.

Елизабет задържа очи върху възбудената му мъжественост, която при нейния старателен оглед набъбна толкова, че започна да го боли.

— Кажи ми, всички мъже ли са толкова... внушителни като теб?

— Опасявам се, че нямам понятие — изръмжа Остин, макар че не си представяше някой друг да изпитва толкова изгарящо желание, както той в този миг. А тя дори още не го бе докоснала.

Искаше да я почувства, да я вкуси. В ръцете си, в устата си. Веднага.

Натисна я нежно да легне по гръб върху възглавниците, сведе глава и пое едното от зърната ѝ с устни. Тя изохка, зарови пръсти в косата му и изви гръбнак като дъга, предлагайки се без задръжки на търсещата му уста. Той откликна на мълчаливата ѝ молба, като милваше и дразнеше с устни и език ту едната ѝ гърда, ту другата.

— О, господи — задъхано отрони Елизабет. — Чувствам се толкова... — Гласът ѝ заглъхна, пометен от чувствена въздишка.

Остин вдигна глава.

— Толкова... какво? — Целият ѝ вид — разкошната коса, щедро разпиляна наоколо, влажните ѝ зърна, възбудени от езика му, замъглените от страст очи — едва не го подлуди.

— Толкова топла. Цялата треперя. И искам... — Тя се раздвижи неспокойно, а той само стисна зъби, когато гладкият ѝ корем се плъзна по мъжествеността му.

Господи, да, разбираше тези чувства, само че пламтеше от желание. Трепереше от нетърпение. Губеше ума си. Никога не бе желал толкова страстно някоя жена — толкова много, че чак ръцете му трепереха. Толкова силно, че повече не можеше да разсъждава нормално.

Дланите му се плъзнаха по корема ѝ и от устните ѝ се откъсна дълбока въздишка.

— Разтвори бедрата си за мен, Елизабет — прошепна Остин в ухото ѝ. Тя се подчини, разкривайки му най-интимната част от тялото си.

В мига, в който я докосна, и двамата простенаха. С безкрайни ласки, с нежни кръгови движения, той я възбуждаше, докато бедрата ѝ започнаха да се повдигат и отпускат под пръстите му, разгаряйки толкова силно огъня на страстта в него, че заплашваше да помете решимостта му да не бърза.

Много внимателно пъкна пръста си в нея. Обхвана го стегнатата ѝ кадифена топлина. Беше толкова тясна... толкова гореща и влажна. Мъжествеността му още повече набъбна, а по челото му избиха ситни капчици пот.

Погледите им се срещнаха и останаха приковани един в друг. Тя се надигна и леко докосна лицето му.

— Остин...

Той си бе представял, че щом я чуе да мълви задъхано името му с този дрезгав глас, преливащ от страст, възбудата ще го завладее, ала реалността погуби и последните остатъци на самоконтрола му. Като се надигна и полегна между бедрата ѝ, той бавно, с благоговеене навлезе в нея, докато не достигна до девствената преграда. Опита да я разкъса безболезнено, но беше невъзможно. Знаеше какво трябва да направи и неспособен да чака повече, стисна здраво бедрата ѝ с ръце и проникна дълбоко в нея.

Викът ѝ го прониза право в сърцето.

— Толкова съжалявам, скъпа — прошепна Остин, като някак си събра сили да остане напълно неподвижен. — Заболя ли те?

— Само за секунда. По-скоро ме изненада. — Лека усмивка заигра по устните ѝ. — Прекрасно ме изненада. Моля те, не спирай!

Не се нуждаеше от повторна покана. Като се подпря на ръце, започна да се плъзга бавно в нея, навътре и навън, като се изтегляше почти докрай, но само за да се гмурне още по-надълбоко във влажната ѝ топла плът. Погледът ѝ оставаше прикован върху него и Остин виждаше как в златистокафявите глъбини на очите ѝ проблясват всички нюанси на насладата. Бедрата ѝ се движеха в синхрон с неговите и той стисна зъби, докато се бореше да се овладее, решен да ѝ достави върховно удоволствие, преди да стигне до своето освобождение. Но за пръв път в живота си откри, че е изправен пред

една почти невъзможна задача. Пот изби по кожата му, раменете го заболяха от напрежението да задържи оргазма си.

Когато тя се стегна около него, я съзерцаваше като омагьосан. Елизабет изви гърба си и се отдаде изцяло на страстта. Несдържаната ѝ реакция беше толкова невероятна, толкова еротична, че очите му не можеха да ѝ се наситят. Повече не можеше да се сдържа. Потопи се докрай в нея и в един безкраен, безумен и незабравим миг се изля в пулсиращата ѝ топлина.

Когато възбудата му най-сетне стихна, взе съпругата си в обятията си и я завъртя настрани с лице към себе си. Телата им се прилепиха плътно в свършено единение, сякаш създадени едно за друго. Тя го прегърна и сгуши глава под рамото му, като притисна устни към влажната кожа на врата му.

Нежната ѝ целувка бе балсам за сетивата му, изпълни го докрай с „чувството Елизабет“. Дишането му бе тежко и накъсано и той се застави няколко пъти да си поеме дълбоко дъх. Тя положи ръка върху гърдите му, там, където бясно туптеше сърцето му, после се притисна още по-плътно към него.

Господи! Тя наистина бе прекрасна! И беше *негова*. Цялата. Усмивка на задоволство озари устните му. Вдигна ръка и я отпусна, докато чакаше пулсът му да се укроти.

Отне му известно време, за да успокои пулса си, а тъй като тя беше необичайно притихнала, той реши, че е заспала. Отдръпна се леко назад, за да я види по-добре, и се изненада, когато тя вдигна глава и се взря право в очите му. Златистокафявият ѝ поглед беше сериозен и решителен.

— Трябва да ти кажа, Остин, че нищо от познанията ми по анатомия не ме бе подготвило за невероятните усещания, които току-що преживяхме.

И мен досегашният ми опит не ме бе подготвил. Той отметна нежно една къдрица от челото ѝ. Не знаеше какво да каже. Трябваше да признае, че съпругата му го бе лишила от дар слово.

Тя улови ръката му, притисна дланта му о бузата си, а после я целуна.

— Все едно горях в огън, запален от теб. Сякаш литнах към висините и после бавно се спуснах към земята, обвита от пухкави

облаци. Като че ли душите ни се сляха. — Поклати глава и смръщи вежди. — Намираш ли някакъв смисъл в това?

Той никога не беше преживявал нещо, което поне отчасти да напомняше на това, което изпита, когато облада тази жена. Никога досега не е бивал така докрай погълнат от такава жажда за притежание. Или от тази невероятна нежност.

— Има чудесен смисъл — каза Остин. — И ще става все по-хубаво.

Тя го изгледа удивено, но после се заинтригува от думите му.

— *По-хубаво ли?* Мили боже, колко по-хубаво може да стане?

— За мен ще е удоволствие да ти покажа.

Елизабет ахна от изненада, когато той се претърколи по гръб и внезапно се озова възседнала мускулестите му бедра. Като сведе очи към него, сърцето ѝ притихна блажено. Боже, той бе най-красивият мъж, който някога бе виждала.

— Сега ти ръководиш играта, скъпа съпруго — изрече той с лукава усмивка. — Чудя се какво ще направиш? — Скръсти ръце зад главата си и я загледа с блеснали очи.

Погледът ѝ се спусна бавно надолу, докато изучаваше мъжественото му тяло, все още криещо толкова загадки. Черните косъмчета по гърдите му се стесняваха в тънка линия надолу по корема му, която отново се разширяваше по-надолу.

Докато оглеждаше тялото му, дъхът ѝ секна. Мъжествеността му стърчеше твърда и възбудена и гледката я заплени и заинтригува. Копнееше да го докосне... да погали тази част от него... да го милва навсякъде. Бавно отмести поглед към пламтящите му очи.

— Докосни ме — подкани я той с тих дрезгав глас. — Аз съм изцяло на твое разположение. Можеш да ме изучаваш колкото си искаш.

Не се нуждаеше от повече подканване. Наведе се и постави ръце върху гърдите му и бавно плъзна пръсти надолу по тялото му. Наблюдаваше като омагьосана как мускулите му се стягат при докосването ѝ. Остин простена и се взря в нея изпод полуспуснатите си клепачи, с потъмнели от възбудата очи.

— Харесва ли ти така? — прошепна тя.

— Хм...

Това я окуражи и Елизабет даде воля на любопитството си. Прокара пръсти през къдравите косъмчета по широкия му гръден кош и остана удивена от контраста им с топлата кожа, под която се очертаваха твърдите му мускули. Чувстваше се все по-уверена с всеки допир, усещайки потръпването му и чувайки стоновете му.

Нетърпелива да му достави същото удоволствие, с което той я бе дарил, тя започна да имитира движенията му. Наведе се напред и покри с целувки гърдите му. Беше възнаградена с благодарствени звуци, напомнящи на мъркане. Близна леко малките му плоски кафяви зърна. Стонът от задоволство я увери, че му харесва. Езикът ѝ стана по-дързък, като първо обиколи едното му зърно, сетне и другото, после ги засмука и продължи да ги дразни. Когато стенанията му станаха все по-продължителни, тя бе обзета от прилив на женско удовлетворение, че въздействаше по този начин на един толкова силен мъж, който принципно умееше да се владее.

Остин стисна зъби и отправи мълчалива молитва към Бог да му даде сили. Когато подкани Елизабет да изучи тялото му, не очакваше да бъде подложен на толкова сладко мъчение. Болезнено възбуденото му тяло изгаряше от желание да проникне в нея, жадуваше за освобождение, ала ако сега се поддадеше на опустошителната си страст, несъмнено щеше да я изплаши. И определено щеше да прекъсне изследването ѝ, което явно ѝ доставяше толкова огромно удоволствие. Това несъмнено беше меч с две остриета. Херцогът не знаеше колко още ще издържи, но никак не му се искаше да я спре.

Незнайно как успя да удържи ръцете си да стоят кротко скръстени зад главата, но пръстите му се вцепениха от здравето стискане. До тази нощ винаги бе вярвал, че притежава изключителен самоконтрол, че разумът напълно владее тялото му, а не обратното. Винаги бе успявал да сдържи достигането до върховната наслада, при това толкова дълго, колкото желаше.

Но не и тази нощ.

Не и докато усещаше фините докосвания на Елизабет по тялото си. Не и докато го галеше нежно с езика си. Не и когато възбудената му мъжественост, твърда като скала, го подлудяваше, готова всеки миг да изригне. Не и когато...

Върховете на пръстите ѝ докоснаха леко главата на члена му и мигом го прониза огнената мълния на желанието.

Стисна зъби и затвори очи, докато ръцете ѝ любящо го милваха, плъзгаха се нагоре и надолу по тази част от него, която болезнено пулсираше и копнееше да нахлуе в нея. Желанието го връхлиташе на талази, за да го удави в море от усещания. Ако тя не престанеше, всеки миг щеше да избухне в ръцете ѝ. Елизабет обви с пръсти мъжествеността му и нежно го стисна. Той разбра, че с него е свършено. Никой мъж не можеше да издържи повече.

И той не издържа.

С глух стон я превъртя по гръб и се зарови в нея с един дълбок, мощен тласък.

— Остин!

— Господи, съжалявам! — Не можеше да повярва, че току-що я бе обладал с нетърпението на неопитен младок. И то само защото не успя да се овладее. Не можа да се контролира. Невъзможно му бе да се сдържи. Срамуваше се от невъздържаността си, но осъзнаваше, че ако беше изчакал още малко, щеше да се изложи така, както не му се бе случвало от младежките години. Някаква сила, която не познаваше и не контролираше, го бе завладяла докрай. Притисна чело към нейното, опитвайки се да надмогне неизбежното.

Тя обгърна лицето му с нежните си ръце.

— Да не би... да те разочаровах? — Гласът ѝ потрепваше от смущение и тревога и ако имаше сили, Остин би се разсмял на нелепия ѝ въпрос.

— Не. Ти ме очарова безмерно. Беше невероятна... — прошепна той с глас, предрезгавял до неузнаваемост. Започна да се движи в нея, с дълги и силни тласъци. — Елизабет, обвий бедрата си около мен.

Тя вдигна дългите си крака и кръстоса глезените си зад гърба му. Движеше се в неговия ритъм, все по-шеметен и помитащ, докато Остин не бе погълнат от вихъра на насладата. Чуваше я как мълви името му, отново и отново, усещаше как пулсира около него, докато го стискаше в кадифената си мекота.

Напълно необуздан, той се потапяше в нея, отново и отново. Сърцето му щеше да изхвъркне от гърдите. Оргазмът му изригна с такава мощ, че с последния си тласък едва не блъсна главата ѝ в таблата на леглото. Сгърчи се върху нея, с безпомощно отпуснато върху рамото ѝ чело. Тялото му бе покрито с пот. Накъсаното дишане

прогаряше белите му дробове. Не би могъл да помръдне, дори и животът му да зависеше от това.

След няколко мига тя се размърда под него и той някак си успя да надигне глава. Сведе поглед надолу към красивите ѝ очи — сияещи от нежност, която достигаше до най-потайните кътчета на душата му.

Елизабет прокара връхчетата на пръстите си по устните му.

— Ти си прекрасен — прошепна.

Думите ѝ го омаяха и сърцето му примая. *Ти си прекрасен.* Думи, които той бе чувал от устните на задоволена любовница, но този път знаеше, че са различни. Заради дамата, която ги изрече. И защото не се отнасяха до уменията му на изкусен любовник.

Ти си прекрасен. Някоя друга жена на света не му ги бе казвала, имайки предвид наистина *него*. Че *той* е прекрасен. По дяволите, знаеше, че не е, но удоволствието, което изпитваше, бе съвсем истинско.

Обгърна го необяснимо усещане. Какво бе то? Наслада? Да, но имаше и нещо друго. Някакво друго неопределено чувство го обзе целия, стопли го, изпълни го с удовлетворение. Отне му един миг, докато осъзнае какво бе то. Толкова отдавна не го бе изпитвал, че в първия миг не успя да го познае.

Беше щастие.

Тя го бе направила *щастлив*.

Но през омаята Остин си заповяда да си напомни, че все още нямаше отговор на някои въпроси, които се отнасяха до жена му. Имаше тайни в миналото ѝ, които тя не бе споделила с него. И техният брак беше само по задължение.

Но толкова хубаво беше да забрави за това.

ГЛАВА 13

Робърт стоеше в салона на Брадфорд Хол. В ушите му още звучеше потресаващата вест, донесена от съдията. *Половината от лицето му е отнесена и е невъзможно да се разпознае, но едно е ясно — непознатият е детектив от „Боу Стрийт“. Облечен е с червената жилетка на детективите. Прилича на обир, но ще трябва да се направи разследване. Конярят, намерил обезобразения труп, не е на себе си от преживения страх. Незабавно трябва да уведомим негова светлост.*

— Не мога да си представя какво ще търси един детектив сред руините — каза Робърт на застаналия до камината Майлс. — Но каквато и да е била причината, случилото се ме кара да потръпвам от ужас.

— Може би Остин познава този мъж — предположи графът. — Утре ще разберем, когато пристигнем в Лондон.

— Да. Погрижих се каретата да ни очаква на разсъмване, готова за път. Не съм казал на мама и на Каролайн защо заминаваме, но те, слава богу, винаги се радват да посетят Лондон. — Робърт зарови пръсти в косата си. — Не можех да им кажа, че Мортлин е открил труп в храстите, а наоколо може би броди убиец. Разбира се, майка се възпротиви, защото не искала да прекъсваме медения месец на Остин и Елизабет, затова оценявам високо поканата ти да отседнем в лондонската ти къща.

— Удоволствието е мое — рече Майлс и изпи брендите си на един дъх.

— Добре, че последните гости, включително и лейди Пенбрук, си заминаха тази сутрин — продължи Робърт, — така че не е необходимо да се извиняваме пред тях.

— Така е — съгласи се графът, наля си още една чаша бренди и пак я пресуши.

Робърт го изгледа тревожно.

— Добре ли си?

— Добре съм. Защо питаш?

— Защото през последните пет минути почти успя да изпразниш гарафата с бренди.

— Предполагам, че просто съм малко изнервен.

Младежът кимна.

— Напълно те разбирам. — Погледна към стенния часовник над камината. — Вече приближава полунощ. Отивам да спя. Предлагам ти също да си легнеш.

— Съвсем скоро ще те последвам. Лека нощ.

Щом Робърт излезе, Майлс си наля още една солидна доза бренди. Облегна се на лавицата над камината и се загледа в пламъците, докато се опитваше да си представи какво би могъл да търси детективът в Брадфорд Хол и защо някой го е убил. Нищо не беше ясно, освен това, че семейството на приятеля му трябва да се махне от тук, докато загадката не бъде разрешена. Стомахът му се присви. Ако нещо се случи на Каролайн...

Преглътна половината от питието си и затвори очи. Не. Никой няма да нарани Каролайн. Лично ще се погрижи за това. Но първо трябва да издържи петчасовото пътуване, което го очакваше утре.

Пет часа в една карета с нея. Пет часа ще седят толкова близо един до друг, че ще може да я докосне, пет часа ще вдъхва финото ѝ ухание.

Пет часа на истинско мъчение.

При тази мисъл коремът му се сви. Едно беше да я избягва сред тълпата, а съвсем друго да се преструва на безразличен в една карета. Как щеше да се справи, по дяволите? При това пред очите на брат ѝ и майка ѝ.

Проклятие, кога това момиче успя толкова да порасне? Хиляди пъти я бе виждал, но нищо не бе забелязал. Тя винаги си оставаше „малката Каролайн“ до онази вечер, преди два месеца, когато танцува валс с нея. Оттогава *не можеше* да откъсне очи от нея. Когато я взе в обятията си по време на танца, се изпълни с чувството, че е създадена точно за него. И независимо колко упорито се стараеше, това усещане не го напускаше, както и споменът за уханието ѝ.

Притвори клепачи и образът ѝ изплува в съзнанието му. Какво ли ще почувства, ако целуне изкусителните ѝ устни? Какъв ли вкус имат?

Отвори очи и гаврътна брeндитo. *Дявол да го вземе! Какви ги мисля?* Ако Остин само за миг заподозре какви порочни мисли за сестра му се въртят в ума на приятеля му, ще щракне с пръсти и ще заповяда: „Обезглавете го!“.

Просто трябваше да потъпче тези безумни желания. Каролайн не беше от жените, с които можеш само да се забавляваш, а Майлс предпочиташе тъкмо такива. Младата дама трябваше да се омъжи, а тъй като той нямаше намерение да ѝ става съпруг, просто бе длъжен да забрави за тази лудост. Никаква съпруга, в никакъв случай. За нищо на света нямаше да се съгласи да надене брачните окови, свързвайки се до живот с някоя жена, както баща му с втората си съпруга — злобна и свадлива негодница, която тровеше дните му до последния му дъх.

Ще изтърпи утрешното пътуване, както и присъствието на Каролайн за няколко дни в дома си, но после, слава богу, няма да я вижда до началото на следващия сезон. А дори и тогава, лесно ще може да я избягва.

На вратата се почука.

— Влез.

Влезе Каролайн и затвори вратата след себе си.

На Майлс му се стори, че целият въздух внезапно се изпари от стаята.

— Добър вечер — поздрави тя, като се приближи към него до камината. Усмихна му се нерешително. — Търсех Робърт.

— Той си легна. — Графът се опита да откъсне поглед от нея, но напълно безуспешно. Огънят в камината осветяваше изящните ѝ черти и хвърляше отблясъци по златистата ѝ коса. Спомни си за онова чувство, докато я държеше в прегръдките си по време на валса, и внезапно го връхлетя гореща вълна от едва сдържано желание. — Не се притеснявай от мен, Каролайн, ако искаш да си тръгнеш — изрече той, като кимна многозначително към вратата.

— Сърдиш ли ми се за нещо, Майлс?

Младият мъж успя да извърне поглед от нея и се втренчи в огъня. Да, сърдеше се. Ала само на себе си, задето не можеше да се пребори с този безумен копнеж. Да, наистина беше много сърдит.

— Не, Каролайн. Не ти се сърдя.

— Не ти вярвам.

Погледът му отново се насочи към нея. Голяма грешка. Сините ѝ очи се вираха загрижено в неговите. Гърдите ѝ се подаваха съблазнително над корсажа, а златистите ѝ къдрици обрамчваха нежното ѝ лице. Целият пламна, слабините му се напрегнаха, панталоните внезапно му отесняха. Тя беше толкова дяволски красива. И той я желаше. Господи, как я желаше!

— Да не би да ме наричаш лъжец?

— Не, разбира се, че не. Само се разтревожих да не би да съм сторила нещо, с което да съм те разгневила.

— Не, нищо не си направила. — Той погълна остатъка от брандита и продължи да я изпива с поглед, неспособен да се сдържа. Знаеше, че не бива да пие толкова бързо и толкова много. Главата му вече бе започнала да се замайва.

Каролайн го наблюдаваше с разтуптяно сърце. Външно изглеждаше напълно спокойна, но вътрешно се чувстваше напрегната и несигурна. Знаеше, разбира се, че Робърт си е легнал. Чакаше удобна възможност да остане насаме с Майлс, с надеждата, че той ще предприеме обнадеждаваща стъпка напред спрямо нея, но при вида на сърдитото му намръщено лице надеждата ѝ посърна.

Е, беше готова да поеме нещата в свои ръце. През целия си живот го беше обичала. Време беше да му покаже, че вече не е малко момиченце. Нямаше какво да губи, освен гордостта си, която с радост би пожертвала, ако това означаваше да спечели този мъж.

— Олекна ми, като разбрах, че не си ми сърдит — отбеляза Каролайн с привидно безгрижен смях, — защото бих искала да получа съвета ти относно нещо, ако нямаш нищо против.

Той не ѝ отговори.

— Въпросът е доста деликатен — продължи девойката настойчиво.

— Попитай майка си — предложи графът с не особено дружелюбен тон.

— О, не мога да попитам мама за *това*.

— Тогава се обърни към Остин. Или към Робърт.

— Невъзможно — отсече тя и махна с ръка. Наведе се напред и додаде доверително: — Разбираш ли, те са *мъже*.

Майлс извърна глава и я изгледа изумено.

— А какъв, по дяволите, съм аз?

— О! И ти си мъж, разбира се — отвърна, без дори да ѝ трепне окото от ругатнята му. — Обаче си различен. Разбираш ли, ти не си ми брат.

Не *разбра*. Нищо не проумя. Дяволите да го вземат, много добре знаеше, че не ѝ е брат. Този факт му бе пределно ясен.

— За какво ти е нужен съвет, Каролайн? — запита я уморено. Може би ако ѝ угоди, тя ще си отиде и ще го остави на мира. Тогава ще може да се съсредоточи върху нещо друго и няма да мисли само за нея.

— Трябва да разбере нещо за целуването.

Той я зяпна слисано.

— *Какво* каза?

— Казах, че трябва да разбере нещо за целуването. Както знаеш, лорд Бланкъншип беше един от гостите ни през изминалата седмица. Имам основание да вярвам, че е увлечен по мен и може да ми направи предложение.

— Бланкъншип? Чарлс Бланкъншип?

— Да.

— Говорил ли е с Остин за това?

— Не. Или поне не мисля, че му е споменал.

— Тогава какво те кара да си мислиш, че се готви да ти направи предложение?

— Целуна ме.

— Той *какво*?

— Целуна ме.

— Къде?

Каролайн примигна.

— В библиотеката.

Майлс едва сдържаше яростта си.

— Имах предвид *къде* точно те целуна — по ръката или по бузата?

— О! Нито едното, нито другото. Целуна ме по устните.

— Той *какво*?

— Явно не можеш да ме разбереш. Да не би да си оглушал?

— Разбира се, че не съм — възмути се Майлс. — Просто не мога да повярвам, че си му позволила да те целуне по такъв начин.

Тя наклони глава на една страна.

— Наистина ли? И защо? Лорд Бланкъншип е знатен, богат, мил и доста хубав.

— Не е ли твърде *стар* за теб?

— Та той е само с две години по-голям от теб. Но не за това съм дошла да говорим.

— Нима? — Гласът му приличаше на животинско ръмжене.

— Не. Искам да разбера защо не почувствах нищо, когато Чарлс ме целуна. Като изключи обзелата ме скука.

За негово удивление, го обля вълна от облекчение.

— Скука? Наистина ли? Колко жалко!

— От разговорите с няколко от моите приятелки разбрах, че невинаги е скучно, когато един джентълмен те целува. Очевидно целувките с *някои* джентълмени никак не са скучни. — Погледна го в очите. — Вярно ли е това?

— Откъде да зная, дявол да го вземе? — Обзе го яростно желание да разхлаби вратовръзката си. Проклетият камериер очевидно я бе стегнал твърде много. И по дяволите, кога в кабинета бе станало толкова *горещо*?

— *Твоите* целувки скучни ли са, Майлс? — попита тя, като направи още една крачка към него.

— Нямам ни най-малка представа. Никога не съм целувал себе си. — Младият мъж направи крачка назад. Раменете му се блъснаха в лавицата над камината. Повече нямаше накъде да отстъпва.

Девојката се приближи с още една крачка, после с още една. Спря се почти пред него.

— Е, тогава защо не целунеш *мен*, а аз после ще ти кажа — предложи, вперила в него блесналите си очи.

— Това е много неприлично предложение, Каролайн — отвърна той, макар мрачно да съзнаваше, че не иска нищо друго, освен да го приеме.

Младата жена постави ръце върху гърдите му.

— Какво има, Майлс? Нима се боиш, че целувките ти ще се окажат скучни?

Трескаво се бореше да опази малкото самоконтрол, който му бе останал. Докосването на ръцете ѝ напълно го сломи.

— Погледни ме — прошепна Каролайн.

Графът гледаше над рамото ѝ, мълчалив, със стиснати устни.

— Целуни ме — заповяда му тя задъхано.

— Не.

— Прегърни ме.

— За нищо на света. — Той стисна зъби и се помоли на Бог да му даде сили. Трябваше да се махне от нея. Вдигна ръце и сграбчи китките ѝ, за да я отблъсне от себе си. Но тогава я погледна.

И това го погуби.

Очите ѝ блестяха от напирещите сълзи. Трепетният копнеж, изписан по лицето ѝ, го преряза като с нож. Сграбчи я за раменете, с намерението да я отблъсне, решен да прояви благородство, но момичето се надигна на пръсти и още повече се притисна към него.

— Моля те, Майлс. Моля те... — Чувствените ѝ устни докоснаха брадичката му — не можеха да стигнат по-нагоре без помощта му.

Молбата и сълзите ѝ прободоха сърцето му като стрели. Целият му самоконтрол рухна и с мъчително стенание той впи устни в нейните.

Бог да му е на помощ! Имаше ли на света по-сладка жена? Беше ли се чувствал така добре с друга? Тя промълви тихо името му, а ръцете ѝ се обвиха плътно около врата му. Подобният на въздишка звук, откъснал се от устните ѝ, накара цялото му тяло да потръпне.

Майлс бавно, с наслада я запознаваше с изкуството на целуването. Каролайн беше неопитна, но нетърпелива и настървена ученичка. Когато той прокара език по долната ѝ устна, тя стори същото. Ахна изумено, когато езикът му нахлу в кадифената топлота на устата ѝ, но само след секунди нейният вече докосваше гальовно неговия, а Майлс я притисна още по-страстно към гърдите си.

Отново и отново впиваше жадно устни в нейните, сетне се отдръпваше и нежно и колебливо ги докосваше, за да последва отново яростно сливане на устни и езици.

Когато най-после вдигна глава, тя остана вкопчена в него, отпуснала лице на гърдите му.

— Мили боже — прошепна младата жена. — Това беше...

— Грешка, Каролайн. Голяма грешка. — Гласът му потрепери, а сърцето му бясно запрепуска. Сведе глава, стисна очи и отново помоли Бог да му даде повече сили. Ръцете му още я държаха плътно до гърдите му. Знаеше, че вероятно е почувствала набъбналата му мъжественост, притисната към корема ѝ, но не понечи да се отдръпне.

Вместо това се притисна още по-силно към гърдите му. Искаше му се да хвърли цялата вина за случилото се на изпитото бренди, но не можеше да се самозалъгва.

Повече от всичко на света искаше да целува Каролайн. Благодарни на Бога, че здравият разум не го изостави и не си позволи повече волности с нея. Изтръпна при мисълта какво ще направи Остин, като разбере как най-довереният му приятел е целувал невинната му сестра. Дуелът с пистолети на разсъмване навярно нямаше да му се размине.

Тя вдигна глава.

— Как можа да кажеш, че е било грешка? Беше прекрасно.

Майлс се отдръпна с усилие и отстъпи на крачка от нея.

— Това не биваше да става. И никога нямаше да се случи, ако не бях толкова пиян. — *Лъжец.*

— Не ти ли беше приятно? — с обида и недоумение попита девойката. — Нима е възможно? Това беше най-прекрасният миг в живота ми. Не почувства ли това, което и аз?

Боже мили, как да го отрече? Едва се държеше на крака след вихрената им страст, но не можеше, не *биваше* да ѝ го признава.

— Беше само една незначителна целувка, нищо повече. — Позволи на лъжата да се отрони от устните му, но сърцето му се сви, като видя как очите ѝ се наляха със сълзи.

— Незначителна? — прошепна тя отчаяно. Обърна се с гръб към него, докато се мъчеше да се съвземе.

Той копнееше да я прегърне, да вземе назад обидните думи, но заповяда на ръцете си да не мърдат, а на устата — да остане затворена. Трябваше да бъде твърд. Каролайн още беше прекалено млада. Прекалено невинна. Определено не беше за него. Единственият начин да я притежава, бе да се ожени за нея. А той не смяташе да се жени само заради един мимолетен порив на сладострастие. Ще задоволи този порив с любовница и ще си остане безгрижен ерген.

— Е, получи ли отговор на въпроса ти за целуването? — попита я с нехаен тон, все едно не придаваше голямо значение на случилото се.

Каролайн си пое дълбоко дъх и рязко се обърна. Гледаше го право в лицето, а влажните ѝ от сълзи очи мятаха гневни мълнии.

— Да. Сигурно ще ти е приятно да узнаеш, че целувката ти в никакъв случай не беше скучна — осведоми го с треперещ от вълнение

глас. — Но да наричаш случилото се помежду ни незначително, е крайно нечестно. — Вирна сърдито брадичка. — Истинска опашата лъжа.

Майлс присви очи и ги впери в пламналото ѝ лице.

— Да не би да ме наричаш лъжец? — попита я за втори път тази вечер.

— Да, Майлс. Точно така те наричам. Лъжец. — Каролайн се запъти към вратата, но внезапно се спря, обърна се и измери с унищожителен поглед все още набъбналата му мъжественост. — При това много некадърен лъжец. — Изскочи от стаята и го остави да гледа втрещено след нея към зеещата врата.

Господи! Какво съкрушително поражение.

И каква невероятна жена.

И какво, дяволите да го вземат, ще прави сега?

ГЛАВА 14

Остин се събуди бавно. През пелената на съня усети нежни ръце да гаят гърдите му. Отвори замаяно едното си око и бе възнаграден от гледката на млечнобяла закръглена гърд с напъпило розово зърно. Решил, че това изисква по-подробно изследване, той отвори и другото си око. Остана възхитен да види и почувства голата си съпруга, възседнала бедрата му, да прокарва бавно ръце по тялото му.

Великолепната ѝ коса я обгръщаше като кестеняв облак, стелеше се по раменете и заоблените ѝ гърди, милваше бедрата, а извитите ѝ краища падаха като блестящ водопад върху краката му.

Обхваналата го възбуда не го изненада ни най-малко. През последните три дни постоянно се намираше в такова състояние.

Ала днес нещата щяха да се променят. Бе изпратил съобщение до „Боу Стрийт“, откъдето го бяха осведомили, че от предната вечер все още никой нямаше вест от Джеймс Кини.

А късно снощи бе доставено още едно писмо от изнудвача, който искаше Остин да събере невероятната сума от пет хиляди лири и да чака по-нататъшни указания. Разпита момчето, донесло писмото, и научи, че „франсето“ му дало един шилинг, за да го отнесе. След като плати на дрипавия хлапак една корона^[1], херцогът научи, че онова „франсе“ често се навъртало из няколко кръчми на пристанището. От начина, по който малкият описа въпросния мъж, Остин нямаше и грам съмнение, че е бил Гаспар. Възнамеряваше този следобед да обиколи онези свърталища с надеждата да срещне лично мръсника.

И така, колкото и да се наслаждаваше на този кратък отдых в компанията на съпругата си, беше време да се заеме и с други дела.

— Добро утро, Ваша Светлост — приветства го тя, наведе се и целуна устните му. — Или може би трябва да кажа „добър ден“? — Пръстите ѝ се плъзнаха надолу по гърдите му и погъделичкаха леко корема му. Мускулите му се свиха от приятните тръпки, които плъпваха по него, щом го докоснеше. Да, щеше да е жалко да сложи край на това забавление.

Тя обхвана с пръсти възбудената му мъжественост и нежно я помилва.

— Пак ли ще спиш?

Вместо да отговори, ненаситният младоженец сграбчи бедрата ѝ, повдигна я и я наниза на пулсиращия си член.

— Напълно съм буден и цял на твое разположение — увери я и простена дрезгаво, когато тя го стисна в копринените си влажни гълбини.

Уви около юмрука си кичур от косата ѝ и я притегли, за да впие устни в нейните. Езикът му нахлу в устата ѝ, докато другата му ръка се пъкна между бедрата ѝ. Когато пръстите му я погалиха, от младата жена се отрони гърлена въздишка. Освобождението дойде бързо, тя отново и отново викаше името му, докато тялото ѝ потръпваше от сладките спазми на насладата и сякаш се топеше в обятията му.

В мига, в който Елизабет се отпусна до него, той я претърколи и се озова отгоре ѝ. Настани се между разтворените ѝ бедра и започна да се движи бавно в нея, излизаше почти докрай, само за да се гмурне още по-дълбоко в кадифената ѝ мекота.

Подпрял се на ръце, Остин гледаше красивото ѝ лице, любейки я бавно и ритмично, докато младата жена не започна да се гърчи под него. Отдаваше му се без свян и задръжки, изцяло и напълно. Във вихъра на страстта, с дългата си блестяща коса, разпиляна около нея, Елизабет представляваше най-еротичната гледка, която някога бе виждал. Той простена невъздържано, когато съпругата му обви стройните си бедра около него, а пръстите ѝ се впиха в мускулестите му рамене.

— Остин — промълви тя, извивайки се под тежестта му. Когато достигна върха на удоволствието, краката ѝ го стиснаха жарко, а той се потопи за последен път в нея и изригна дълбоко в утробата ѝ. Без да я пуска, се извъртя настрани и зарови лице в уханната ѝ коса.

— Това се казва приятно събуждане — промърмори, когато отново си възвърна дар словото. Помилва с леки, кръгови движения гърба и закръгленото ѝ дупе.

— И за мен беше много приятно — отвърна тя с дръзко намигване, което го накара да се усмихне.

Без съмнение, последните три дни бяха най-щастливите в живота му. Двамата излязоха само веднъж, вчера, за да се разходят бавно с

каретата из Хайд Парк, а после разгледаха магазините по „Бонд Стрийт“. Остин се възхити на чифт диамантени обеци с перлени висулки, изложени на витрината на един моден бижутерски магазин, и ги купи за младата си съпруга въпреки протестите ѝ. След това Елизабет зърна в една странична калдъръмена уличка малка книжарница и го повлече натам.

— Доколкото си спомням, беше заявила, че не обичаш да обикаляш по магазините — подкачи я той, докато тя оглеждаше лавиците.

— Не обичам да купувам разни *вещи*. Това са *книги*.

Той не бе сигурен, че е усетил някаква разлика, но беше щастлив да ѝ угоди. Купи ѝ около десетина книги и с удоволствие забеляза, че те я развълнуваха много повече, отколкото безбожно скъпите обеци.

С изключение на вчерашната разходка, двамата прекараха почти цялото време, без да излизат от спалнята. Голи. Докосваха се. Оpozнаваха се. Изучаваха се. Наслаждаваха се един на друг. Сливаха се в едно. Хранеха се там, като напускаха уединението си само за да вечерят в официалната трапезария. Но след като приключеха, бързаха да избягат в своя усамотен свят, където той учеше младата си съпруга на изкуството на страстта, откривайки, че въпреки многобройните любовници, които бе имал, никога досега не бе изпитвал безкрайната нежност, която споделяше с Елизабет.

През втората им нощ заедно двамата направиха среднощна разходка до кабинета му. Остин каза, че има изненада за нея, и я накара да затвори очи, докато я въвеждаше, уловил я за ръка, в личната си обител. Огънят гореше в камината, обливайки стаята с мека светлина. Когато отвори очи и се огледа, Елизабет видя скицата в рамка, която му бе подарила, окачена върху стената срещу бюрото му.

Той пристъпи зад нея и обвини ръце около кръста ѝ.

— Всеки път щом вдигна глава, я виждам и мисля за теб — промълви младият мъж тихо. Прекара следващия час да я учи на валс, само за да осъзнае, че този танц беше много по-чувствен, отколкото досега бе смятал. И макар че Елизабет не беше най-грациозната партньорка за танци, никога досега не бе изпитвал такова удоволствие.

Накрая се любиха бавно и лениво върху дебелия килим пред камината. Остин си каза, че никога вече нямаше да може да влезе в

кабинета си, без да си представи Елизабет върху килима, със замъглени от страст очи, протегнала ръце към него.

Сега устните ѝ докоснаха леко врата му отстрани. Господи, тази жена го правеше щастлив — откритие, което едновременно го смущаваше, объркваше и въодушевяваше. През изминалите няколко дни двамата прекараха много мигове заедно в смях и разговори, но тя все още не му бе доверила тайната си за тъгата, прокудила я от Америка. Той веднъж бе повдигнал въпроса, ала младата му съпруга тутаки бе заговорила за друго. За негова изненада, нежеланието ѝ да му сподели за миналото си го безпокоеше и той установи, че чака с нетърпение тя да му каже... надяваше се да му каже.

— Какво би искала да правиш днес? — попита херцогът, докато леко милваше копнинено гладката ѝ кожа.

— Хм... В момента го правя.

— Наистина ли? И какво е то?

— Прегръщам те. Усещам те до себе си. Чувствам те вътре в себе си. — Наклони глава назад и го погледна с очи, замъглени от сладна нега. Погали нежно лицето му. — Докосвам те. Обичам те.

Дали искаше да каже, че го обича? Или просто „обичам те“ означаваше „любя те“? Той не знаеше и макар че досега никога не бе жадувал за женска любов, внезапно осъзна, че копнее да чуе любовни слова от устните на Елизабет.

Не можеше да отрече, че неговият брак по задължение неочаквано се бе превърнал в нещо друго. Ала никак не бе сигурен дали му се нравеха чувствата на уязвимост и несигурност, които го обземаха.

Тя прокара пръсти по веждите му.

— А *ти* какво би искал да правиш днес?

— Аз бих искал да остана точно тук, с теб и да те любя цял следобед, но се боя, че трябва да свърша една работа.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Той се усмихна на нетърпението в гласа ѝ.

— Опасявам се, че не. Работата ми включва няколко излизания и голямо количество досадна кореспонденция.

— Навярно бих могла да те придружа?

— За съжаление, трябва да изляза сам. — Нямаше намерение да я води на пристанището. — Ти твърде много ще ме разсейваш. Ще

мисля само за теб, а не за работата.

Тя застина и притисна длани към лицето му.

— Криеш нещо от мен. Отиваш някъде, където не желаш да дойда. — Въздъхна. — Остин, позволи ми да ти помогна.

По дяволите, няма тази жена виждаше право в душата му? Доста притеснителен въпрос. Дали можеше да долови нарастващата му привързаност към нея?

Привързаност? Едва не завъртя очи при безцветната и блудкава дума, която по никакъв начин не описваше вярно чувствата му към нея. Мисълта, че тя можеше да види или усети нещо, които още не бе готов да сподели, го смущаваше, но той не спомена повече виденията ѝ или дарбата ѝ да чете мислите му.

Плъзна пръст нагоре по нослето ѝ. И дума не можеше да става да я заведе на местата, които възнамеряваше да посети. Не можеше да я излага на опасност или...

— Ти не искаш да ме излагаш на опасност. Разбирам. Но нали ще бъда с *теб*. Ще бъда в пълна безопасност.

— Не мога да те водя на такива места, Елизабет. Най-малкото, те са доста съмнителни. Не са подходящи за една дама.

— И какво точно възнамеряваш да правиш?

Остин не смяташе да ѝ казва, но колкото и да му се стори странно, не му се искаше да я лъже.

— Спомняш ли си, когато при развалините ти казах, че съм наел детектив от „Боу Стрийт“, за да събере сведения за французина, когото видях с Уилям преди смъртта му?

— Да. През онази нощ е трябвало да се срещнеш с детектива.

— Правилно. Е, разбрах, че французинът, когото търся — мъж, на име Гаспар — наскоро е бил видян в една кръчма с игрална зала близо до кея. Отивам там, за да го намеря.

— Защо?

Защото негодникът заплашва всичко, което ми е скъпо. Той може да унищожни семейството ми... от което и ти вече си част.

Въпреки неохотата си, знаеше, че се налага да излъже.

— Имам основание да смятам, че той е откраднал няколко ценни вещи от Уилям. Искам си ги обратно.

— Защо не оставиш на детектива задачата да го намери?

— Искам да проверя тази следа, докато още е гореща.

Тя го изгледа внимателно със сериозните си очи.

— Искам да те придружа.

— В никакъв случай.

— Не разбираш ли, че мога да ти помогна? Не може ли поне да се *опиташ* да повярваш, че има вероятност да съм ти от полза? Може да усетя нещо и да помогна на издирването ти. Ако докосна нещо, което той е докосвал, или някой, с когото е разговарял, може би бих могла да го почувствам... да доловя местоположението му.

— По дяволите, зная, че искаш да ми помогнеш, и макар да не отричам, че притежаваш известна интуиция, ти не си магьосница. Просто няма начин да ти позволя да се замесиш в това. А и идеята да те водя из лондонските бордеи е немислима. Оценявам загрижеността ти, но...

— Но няма да ми позволиш да те придружа.

— Не. Кварталът около пристанището е ужасен. Ако нещо ти се случи и пострадаш, никога няма да си го простя.

— Но самият ти си готов да се изложиш на опасност.

— Евентуалната заплаха за един мъж не е чак толкова голяма.

В очите ѝ се надигна отчаяние.

— Какво да направя, за да ти докажа, че мога да ти помогна?

Да докаже, че така наречените ѝ „видения“ могат да го отведат при Гаспар? Когато един опитен и обучен детектив от „Боу Стрийт“ не бе успял да го намери? Дяволски му се щеше да повярва в това, ала отдавна бе престанал да вярва в чудеса.

— Нищо няма да промени мнението ми — рече Остин тихо, мразейки се за болката, която се появи в очите ѝ, ала нямаше друг избор.

Елизабет не би могла да му помогне.

В това бе съвсем сигурен.

* * *

Младата херцогиня слезе по стълбите. Държеше в ръка „Разум и чувства“^[2], една от многото книги, които Остин ѝ бе купил вчера. Не ѝ се четеше, ала стомахът ѝ се бе свил на топка от тревога и притеснения

за съпруга ѝ, който бе отишъл на пристанището. Отчаяно се нуждаеше от някакво разсейване.

Изправена в мраморното преддверие, тя се огледа нерешително наляво и надясно. Може би ще успее първо да открие кухнята и да отмъкне незабелязано чаша ябълково вино?

— Мога ли да ви помогна, Ваша Светлост? — разнесе се дълбок глас.

— О! — Ръката ѝ се стрелна към гърдите. — Картърс! Стресна ме.

— Моля да ме извините, Ваша Светлост. — Мъжът се поклони дълбоко, сетне се изправи и изпъна толкова вдървено, все едно беше глътнал бастун.

— Благодаря ти, Картърс — отвърна му тя с усмивка, която остана без ответ. — Може ли да ме упътиш към кухнята?

Икономът се втренчи в нея с безизразна физиономия.

— Към *кухнята* ли, Ваша Светлост?

Изпълни я вълна на боязън от неприветливия му тон. Елизабет се стегна и отново му се усмихна.

— Да. Бих искала чаша ябълково вино.

— Не е нужно изобщо да стъпвате в кухнята, Ваша Светлост. Веднага ще наредя на някой от прислугата да ви донесе желаната напитка. — Въртна се на пети и тръгна, несъмнено за да извика лакея.

Тя тутакси забеляза, че Картърс куца. Беше сигурна, че когато го видя за пръв път, не куцаше. Наблюдава го няколко секунди как върви, преценявайки неравната му походка.

— Картърс?

Икономът спря и извърна лице към нея.

— Да, Ваша Светлост?

— Надявам се да не ме сметнеш за груба и нетактична, но забелязах, че куцаш.

За част от секундата по лицето му пробягна изумление. После маската на невъзмутимост и безразличие отново зае мястото си.

— Няма нищо, Ваша Светлост.

— Глупости. Очевидно има нещо. — Тя го приближи и когато застана пред него, с усилие потисна смеха си. Върхът на плешивата му глава стигаше едва до носа ѝ. — Да не би наскоро да си претърпял някаква злополука?

— Не, Ваша Светлост. Това е заради новите ми обувки. Кожата е твърде корава и още не съм ги разтъпкал.

— Разбирам. — Елизабет сведе поглед към черните му, излъскани до блясък обувки и кимна разбиращо. — Измъчва те пришка?

— Да, Ваша Светлост. Няколко. — Вирна брадичка. — Но те никога няма да ми попречат да изпълнявам задълженията си.

— Боже, не съм и помислила, че ще ти попречат. Всеки може да види, че ги изпълняваш безупречно. Просто се тревожа, че изпитваш болка. — Усмихна се, вперила поглед в мрачната му, строга физиономия. — Някой погрижи ли се пришките? Да кажем, лекар?

— Разбира се, че не, Ваша Светлост — обиди се икономът и толкова силно изпъна рамене назад, че младата жена се зачуди как все още стои прав, а не се е проснал по гръб.

— Разбирам. Къде е библиотеката, Картърс?

Служителят посочи.

— Третата врата вляво, надолу по коридора, Ваша Светлост.

— Чудесно. Чакай ме там след пет минути, ако обичаш. — Тя се извърна, за да поеме по стълбите.

— В библиотеката ли, Ваша Светлост?

— Да. След пет минути. — След тези думи младата господарка припна нагоре по стълбите.

— Знаеш ли какво е станало с моята херцогиня? — попита Остин помощник-иконома, когато влезе забързано в преддверието. Беше се върнал от пристанището и вече четвърт час търсеше Елизабет без никакъв успех.

— Тя е в библиотеката, Ваша Светлост.

Остин се озърна из празния вестибюл.

— Къде е Картърс?

— Мисля, че е с Нейна Светлост в библиотеката, господарю.

След миг херцогът прекрачи прага на библиотеката и застина на място. Пред погледа му се разкри невероятна гледка. Съпругата му бе коленичила пред неговия иконом, който седеше в любимото кресло на Остин. Картърс беше бос, а крачолите на панталоните му бяха навити нагоре, разкривайки слаби космати прасци.

Младият мъж гледаше напълно втрещен от прага как Елизабет положи сръчно крака на иконома върху скута си и започна да разтвива петата и ходилото му с някакъв мехлем. Тъкмо когато вече смяташе, че нищо не би могло повече да го смае, се случи това, което накара челюстта му да увисне.

Видя Картърс да се усмихва. *Да се усмихва!*

В Англия не се бе раждал по-благоприличен, по-строг и по-смразяващо безупречен иконом от Картърс. През всички години, откакто служеше на семейството му, младият херцог никога не бе виждал дори подобие на усмивка върху устните му. Нито дори и най-леко потрепване или извиване на ъгълчетата им. Досега.

Ала това, което последва, накара Остин да зяпне още повече. Чу дълбок, гърлен смях да клокочи в гърлото на Картърс. За бога, та той се кискаше!

Младият мъж разтръска глава, за да проясни мислите си. Ако не бе уверен в обратното, би се закълел, че сцената пред изумения му взор се дължи на голямо количество бренди. Но той беше напълно трезвен. Така че случващото се трябваше да е реално. Нали? След като се окопити от преживения потрес, прекоси помещението.

— Какво става тук? — попита, приближавайки съпругата си, която не преставаше да го удивява, и икономата си, когото, изглежда, очевидно изобщо не познаваше. Елизабет го погледна въпросително, а очите ѝ бяха пълни със загриженост. Картърс изглеждаше абсолютно покрусен. Остин кимна успокоително на Елизабет и лицето ѝ се отпусна, а тревогата изчезна.

— Ваша Светлост! — възкликна икономът с пламнало лице. Понечи да стане, но господарката му поклати глава.

— Не мърдай, Картърс — нареди му твърдо. — Почти свърших. — Слугата се закашля и отново се свлече в креслото. Тя пусна единия му крак на пода, взе другия и внимателно постави върху него малко мехлем от дървената купа до нея. Чантата с лековете и билките ѝ стоеше отворена на пода до нея.

Остин прочисти гърлото си.

— Какво, за бога, правиш с Картърс, Елизабет? — попита, приковал поглед в невероятната картинка, която представляваше неговата херцогиня, внимателно грижеща се за крака на страховития му иконом.

— Бедният, има ужасни пришки от новите си обувки — обясни тя, докато увиваше крака в чист бинт. — Те кървят и има голяма вероятност да се възпалят, затова почистих раните и ги намазах с лековит мехлем, който ще го облекчи и успокои болките. — Подпъхна сръчно края на бинта и пусна крачолите надолу. — Готово! Приключих. Сега можеш да си obuеш чорапите и обувките, Картърс. — Мъжът побърза да се подчини. — Сега как чувстваш краката си? — поинтересува се Елизабет.

Икономът се изправи, повдигна се няколко пъти на пети и направи няколко предпазливи крачки. По лицето му се изписа неподправено изумление.

— Гледай ти, изобщо не ме болят, Ваша Светлост. — Пристъпи насам-натам пред господарката си.

— Отлично. — Тя му подаде купата. — Занеси я в стаята си и я покрый с влажна кърпа, за да не изсъхне мехлемът. Намажи се с него, преди да си легнеш и отново на сутринта. Пришките ти ще заздравеят много бързо.

Картърс взе съдинката от херцогинята и стрелна неуверен поглед към господаря си.

— Благодаря ви, Ваша Светлост. Бяхте много внимателна.

— За мен беше удоволствие, Картърс. Ако имаш нужда от помощта ми за смяна на превръзките, кажи ми. А утре ще приготвя онази билкова лапа за майка ти. — Елизабет го удостои с ангелската си усмивка, а икономът ѝ се ухили в отговор като влюбен ученик.

— Това е всичко засега, Картърс — рече Остин и кимна многозначително с глава към вратата.

При гласа на господаря си, слугата бързо се опомни. Изпъна рамене, приглади ливреята си и лицето му отново доби обичайното си безстрастно изражение. Завъртя се енергично на пети и напусна стаята, накуцвайки съвсем слабо, като затвори вратата зад гърба си.

В мига, в който вратата се затвори, Елизабет скочи на крака.

— Откри ли нещо? — попита нетърпеливо.

— Не. Успях да се уверя, че Гаспар наистина е обикалял бордеите на пристанището, ала не го открих.

— Съжалявам. — Погледът ѝ зашари изпитателно по лицето му. — А ти добре ли си?

— Добре съм. Разочарован, но иначе всичко е наред. — Изгаряше от нуждата да я докосне, затова обви ръце около кръста ѝ и я привлече към гърдите си. Изпитваше такова удоволствие да я държи в обятията си, че решително пропъди от съзнанието си всички спомени за мръсотията, която бе видял през този следобед. — Освен това съм удивен. Никога не съм виждал дори някакво подобие на усмивка у Картърс, а ти го накара да се *смее*. — Целуна леко върха на носа ѝ. — Невероятно.

— Той не е чак толкова страховит, колкото си мислех — отбеляза младата жена и отпусна длани върху гърдите му. — Всъщност е доста сладък.

— Картърс? Сладък? Господи, това вече е върхът! — Остин завъртя очи към тавана и тя прихна. — Трябва да призная, че доста се изненадах да те видя коленичила пред иконома ми да лекуваш краката му.

— Защо?

— Това не е нещо нормално за една херцогиня, Елизабет. Не бива да бъдеш толкова фамилиарна със слугите. И със сигурност не бива да държиш краката им в скута си. — Той се усмихна, за да смекчи забележката си, но лицето ѝ тутакси доби обидено изражение.

— Картърс страдаше от силни болки, Остин. Не можеш да очакваш от мен да оставя някого да страда само защото съм херцогиня и се смята за непристойно да оказвам помощ. — Вирна леко брадичка, а очите ѝ засвяткаха предизвикателно. — Боя се, че имам собствено мнение по въпроса.

В гърдите му се надигна смесица от уважение и раздразнение. Не беше свикнал да му се опълчват, но очевидно от мига, в който се срещнаха, Елизабет не даваше и пет пари за благородната му титла или високопоставеното му положение. Фактът, че сега стоеше пред него с блеснал и нетрепващ поглед, без ни най-малко да се страхува да предизвика гнева му, го изпълваше с гордост и уважение към нея. Знаеше как да лекува хората и смяташе да го прави с Божията помощ, независимо дали на него му харесваше, или не.

А и кой, по дяволите, беше той, че да я обвинява за пренебрежението, с което тя се отнасяше към условностите? Бог му бе свидетел, че самият Остин много пъти бе пристъпвал нормите на благоприличие, а най-вече съвсем наскоро, когато избра американка за

своя херцогиня. Проклятие! Искаше единствено да я стисне в прегръдките си. Разбира се, не беше необходимо тя да го знае. Вместо това лицето му доби подобаващото сериозно изражение.

— Е, предполагам, че щом помагането на страдащите е *толкова* важно за теб...

— Уверявам те, че е.

— А ще те зарадва ли, ако имаш моите благословия и одобрение?

— Изключително много.

— А ако откажа?

Не се поколеба нито за секунда.

— Тогава ще бъда принудена да помагам на хората без твоите благословия и одобрение.

— Ясно. — Тя беше толкова великолепна, че му се искаше да ѝ изръкопляска възторжено за смелостта и духа ѝ, независимо от непокорството ѝ.

— Моля те, да ме разбереш, Остин — рече младата жена, като докосна нежно лицето му. — Нямам желание да ти противореча или да предизвиквам гнева ти, но просто не мога да гледам безучастно как някой страда. Нито пък ти, знаеш го. Ти си прекалено добър и благороден, за да позволиш на другите да се измъчват.

Херцогът я привлече по-близо към себе си, изключително доволен, че съпругата му го смята за добър и благороден.

— Толкова се радвам, че се прибра у дома — прошепна тя в ухото му. Топлият ѝ дъх го погъделичка, изпращайки цял легион тръпки на удоволствие по гръбнака му. — Толкова се тревожих... Нямах да го понеса, ако нещо ти се бе случило.

„Чувството Елизабет“ нахлу в него като река, отприщена през отворен шлюз. *Беше я грижа за него.* А ако тази необикновена жена бе загрижена и разтревожена за него, може би в крайна сметка не беше чак толкова лош.

Напиращите емоции заплашваха да го задушат. Отдръпна се назад, взе лицето ѝ между дланите си и погали с палци гладките ѝ страни.

— Аз съм добре, Елизабет. — Устните му се извиха в дяволита усмивка. — Е, може би не съм толкова здрав и силен като теб, но въпреки това съм добре. А ти имаш благословията и одобрението ми да лекуваш всеки, когото пожелаеш. При едно условие.

— Което е?

Той сведе лице, докато устните му се озоваха на косъм от нейните.

— Настоявам аз да съм този, който ще получава най-голям дял от лечебните ти грижи.

Младата жена обви ръце около врата му.

— Разбира се, Ваша Светлост. — Облегна се на гърдите му и се притисна към възбудената му мъжественост. — О, боже! — възкликна. — Струва ми се, че в момента спешно се нуждаеш от лечебни грижи. Настоявам, че трябва да започнем. Незабавно.

— Отлично предложение — съгласи се той с дрезгав глас и устните му се впиха в нейните. Тя прошепна името му и вината го стегна като примка за шията.

Знаеше, че няма да се зарадва, когато ѝ каже, че смята още същата вечер да се върне на пристанището.

[1] Монета от пет шилинга. — Бел.прев. ↑

[2] Роман от Джейн Остин, една от най-популярните писателки в английската литература от XVIII в. (1775–1817). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 15

Робърт, Каролайн, Майлс и вдовстващата херцогиня стояха във вестибюла на лондонската къща на Остин и подаваха на Картърс шаловете, шапки, бонета и палта.

— Къде са брат ми и съпругата му? — попита Каролайн икономъта, след като той прибра връхните им дрехи.

— В библиотеката, лейди Каролайн. Ще съобщя за пристигането ви.

Робърт изпрати с поглед Картърс, който закрачи по коридора. Икономът спря пред вратата на библиотеката и почука предпазливо. Мина около минута и отново почука.

Когато изтече още една минута, без да последва отговор, Робърт се притесни. Бяха открили мъртъв детектива от „Боу Стрийт“, а сега и Остин не отваряше вратата... по дяволите! Извърна се към Майлс и попита с приглушен тон:

— Мислиш ли, че се е случило нещо лошо?

Графът смръщи загрижено вежди.

— Не зная, но с оглед на последните събития, бих казал, че не е изключено.

— Е, нямам намерение повече да стърча тук — прошепна Робърт. Пое по коридора, а Майлс го последва. Стъпките, отекващи зад тях, показваха, че и останалите са по петите им.

— Картърс, нещо не е наред ли? — попита Робърт.

Икономът се извърна вдървено към него.

— Всичко е наред. Просто чакам Негова Светлост да ме покани да вляза.

— Сигурен ли си, че е в библиотеката? — попита Майлс.

— Напълно. — Картърс почука още веднъж и отново не последва отговор.

Двамата млади мъже се спогледаха.

— Дявол да го вземе! — промърмори Робърт, пресегна се покрай Картърс и без да обръща внимание на възмутения му протест, отвори

вратата.

Прекрачи прага и спря толкова рязко, че Майлс се удари в гърба му и едва не го събори.

Изпухтя облекчено. Явно тревогите и страховете за брат му бяха напълно неоснователни, тъй като Остин очевидно се намираше в страхотна форма и безспорно в... идеално здраве.

Държеше Елизабет в обятията си и страстно я целуваше. Робърт предполагаше, че широките рамене на брат му възпрепятстват останалите да видят заниманието им. Но всички чува красноречивата въздишка на удоволствие, отронила се от устните на снаха му.

— Хм! — прокашля се Робърт.

Двойката влюбени очевидно не го забелязаха.

— Хм! — опита отново младежът, този път по-високо.

Остин вдигна глава.

— Не сега, Картърс — изръмжа, без да си дава труд да се обръща.

— Съжалявам, че се налага да те разочаровам, но не е Картърс — обяви Робърт.

Херцогът застина. Неочакваният глас на брат му едва не го накара да изругае яростно, но успя да се сдържи. Елизабет нададе смаяно възклицание и се опита да се отскубне от прегръдката му, но той я държеше здраво притисната към гърдите си, макар че измъкна неохотно ръката си от корсажа ѝ. Погледна младата си невеста и с мъка потисна въздишката на копнеж. Със зачервени страни, влажни устни, подути от целувките му, и разрошени коси, които само допреди десетина минути бяха прибрани в стилна прическа, тя беше самото съвършенство.

Изруга свирепо под нос. Трябваше да направи нещо за брат си. Мярна му се мисълта да го хвърли в Темза. Да. Идеята определено си струваше. Извърна се към неочаквания гост и установи, че Робърт не беше сам. Майлс, Каролайн, майка му и Картърс се бяха скупчили на прага.

Икономът пристъпи в стаята. Обикновено безстрастното му лице изразяваше пълно отчаяние.

— Простете, Ваша Светлост. Почуках няколко пъти, но...

Остин махна с ръка, за да пресече изливанията му.

— Всичко е наред, Картърс. — По дяволите, ако трябваше да бъде честен, мъжът можеше да удря по вратата с чук, но се съмняваше, че щеше да го чуе. — Можеш да се заемеш със задълженията си.

— Да, Ваша Светлост. — Опъна ливреята си, завъртя се на пети и се изнесе от библиотеката, но не преди да стрелне неодобрително с поглед Робърт.

Вдовстващата херцогиня приближи към Остин с протегнати ръце.

— Здравей, скъпи! Здравей, Елизабет! Как сте?

Майка му бе толкова радостна да ги види, че част от раздражението му се стопи. Докато съпругата му поздравяваше останалите, той се наведе и целуна по-възрастната жена по бузата.

— Аз съм много добре, мамо.

Еlegantните ѝ вежди се повдигнаха леко и очите ѝ блеснаха закачливо.

— Да, виждам. — Приближи се към големия си син и додаде тихо: — Не се тревожи, скъпи. Отседнали сме в градската къща на Майлс.

Остин се надяваше, че е успял да прикрие облекчението си. След като поздрави Каролайн, кимна кратко към приятеля си и изгледа кръвнишки брат си.

— Какво ви води тук?

— Робърт и Майлс имаха работа в града — отвърна вдовстващата херцогиня — и поканиха мен и Каролайн да ги придружим.

— Каква прекрасна изненада — обади се Елизабет. — Много се радваме да ви видим.

Робърт определено остана с впечатлението, че снаха му говореше само от свое име, тъй като Остин очевидно *никак* не се радваше да ги види. Сега, след като се убеди, че и двамата са добре, вълна на облекчение заля младия мъж и от плещите му сякаш се смъкна огромен товар.

Трябваше да обсъдят важни въпроси, но не можеше да говори за тях пред жените. Ако обаче помоли веднага брат си да излязат от стаята, знаеше, че майка му и Каролайн, а несъмнено и Елизабет няма да си намерят място от любопитство. Но той нямаше никакво желание да им съобщава истинската причина за това посещение.

Докато младата херцогиня настаняваше гостите и поръчваше чай и освежителни напитки, Робърт приближи до Остин, който не бе помръднал от мястото си в другия край на помещението, а сега го удостои с леден поглед.

— Аз съм младоженец, братле. Да не би да си забравил?

— Разбира се, че не съм.

— Тогава какво, по дяволите, те е прихванало, че да пристигаш тук *неканен*, при това придружен от *цяла свита*? — кимна към останалите, без да откъсва смразяващия си взор от лицето на помалкия си брат. — И кога си тръгвате? — попита, преди Робърт да успее да отговори.

— Да си тръгваме? Та ние току-що пристигнахме. Нима не се радваш да ни видиш? — не устоя той на желанието да подразни негостоприемния домакин.

— Не.

— Жалко. А аз бях преизпълнен с благородното намерение да те спася от скуката, която без съмнение те е налегнала след три безкрайни дни, прекарани в оковите на брака. Очевидно не си на себе си от благодарност и си изгубил дар слово.

— Разкарай се!

— В какъв неблагодарник те е превърнал бракът — цъкна с език Робърт. — Направо не е за вярване.

Остин се облегна на голямото махагоново бюро, скръсти ръце пред гърди и кръстоса глезени.

— Разполагаш точно с две минути, за да ми кажеш всичко, което желаеш, а след това, за съжаление, ще трябва да си тръгнете. Мама каза, че сте отседнали у Майлс. Предполагам, че ще искате да се настаните.

Робърт хвърли скришом поглед към другия край на стаята и видя, че дамите са заети в оживен разговор. Повдигна вежди към графа, който незабавно се извини пред жените и забърза към двамата мъже.

— Всъщност има конкретна причина с Майлс да сме тук — рече Робърт с приглушен глас, като пристъпи по-близо до Остин.

— Имаш предвид друга, освен да ми досаждаш?

— Да. Но това е нещо, което трябва да обсъдим насаме.

Херцогът присви очи и се взря в лицето на брат си. Понякога му беше трудно да определи кога се шегува, но мрачното му изражение сега изглеждаше съвсем искрено. Забеляза, че приятелят му е не по-малко сериозен.

— Може би не е зле да се оттеглим в кабинета ти? — предложи Майлс.

Остин изгледа последователно угрижените им физиономии.

— Добре.

Загложди го силното предчувствие, че никак няма да му хареса това, което щяха да му кажат.

Определено не му хареса.

В имението му бе намерен трупът на детектива от „Боу Стрийт“.

Останал сам в кабинета си, Остин крачеше по турския килим — мислите му се лутаха, а от напрежение и притеснение му беше лошо. Не се съмняваше, че мъртвият мъж беше Джеймс Кини.

Дявол да го вземе, нищо чудно, че Кини не бе дошъл на срещата им. Нещастникът е лежал в храстите, с наполовина отнесена глава.

Думите на Робърт отекнаха в съзнанието му. *Решихме, че ще е най-добре да отдалечим Каролайн и мама от имението, в случай че някакъв луд броди наоколо, въпреки че съдията каза, че вероятно става дума за нападение с цел кражба.*

Кражба? Остин поклати глава. Не, детективът му е носел сведения за Гаспар. А сега беше мъртъв.

Какво бе открил? Каквото и да е било, явно е било достатъчно важно, за да го убият. И херцогът не се съмняваше кой го бе сторил.

Прокара трепереща ръка през косата си. Беше ясно, че французинът е не само изнудвач, но и убиец. Убиец, който твърдеше, че разполага с доказателства за предателството на брат му Уилям. Убиец, който можеше във всеки момент да направи обществено достояние тези доказателства и да съсипе семейството на херцог Брадфорд.

Няма да го позволя. Какво, по дяволите, ще стане с мама и Каролайн? С Робърт? С Елизабет?

По дяволите! Каква каша. Кини навярно е бил убит в нощта, когато трябваше да се срещнат... застрелян в главата, горкият

нещастник. Вероятно изстрелът е подплашил Мист...

В този миг застина напълно неподвижно.

Думите на Елизабет отекнаха в съзнанието му. *Бях сигурна, че във видението си чух изстрел. Усетих ледения полъх на смъртта. Много силно. Толкова съм благодарна, че не са те застреляли.*

Всемогъщи боже! Олюля се и се вкопчи в страничната облегалка на канапето. После бавно се отпусна върху възглавницата. Прозрението се стовари със страшна сила върху плещите му.

Имаше само едно възможно обяснение за думите ѝ — само един начин, за да научи.

Тя знаеше, че край руините дебне опасност. Бе предвидила изстрела... и смъртта. Само че жертвата не беше *той*, както бе помислила, а Джеймс Кини.

Съпругата му не просто притежаваше свръхестествена интуиция, тя можеше в действителност да *вижда* събития от миналото. Събития от бъдещето. Как бе възможно? Откритието го плашеше и объркваше. Нямахше нито научно, нито логично обяснение за смущаващата ѝ дарба, ала той повече не можеше да отрича съществуването ѝ.

Виденията на Елизабет бяха истински.

А ако виденията ѝ бяха истински...

Сърцето му сякаш спря да бие и дъхът му секна. През онази нощ, когато я срещна за пръв път... в градината... тя му каза, че е видяла Уилям.

И беше убедена, че е жив.

Господи! Възможно ли беше брат му да е жив?

Елизабет отвърна незабавно на настойчивото почукване на вратата на спалнята ѝ. Остин влезе вътре.

— Сама ли си? — попита.

— Да. — Тя затвори вратата и го погледна. Усмивката ѝ тутакси помръкна. — Какво не е наред?

— Трябва да говоря с теб.

— За какво?

Той приближи към нея и спря само на няколко крачки.

— Докосни ме — прошепна. Когато младата жена се поколеба, Остин се протегна и я сграбчи за китките. — Сложи ръцете си върху

мен. — Постави дланите ѝ върху гърдите си и отпусна своите отгоре им. — Какво виждаш?

Смутена от молбата му, но тласкана от настойчивостта в гласа му, Елизабет притисна пръсти върху фината тъкан на ризата. Сърцето му туптеше под дланите ѝ. Хиляди образи се зароиха в съзнанието ѝ и тя затвори очи, опитвайки се да ги подреди. И внезапно разбра.

Отвори рязко очи.

— Ти си открил нещо за изстрела, който чух. Някой е бил застрелян.

Той кимна бавно.

— Да. Казва се Джеймс Кини. Беше детектив от „Боу Стрийт“ и го бях наел, за да открие Гаспар. Имал е сведения за мен.

— И някой го е убил.

— Да.

— Гаспар?

— Така смятам. — Остин пое дълбоко дъх. — Елизабет, в нощта, когато се срещнахме, ти ми каза, че Уилям е жив. — Притисна по-силно ръцете ѝ към гърдите си. — Сигурна ли си? Можеш ли да го видиш? Можеш ли да ми кажеш къде е?

Младата жена застина напълно. За няколко мига спря да диша, а в очите ѝ запариха сълзи.

— Боже! Ти ми вярваш. Вярваш, че имам видения.

Погледът му прогаряше нейния.

— Да, вярвам ти. Не може да има друго обяснение за нещата, които знаеш. Можеш ли да ми помогнеш да открия Уилям?

— Аз... искам, но не съм сигурна, че ще мога. Почти не контролирам виденията. Те са непредсказуеми. Понякога, когато най-силно искам да видя нещо, не се получава.

— Ще се опиташ ли?

— Да. Да, разбира се. — Тихото отчаяние в гласа му я пришпори да действа. Улови ръцете му, стисна ги с длани и затвори очи. Помоли се да види отговорите, които той търсеше, ала не можа. Решена да успее, младата жена се съсредоточи толкова силно и настоятелно, че накрая имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне. И тогава го видя.

Отвори очи, погледна мрачното му и сериозно лице и ѝ се прииска да имаше по-добри новини.

— Видя ли нещо?

— Той е жив, Остин. Но... е в опасност.

Лицето му пребледня.

— Къде е?

— Не зная.

— Против волята му ли го държат?

— Съжалявам... не мога да кажа.

Херцогът измъкна от джоба си сгънатото писмо и й го подаде.

— Можеш ли да разбереш нещо от това?

Тя притисна тънката хартия между дланите си и затвори очи.

— Чувствам някакво зло. Заплаха. Долавям връзка с Уилям. Който е написал това, е свързан по някакъв начин с брат ти. — Отвори очи и му подаде писмото, което той отново прибра в джоба си.

— Видя ли нещо друго?

— Само смътно усещане, че скоро трябва да пътуваме някъде. — Огледа изпитателно лицето му, което приличаше на каменна маска, и дъхът й внезапно замря. — Боже мили, ти възнамеряваш да се върнеш на пристанището.

— Налага се. Сега повече от всякога трябва да открия Гаспар.

Младата жена кимна бавно.

— Много добре. Но аз идвам с теб.

— В никакъв случай. Гаспар е дори по-опасен, отколкото смятах. Не мога да позволя...

— Аз не мога да позволя да отидеш без мен. Може би ще успея да усетя присъствието му и ти заявявам, че не възнамерявам повече да го обсъждам с теб. А колкото до проблема да заведеш дама на пристанището, има съвсем лесно решение.

— Определено има — да те оставя у дома.

— Ще се предреша като мъж — продължи Елизабет, все едно не го бе чула. Възползва се от смайването му и продължи припряно: — Не виждаш ли, че планът е идеален? Със сигурност съм достатъчно висока, за да мина за мъж. Трябва само да облека прилични дрехи и да скрия косата си под шапка.

— Няма нищо прилично в предложението ти, Елизабет.

— Щеше да е неприлично, ако някой от нас го сподели с друг. Аз нямам намерение да го правя. А ти?

— Ами ако някой разбере, че си жена, въпреки мъжките дрехи? — Остин поклати глава. — По дяволите, нима наистина попитах? Все

едно сериозно обмислям тази лудост.

— Тези места добре ли са осветени?

— Не, но...

— Има ли много хора?

— Обикновено има, но...

— Тогава не виждам основания за тревога. Аз просто ще бъда поредният мъж в полутъмната, пълна с народ стая. — Елизабет вирна леко брадичка. — А сега, как предлагаш да се сдобием с джентълменско одеяние?

— Не си спомням да съм се съгласил на безумния ти план.

— Вероятно не, но съм сигурна, че ще го направиш. — Младата жена стисна ръцете му. — Ще се получи, Остин. Зная, че ще се получи. Мога да ти помогна да намериш Гаспар. Мога да ти помогна да намериш Уилям.

Остин се вгледа в сериозното ѝ решително лице. Вярваше ѝ безусловно. Тя *можеше* да му помогне. Но той *не искаше* помощта ѝ, ако така щеше да застраши безопасността ѝ.

— Позволи ми да направя това за теб — рече тя тихо. — Поне ми разреши да опитам. Само веднъж.

Въздъхна тежко. Мразеше се, задето дори обмисляше предложението ѝ, но в същото време знаеше, че не е способен да го отхвърли. Как можеше да се откаже от възможността да намери Уилям жив? И да спре злодейските сплетни на Гаспар?

Прикова поглед в младата си смела съпруга.

— Предполагам, че бихме могли да опитаем...

— Разбира се, че можем.

— Няма да се отделяш от мен.

— Нито за миг. Кълна се.

— Струва ми се, че през последните пет минути не ми позволи да довърша нито едно изречение.

— Хм... Май си прав. Но го погледни от хубавата му страна — пресметни само колко време ни спестих.

Като отдръпна внимателно ръце от нейните, Остин обхвана лицето ѝ в шепа.

— Няма да позволя да пострадаш. Кълна се.

Върху устните ѝ затрепка нежна усмивка.

— Зная, Остин. С теб се чувствам в пълна безопасност.

Простичките ѝ искрени думи стоплиха сърцето му. Безрезервната ѝ вяра и доверие в него го обезоръжаваха и същевременно го изпълваха с вина. По дяволите, той я използваше, възползваше се от способностите ѝ за своя изгода, но трябваше да намери Гаспар. И Уилям. Господи, Уилям...

— По кое време искаш да тръгнем? — попита тя, прекъсвайки мислите му и връщайки го към настоящите дела.

— Близките ми и Майлс ще дойдат на вечеря, при все че не съм сигурен как се стигна до тази уговорка, а след това всички отиват на театър. Ние ще се отправим към пристанището веднага след като си тръгнат.

— А няма ли да се учудят, че не отиваме с тях на театър?

— Съмнявам се. Ние сме младоженци. Сигурен съм, че ще решат, че предпочитаме да се усамотим.

Страните ѝ пламнаха.

— Искаш да кажеш, че те ще си помислят, че ние... — Гласът ѝ заглъхна, последван от смутено мълчание.

Той пристъпи по-близо към нея, сграбчи я в прегръдките си и притисна устни към чувствителното ѝ местенце малко под ухото.

— Да, ще си помислят, че ще се любим.

— Умирам от... срам. Какво, за бога, ще си помисли майка ти за мен?

— Ще бъде възхитена, задето се разбираме толкова добре. — Вгледа се внимателно в поруменялото ѝ лице. — Сигурна ли си, че ще издържиш тазвечерната ни обиколка из доковете?

— Разбира се. Знаеш колко съм здрава и силна.

— Разбира се, че зная. — Целуна я бързо по челото и се отдръпна. — А сега трябва да отида в агенцията на „Боу Стрийт“ и да съобщя това, което научих за Джеймс Кини. Ще се видим в салона в седем.

По време на вечерята Остин нямаше търпение близките му да си тръгнат. Имаше да обмисли толкова много неща, а най-вече вероятността, че Уилям е жив. И в опасност.

Как, по дяволите, военните можеха да сгрешат и да го обявят за мъртъв? Къде беше той? Дали продължаваше предателската си

дейност? Ах, Уилям... къде сгреших с теб?

Беше невъзможно да събере мислите си в присъствието на семейството. Обикновено съдържаната му майка, настанена в противоположния край на масата, сякаш не можеше да седи спокойно на стола, докато развълнувано си бърбеше с Елизабет.

Каролайн и Робърт бяха увлечени в оживен спор, придружен с множество блещене, а когато майка им не ги гледаше, и плезене — любим техен навик от детството, който така и не надраснаха. Остин забеляза, че единственият мълчалив член на групата е Майлс, несъмнено защото горкият нямаше възможност да вметне нито дума в разговорите.

Когато вечерята най-сетне приключи, херцогът стана и се приближи към долния край на масата, където седеше съпругата му.

— Моля да ни извините, но двамата с Елизабет смятаме да се оттеглим. Желая ви приятна вечер. — Протегна ръка и ѝ помогна да стане. Пръстите му се обвиха около ръката ѝ, облечена в ръкавица.

Очите на Каролайн се разшириха.

— Да се *оттеглите*? По това време?

— Да — рече Остин спокойно, без да обръща внимание на двамата млади мъже и на подигравателните подхилвания, които те дори не се опитаха да прикрият.

— Но още е толкова рано! Не искате ли... — Каролайн не довърши и погледна свирепо към Робърт. — Да не би току-що да ме *ритна*?

— Да. Но само защото не мога да те стигна, за да ти запуша устата със салфетка. — Махна на Остин и смигна на снаха си. — Лека нощ, братле. Сладки сънища, Елизабет.

Без повече церемонии, херцогът изведе съпругата си от трапезарията и я поведе нагоре по стълбите. Не спря, докато вратата на спалнята не се затвори зад тях. Облегна се на нея и се вгледа в пламналото лице на жена си.

— Бог ми е свидетел, никога няма да мога отново да ги погледна — промълви младата жена, докато крачеше възбудено из стаята. — Сега всички си мислят, че правим *онова*.

Непреодолимото желание да прави *онова* се стовари върху него с такава сила, сякаш бяха забили юмрук в стомаха му. Чувстваше се неспокоен и изнервен и само мисълта да я докосне го възпламеняваше.

Изправи се и се приближи към нея. Когато Елизабет мина покрай него, Остин се пресегна, улови ръката ѝ и я привлече към себе си. Погледна в сепнатите ѝ очи и промърмори:

— Е, след като те и без това си го мислят, не би трябвало да ги разочароваме.

— Мислех, че искаш да тръгнем веднага след като те се отправят към театъра.

Ръката му се протегна зад гърба ѝ и пръстите му започнаха да разкопчават корсажа ѝ.

— Искам, но на тях ще им е нужен поне половин час, преди да потеглят. Освен това трябва да ти намеря дрехи, а след като и бездруго ще се наложи да съблечеш тази рокля, предлагам да се възползваме максимално от предоставената ни възможност. — Разкопча и последната кукичка, смъкна роклята надолу по раменете ѝ и я остави да се свлече в краката ѝ.

— Господи! Предполагам, че би трябвало да получа нервен припадък от такова скандално предложение.

Той плъзна върховете на пръстите си по гърдите ѝ.

— Нервен припадък? Да позвъня ли да донесат амонячни соли?

— Не е необходимо. За щастие, аз съм изключително...

— Здрава и силна. Да, това наистина е... щастие.

— О, боже! Съдейки по тона ти, май ще са ми нужни доста сили. Какво си наумил? Лудешко препускане?

— Е, действително искам да тръгнем след половин час. — Долната ѝ риза се присъедини към купчината около глезените ѝ. Когато я видя гола и изумително красива, със срамежлива и в същото време игрива усмивка, озаряваща прекрасното ѝ лице, сякаш буца заседна на гърлото му. По дяволите, никоя друга жена не го бе възбуждала толкова силно.

Чувството, което събуждаше у него, го смущаваше и объркваше. То беше много повече от желание. Беше *необходимост*. Болезнен копнеж да я докосва, да я усеща.

Притегли я в обятията си и я целуна дълго и страстно; мускулите му се напрягнаха от усилието да я притисне по-близо, по-плътено до гърдите си. Извъртя се и я прикова към стената, докато устните му жадно се впиваха в нейните, а ръцете му завладяха тялото ѝ.

Тя откликваше на всяко негово докосване. Обви ръце около врата му и се прилепи към него. Той усети бесните удари на сърцето ѝ до своето.

— Остин... моля...

Молбата ѝ отприщи нещо у него. *Моля*. Господи, да, моля. Всеки миг щеше да избухне. Нуждаеше се от нея. *Сега*. *Сега*.

Ръката му се стрелна между телата им и той разкъса закопчалката на панталоните си и я повдигна.

— Обвий краката си около мен — изхриптя с глас, прозвучал неестествено в собствените му уши.

С разширени очи, тя се подчини и Остин проникна в нея. Топлината ѝ го погълна, стискайки го в кадифената си прегръдка. Обхванал бедрата ѝ, той се движеше бясно в нея. По веждите му избиха капчици пот, а дробовете му изгаряха. С един последен тласък оргазмът му изригна, оставяйки го без дъх. Зарови глава в рамото ѝ, впи пръсти в бедрата ѝ и за един безкраен миг замря от пулсираща отмала, изливайки семето и частица от душата си в нея.

Беше му нужно малко време, за да дойде на себе си. Когато се съвзе, вдигна глава и я погледна. Очите ѝ бяха затворени, а лицето — преbledняло. Вината се стовари отгоре му като тежка скала.

Какво, по дяволите, му ставаше? Току-що бе обладал съпругата си *до стената*. Все едно беше някоя курва от пристанищен бордей. Без да помисли нито за миг за нейните чувства или удоволствие. Навярно ѝ бе причинил болка. Сведе поглед и видя червените следи, които пръстите му бяха оставили върху бедрата ѝ. Сигурно го смяташе за чудовище.

Възможно най-нежно се отдръпна от нея. Краката ѝ се разтвориха и се отпуснаха надолу. Ако не я бе подхванал, щеше да се свлече на пода. *По дяволите!* Тя дори не можеше да стои на краката си! Колко ли я бе наранил?

Обви ръка около кръста ѝ, а с другата отметна един сплъстен кичур от челото ѝ.

— Господи! Съжалявам, Елизабет. Добре ли си?

Клепачите ѝ потрепнаха и бавно се отвориха. Той събра сили, за да посрещне укора, който знаеше, че ще види в очите ѝ, гневните думи, които заслужаваше.

Златистокафявите ѝ очи се впериха в неговите.

— Чувствам се великолепно. Кой спечели?

— Спечели какво?

Върху устните ѝ заигра лека усмивка.

— Лудешкото препускане. Смятам, че съм аз, но с готовност ще приема поражението.

— Аз... не те ли нараних?

— Определено не. Разбира се, коленете ми са омекнали като памук, но това се случва всеки път щом ме докоснеш. — Тревога забули очите ѝ. — Да не би аз да съм *те* наранила?

Облекчението му беше толкова огромно, че и неговите колене едва не омекнаха. В гърлото му заседна буца и думата едва се отрони от устните му.

— Не.

Трябваше да обясни, да се извини, но как би могъл да обясни, когато той самият не разбираше? *Никога* досега не бе губил самообладание както преди малко. Не намираше нужните думи, но поне трябваше да се опита. Дължеше ѝ го.

Ала преди да успее да заговори, устните на Елизабет докоснаха нежно неговите.

— Според мен ни остават още десет минути — прошепна тя. — Наистина ли искаш да ги прекараме в разговори?

От гърдите му се разнесе приглушен смях, съпроводен с доволна въздишка. Вече би трябвало да е привикнал да очаква неочакваното от невероятната си съпруга. Наведе се, взе я на ръце и я понесе към леглото.

След като това бе желанието ѝ, в ума му се въртяха поне още няколко неща, които искаше да направи през следващите десет минути.

И разговорите определено не бяха едно от тях.

ГЛАВА 16

Половин час по-късно Елизабет стоеше пред високото огледало и се взираше в отражението си. Дори родителите ѝ нямаше да я познаят.

Тесните черни панталони обгръщаха плътно бедрата ѝ, а краката ѝ бяха обути в протрити ботуши, които ѝ бяха малко големи. Широката бяла мъжка риза и шалът прикриваха пристегнатите ѝ с бинт гърди. Гъстата ѝ коса бе старателно напъхана под моряшкото кепе, нахлупено ниско над очите. Елизабет спокойно можеше да мине за висок и строен млад мъж. А след като надене черното палто, което сега бе окачено на страничната колона на леглото, никой нямаше да предположи, че е жена, а още по-малко херцогиня.

Вратата на спалнята се отвори и Остин влезе.

— Добре. Всички отидоха на театър. Ти... — Зърна я и се закова на място. — Готова ли си?

Тя се обърна.

— Да? Как ме намираш?

Той я огледа от главата до петите и обратно. Сетне се приближи и спря точно пред нея с мрачно изражение.

— Няма да излезеш от къщата в този вид.

Тя сложи ръце на кръста.

— И мога ли да попитам защо? Преобразяването ми е направо съвършено. Никой няма да се досети, че не съм мъж.

— Как ли пък не! Начинът, по който прилепват тези панталони... — Махна с ръка и стисна силно устни. — Неприлично е.

— Неприлично! Нали *ти* ми ги даде!

— Тогава не знаех, че ще изглеждаш *така* в тях.

Тя тропна с обувия във висок ботуш крак.

— И как изглеждам в тях?

— Като... — Отново махна с ръка, все едно се опитваше да улови във въздуха думата, която търсеше. — Като *така* — отсече накрая.

Младата жена въздъхна. Явно заради някакво съвсем неуместно чувство на приличие той бе готов да провали плана им. Дръпна палтото от колоната, облече го и го закопча догоре.

— Виж — рече и се завъртя бавно пред него. — Сега съм покрита от брадичката до коленете.

Той продължаваше да се взира смръщено в нея.

— Няма да сваляш палтото нито за миг — изръмжа сърдито, след като тя се завъртя два пъти пред него. — И ще остане закопчано догоре. Кръчмата, в която отиваме и където са видели Гаспар, се посещава от доста груба и недодялана тълпа. Ако някой се усъмни, че си жена, последствията може да са трагични.

— Разбирам.

Погледът му се отмести към кепето ѝ.

— Добре ли е закрепено?

— Все едно е заковано за главата ми.

Изражението му остана все така напрегнато и сърдито и за миг тя се изплаши, че наистина ще ѝ забрани да го придружи. Опита се да си придаде възможно най-спокоен и равнодушен вид и просто стоеше и чакаше.

— Да вървим — рече той накрая.

Остин излезе и тя го последва, като внимаваше да не издаде облекчението си. И обзелото я предчувствие. Елизабет наистина не искаше да остава у дома.

Знаеше, че тази нощ ще се случи нещо важно.

Половин час по-късно, когато наетата карета спря пред порутена сграда, Елизабет дръпна леко завеските и се взря в мрака. Макар да не знаеше къде се намират, зловонието на гниеца риба подсказваше, че са близо до доковете. Ноздрите ѝ потръпнаха отвратено.

— Готова ли си, скъпа?

Тя се извърна от прозореца и погледна към Остин. Дори на мъждивата светлина виждаше смръщеното му лице. Напрежението се излъчваше от него на тъмни вълни. С надеждата да разсее безпокойството му, младата жена се насили да се усмихне.

— Да, готова съм.

Той не отвърна на усмивката ѝ.

— Разбра ли точно какво искам да направиш?

— Разбира се. Ако усетя нещо, незабавно ще ти кажа.

Макар да смяташе, че е невъзможно, лицето му стана още по-мрачно.

— Благодаря ти, но не това имах предвид.

Нейните вежди също се смръщиха.

— Не разбирам. Мислех, че искаш да ти кажа, ако доловя нещо.

— Искам. Но не бива да се отделяш от мен.

— Няма. Аз...

Остин сграбчи двете ѝ ръце, пресичайки по-нататъшните ѝ думи. Побиха я тръпки от напрегнатия му взор.

— Обещай ми — прошепна настойчиво.

— Обещавам, но...

— Никакво „но“. Това място е изключително опасно. Няма да мога да те защита, ако се отдалечиш от мен. Ясен ли съм?

— Напълно. Смятай, че съм пришита за ръкава ти.

Той въздъхна дълбоко.

— По дяволите, тази идея не е добра. Хиляди неща биха могли да се объркат.

— Хиляди неща могат да се оправят.

— Излагам те на опасност.

— Аз не съм в по-голяма опасност от теб.

Той я пусна и зарови пръсти в косата си.

— Колкото повече мисля за цялата тази работа, все повече се убеждавам, че идеята никак не е разумна. Ще наредя на кочияша да те откара у дома. — Понечи да отвори вратичката.

Тя го плесна през китката.

— Не.

Остин повдигна черните си вежди към нея.

— Ако ме накараш да се върна у дома, просто ще наема друга карета и ще се върна тук.

Погледът му я прониза като нажежено желязо. Елизабет никога досега не го бе виждала толкова ядосан и макар да бе сигурна, че не би я наранил, по гърба ѝ плъпнаха ледени тръпки от яростта, пламтяща в очите му.

— Няма да направиш нищо подобно — процеди съпругът ѝ много ясно и отчетливо.

— Ако се налага, ще го направя. — Преди той да успее да продължи с възраженията си, тя докосна смръщеното му лице с длани. — Вярваш ли, че мога да ти помогна?

За един дълъг миг той се взря изпитателно в нея и младата жена се зачуди дали Остин има и най-малката представа колко я наранява мъката в очите му. Усещаше, че той крие нещо от нея — някаква мрачна и страшна тайна, която разяждаше душата му. Подозираше, че съпругът ѝ нарочно сдържа чувствата и потиска мислите си, за да не може тя да ги „види“.

Боже, колко я измъчваше страданието му. Само ако ѝ довери тайните си... и осъзнае колко много иска, колко неистово се *нуждае* да му помогне.

Колко силно го обича.

Елизабет никога не бе изрекла думите, все още не бе готова да изрази на глас дълбочината на чувствата си, а и не беше убедена, че той иска да ги чуе. Но, за бога, нима не ги виждаше в очите ѝ?

— Ако не вярвах, че Уилям е жив и че ти можеш да ми помогнеш да го намеря, никога не бих те довел тук — промълви Остин накрая.

— Тогава ми позволи да ти помогна. Моля те. Не желая повече да гледам как страдаш. Позволи ми да намеря отговорите, които търсиш. Ще стоя толкова близо до теб, че дори ще можеш да чувстваш ударите на сърцето ми.

Надяваше последните ѝ думи да извикат усмивка на устните му, но погледът му остана сериозен. Вдигна ръце и свали дланите ѝ от лицето си. Преплете пръсти с нейните и ги стисна толкова силно, че те изтръпнаха. Не можеше да прочете мислите му, но възнението му бе съвсем очевидно.

Тъкмо когато Елизабет бе сигурна, че ще ѝ нареди да се върне у дома, Остин повдигна ръката ѝ към устните си и опари пръстите ѝ с жарка целувка.

— Да вървим — подкани я с дрезгав глас.

Над вратата на кръчмата се мъдреше надпис: „Мръсната свиня“.

В мига, в който пристъпи прага ѝ, Елизабет реши, че мястото напълно отговаря на името си. Вонята на прокиснало вино и мръсни

тела я обгърна като отровен облак. Догади ѝ се от миризмата на острия и лютив цигарен дим, стелец се на гъсти валма във въздуха.

Различи в полутъмното помещение груби и едри мъже, насядали край малките дървени маси, прегърбени над мръсни чаши. Когато двамата се появиха на прага, глъчката от разговорите стихна и всички се вторачиха в новодошлите с подозрителни, враждебни погледи.

Въпреки смелостта, която бе показала преди малко, страх и безпокойство обхванаха младата жена и тя пристъпи по-близо до съпруга си. Мъжете изглеждаха така, сякаш нямаше да се поколебаят да ги наръгат с ножовете си при най-малкия повод, но открито заплашителният поглед на Остин ги възпираше от всякакви действия.

— Гледай надолу и не говори — рече херцогът тихо. Поведете я към една издълбана с резки маса в най-отдалечения ъгъл. Погледите на посетителите прогаряха гърбовете им, но след като двамата седнаха, разговорите отново се подновиха.

Към масата им с боязливи стъпки приближи жена в мръсна, изпоцапана с мазни петна рокля.

— К'во шъ щат господата? — попита и леко се наведе.

Елизабет се осмели да ѝ хвърли един поглед изпод козирката на кепето и сърцето ѝ тутакси се сви от състрадание. Жената беше болезнено слаба, а цялата ѝ кожа бе в ужасни синини. Тя вдигна леко глава и видя, че устните на нещастницата са подути, а жълтеникава синина загрозяваше едната ѝ страна. Елизабет никога не бе виждала такива безжизнени очи, с каквито ги гледаше тя.

— Уиски — рече Остин. — Две.

Жената се изправи, потръпна и притисна ръка към кръста си.

— Две уискита, значи. Ако на господата им съ ще нещо повече от пиячка, да знайте, че ми викат Моли.

Елизабет пое дълбоко дъх. Боже, колко ужасно е, че някой е принуден да живее в такива отвратителни условия. Душата ѝ се преизпълни с жал към Моли и тя се запита дали бедната страдалка някога бе познала щастието.

— Добре ли си? — прошепна Остин.

— Онази жена. Тя е... — Поклати глава и прехапа устни, неспособна да опише подобно отчаяние.

— Проститутка. — Той се наведе напред. — Долови ли нещо в нея?

В очите ѝ запариха сълзи. Погледна крадешком към другия край на кръчмата и видя Моли да си проправя път през тълпата от мъже. Докато минаваше, почти всеки мъж ѝ пускаше ръка, сграбчваше гърдите ѝ или я стискаше за задника, ала тя едва ги забелязваше. Не реагираше, а очите ѝ оставаха пусти.

— Почувствах само отчаяние — прошепна Елизабет. — Никога не съм виждала такава пълна безнадеждност.

— Тя ще те окраде, без да се замисли, в мига, в който реши, че може. Обзалагам се, че преди да си тръгнем, ще се опита да пребърка джобовете ти.

— Ако имах някакви пари у себе си, с радост щях да ги дам на това бедно създание. Господи, Остин, вижда се, че са я били жестоко, както и че от седмици не е яла до насита!

В този миг се появи Моли и сложи пред тях две мръсни чаши с уиски. Остин бръкна в джоба си, извади няколко монети и ги остави на масата. Очите на келнерката останаха все така безизразни.

— Добре — рече тя равнодушно. — Кой ще е първи? — Насинените ѝ подпухнали очи внезапно се присвиха. — Ама не си мислете, че шъ ви взема и двамата наведнъж, щото не пра'я таквиз неща.

Елизабет стисна устни, надявайки се, че е успяла да скрие смайването си от предложението. Още не можеше да повярва с какви ужасии се сблъскваше ежедневно тази несретница. Изпълнена с безкрайна жалост, тя с мъка удържаше напирещите в очите ѝ сълзи.

— Искам само да науча нещо — рече приглушено Остин. — За един мъж, на име Гаспар. — Описа французина. — Виждала ли си го?

Моли се замисли за миг, сетне поклати бавно глава.

— Не мо'а да река със сигурност. Много мъже се влачат в таз дупка и ако тряб'а да съм чес'на, се опитвам да не гле'ам лицата им. Зная само, че вонят лошо и 'сички имат големи, груби ръце. — Погледът ѝ се стрелна към монетите върху масата. — Не щете ли нещо друго?

— Не, Моли. Благодаря ти. — Остин взе монетите и ѝ ги подаде. После бръкна в джоба си, извади няколко златни монети и също ѝ ги връчи.

Очите ѝ сякаш щяха да изхвъркнат от изумление. Отправи слисан и въпросителен поглед към този невероятно щедър клиент.

— Т'ва ли й 'сичко? Само малко приказки?

Херцогът кимна. Келнерката пхна парите в пазвата си и побърза да се отдалечи, сякаш се боеше, че той ще си ги поиска обратно.

— Колко й даде? — попита Елизабет.

— Достатъчно, за да се нахрани.

— За колко дълго?

Младият мъж се поколеба за миг, все едно му бе неудобно да отговори, сетне сви рамене.

— Поне за шест месеца. Почувства ли нещо?

— Не. Често е трудно в такава тълпа. Твърде много усещания ме връхлитат изведнъж и всичко се обърква. Трябва да затворя очи и да се отпусна.

— Много добре. Направи го, а аз ще се огледам, за да видя дали мога да позная някого.

Тя кимна и затвори очи. Погледът на Остин обходи внимателно лицата на посетителите, ала никое не му се стори познато.

След няколко минути Елизабет отвори очи.

— Съжалявам, Остин, но не долавам нищо, което може да ни помогне.

— Тогава да вървим — подкани я той и се изправи. — Трябва да посетим още няколко места.

Излязоха благополучно от кръчмата и се качиха в очакващата ги карета. Херцогът даде адреса на кочияша и седна срещу съпругата си. В полутъмното купе, облечена в мъжки дрехи, тя наистина можеше да мине за млад мъж. Мисълта донякъде го смущаваше, тъй като много добре знаеше, че е истинска жена във всяко едно отношение.

— Съжалявам, че не успях да усетя нищо в кръчмата — обади се Елизабет. — Може би на следващото място ще имаме по-голям успех. Къде отиваме сега?

— В един игрален дом. Според сведенията ми Гаспар наскоро е бил видян там.

— Разбирам. — Тя се поколеба и той забеляза, че кърши пръсти. — Искам да ти благодаря за щедрия ти жест към Моли.

Съвестта го загриза, настоявайки да й признае, че не би удостоил дори с поглед онази проститутка, ако не беше заради нея, но преди да заговори, Елизабет протегна ръка и я отпусна върху неговата.

— Ти си необикновен мъж, Остин. Забележителен и прекрасен мъж.

Сякаш железни клещи го стегнаха за гърло. По дяволите, ето че отново го правеше! Само едно нейно докосване бе достатъчно, за да се размекне. Една нежна дума. Един топъл поглед. Тя го караше да се топи като сняг, хвърлен в огъня.

И вместо да се ужаси от това признание, вместо да се изпълни с желание да побегне или да я отблъсне, изгаряше от копнеж да я вземе в прегръдките си. Да я притисне до гърдите си. Да я люби. Да се опита да обясни по някакъв начин тези смущаващи и объркващи чувства, които тази необикновена жена събуждаше в него.

Улови ръката ѝ и запечата една гореща, почти отчаяна целувка върху облечената ѝ в ръкавица длан.

— Елизабет, аз...

Каретата спря, прекъсвайки думите му. Той се взря през прозореца и видя, че са пристигнали на местоназначението си. След като помогна на съпругата си да слезе от каретата, я поведе към тесния проход между две западнали, почти порутени тухлени сгради. Спуснаха се по мръсните стълби и влязоха в игралния дом.

Помещението беше шумно, оскъдно осветено и задимено. Зад масите седяха мъже от различни прослойки на обществото и играеха на карти или хвърляха зарове. Матроси с груби и цинични обноски, лондонски контета, излезли на лов за приключения, хора със съмнителен произход — тук се допускаха всички, които имаха пари и желание да залагат.

След като отново ѝ напомни да държи шапката си ниско нахлупена и погледа сведен, Остин я поведе бавно покрай стената на стаята. Тя се спря близо до края на надраскания и изгъркан дървен тезгях.

— Какво има? — прошепна ѝ, като закри с гръб Елизабет от любопитните погледи на присъстващите.

Тя се намръщи и поклати глава. Без да промълви нито дума, свали тъмните си ръкавици и ги пхна в джоба. Сетне постави ръце върху тезгяха. Очите ѝ се притвориха.

Херцогът я наблюдаваше внимателно, докато съпругата му оставаше скрита за останалите в помещението. Елизабет поемаше

дълбоко дъх и бавно го изпускате. Тъкмо когато си мислеше, че нито миг повече няма да издържи мълчанието ѝ, тя отвори очи.

— Гаспар е бил тук — промълви младата жена.

Стомахът му се присви.

— Кога?

Очите ѝ се изпълниха с тревога.

— Тази вечер, Остин. Той е бил тук тази вечер.

ГЛАВА 17

Стиснала здраво очи, Елизабет се бе вкопчила в ръба на тезгяха, опитвайки се да възприеме лавината от образи, нахлула в съзнанието ѝ. Мъжът, когото търсеше Остин, е бил на същото това място, при това само преди няколко часа. Беше сигурна в това.

Пред очите ѝ изникна съвсем ясна картина.

— Той носи пистолет. — Коленете ѝ омекнаха. — Убивал е с него. При това неведнъж.

Съпругът ѝ сграбчи ръката ѝ и тутакси рояк от образи се мярна пред затворените ѝ очи — картините се редуваха с мълниеносна бързина. Сърцето ѝ препускаше бясно, а пулсът на шията ѝ туптеше, докато разпокъсаните части бавно добиха форма. В главата ѝ изплува ясно видение и върху челото ѝ избиха капки пот. Зави ѝ се свят, силите я напускаха.

— Елизабет, какво става?

Притесненият му шепот сякаш дойде някъде отдалече. Тя се опита да отвори очи, но образите, които я връхлитаха, бяха изсмукали силите ѝ. Младата жена осъзнаваше смътно, че настъпи суетня, усети как я вдигат и носят, но беше твърде слаба, за да протестира. Мракът я погълна и тя потъна в забвение.

Остин никога досега в живота си не се бе чувствал толкова изплашен. По дяволите, тя беше в *безсъзнание*! Лицето ѝ беше бяло като восък, кожата ѝ — влажна, а дишането — накъсано. Пренебрегвайки любопитните погледи на неколцината картоиграчи, той я вдигна на ръце и я понесе навън. Щом се озова на улицата, извика адреса на кочияша и му заповяда да ги закара вкъщи колкото може по-бързо. Затвори вратата на каретата и нежно положи съпругата си върху коленете си.

— Елизабет — заговори настоятелно, изтръпнал от страх. — Говори ми. Скъпа, моля те, кажи нещо.

Потупа страните ѝ и едва не му прималя от тревога, когато усети колко студена и влажна е кожата ѝ. Мрачната атмосфера и зловонните

изпарения сигурно са ѝ подействали, но защо, дявол да го вземе, не се свестяваше сега, когато вече бяха навън? Изобщо не биваше да я води тук. Ако нещо се случи с нея...

Клепачите ѝ потрепнаха, тя отвори очи и ги впери право в неговите. Облекчението го халоса като ковашки чук по главата и едва не изгуби съзнание. Отпусна длан върху бледата ѝ буза и се опита да ѝ се усмихне, но мускулите на лицето не му се подчиняваха. По дяволите, чувстваше се слаб като младенец.

Елизабет се опита да се надигне и да седне, ала Остин я задържа, като нежно сложи ръка върху рамото ѝ.

— Спокойно, почини си — едва успя да изрече.

Тя се озърна.

— Къде сме?

— В каретата, на път за вкъщи.

Веждите ѝ се смръщиха озадачено.

— Вкъщи? Но защо?

— Боя се, че припадна.

— Припаднала съм? Глупости. — Отново опита да се изправи и той отново ѝ попречи.

— Припадна — настоя херцогът, прокарайки пръсти по бледата ѝ буза, неспособен да се сдържа да не я докосне. — Въпреки че си здрава и силна девойка, се строполи като камък.

Тя поклати глава.

— Не, не беше припадък. Имах видение. Видях го, Остин. Видях всичко. Уилям. Французинът Гаспар.

Онази ужасна нощ, онази мъчителна сцена, запечатана завинаги в съзнанието му, го преследваше, нападеше го от всички страни. Младата жена сграбчи ръката му, стисна я, а очите ѝ се разшириха.

— Господи, ти си бил там! — прошепна, преди той да успее да отрони и дума. — Видял си ги заедно да товарят сандъци с оръжие на кораба. — Остин се опита да обуздае бясно препускащите си мисли, ала нямаше начин да ги възпре. Елизабет стисна още по-силно ръката му и продължи: — Уилям те е видял, притаен в сенките. Дошъл е при теб и между двама ви е избухнал ожесточен спор. Ти си се опитал да го спреш, ала не те е послушал. Накрая си останал да гледаш как брат ти отплава... с врага на твоята страна.

Прониза го остра болка, изпълвайки го с вина.

— Той му предаваше оръжия — прошепна Остин едва чуто. — Видя ме и слезе от кораба. Дръпна ме настрани в алеята, по-далеч от погледа на Гаспар. Попитах го как може да върши това, но Уилям отказа да ми отговори. Каза ми да си гледам работата и да се махна. Скарахме се. Заплаших да го издам... заявих му, че повече не ми е брат.

— И никога не си споделял случилото се с някой друг?

— Не. — Херцогът облегна глава на седалката и затвори очи. — Ако някога се разбере, че Уилям е предател, семейството ми ще бъде завинаги опозорено и погубено. Трябваше да защита Каролайн, Робърт и мама. Не мога да повярвам, че е способен да предаде Англия, но го видях с очите си, а и той не го отрече. Въпросът е защо. *Защо* го е направил?

Знаеше, че трябва да я погледне, да разбере какво мисли за това, но не можеше да се насили да надникне в очите ѝ. А ако в тях прочете осъдително презрение? Беше напълно възможно сега, след като бе узнала истината, да отхвърли и него, и семейството му. А и като негова съпруга Елизабет също щеше да бъде принудена да понесе този позор.

Събра сили, повдигна клепачи и се взря в нея. Дъхът му сякаш заседна в гърлото. В погледа ѝ се четяха различни емоции, но сред тях нямаше осъждане. От очите ѝ струяха топлина, нежност и загриженост.

Тя протегна ръце и обхвана лицето му в длани.

— Господи, Остин! Колко ли си страдал, криейки тази тайна, опитвайки да предпазиш семейството си. Толкова ми е мъчно, задето си бил принуден да изтърпиш цялата тази душевна болка. Но вече не си сам.

Откритият ѝ, изпълнен със съчувствие поглед, успокояващото нежно докосване на ръцете ѝ, тихите гальовни думи ведно с избухналите в гърдите му усещания, разкъсаха мрака, който го обгръщаше. *Вече не си сам.*

Привлече я към гърдите си и зарови лице в топлото ѝ рамо. Тялото му се разтърси от неистов трепет, докато я притискаше толкова силно, че костите сигурно я заболяха, ала тя не се оплака. Елизабет го прегръщаше, милваше го успокояващо по сведената глава, по гърба, докато вината, разяждаща душата му, не изригна в поток от сълзи, които той бе безсилен да спре.

Мина много време, преди да се успокои. Когато най-сетне риданията му стихнаха, Остин остана сгъшен в обятията на съпругата си, опитвайки се да събере мислите си.

Винаги щеше горчиво да съжалява за онези последни мигове с Уилям, ала сега съдбата му даваше втори шанс. Брат му беше жив. И трябваше да го намери, да говори с него, да разбере защо бе постъпил така.

Елизабет твърдеше, че го грози опасност. Защо? Дали някой търсеше разплата за действията му по време на войната? Или някаква друга заплаха застрашаваше живота му, принуждавайки го да се укрива? Дали не се опитваше да избяга от злото, убедило го да извърши предателство? Независимо от миналото, ако Уилям се нуждаеше от помощта му, Остин щеше да му я даде.

Изпълни го мрачна решителност. Щеше да намери брат си. И Гаспар. Каквото и да му струва.

За пръв път от онази ужасна нощ, преди повече от година, той можеше да диша по-леко. Облекчението, което изпълни душата му, освободена от товара на самотата, го замая. Толкова дълго бе сам, в плен на тази ужасна тайна. Но вече не. Сега имаше с кого да сподели тежкото бреме. Елизабет. Тя знаеше от какво се страхуваше най-силно.

Тази красива жена, която го притискаше до сърцето си, поемаше от болката му, отдавайки му безвъзмездно добротата си. Тя го бе освободила, бе върнала живота му. Беше му дарила надежда за бъдещето.

Господи, колко се нуждаеше от нея!

Вдигна глава и се взря в очите ѝ. Искаше да ѝ каже толкова много неща, да ѝ излее сърцето и душата си, ала гърлото му бе така стегнато от напирещите чувства, че не можеше да издаде нито звук.

Каретата спря. Откъсвайки с мъка взор от съпругата си, Остин видя, че са пристигнали пред градската им къща. Без да каже дума, той ѝ помогна да слезе и плати на кочияша.

Стиснал здраво ръката ѝ, отвори тежката дъбова врата. Вестибюлът беше празен — Картърс явно се бе оттеглил преди часове. Не спряха дори да съблекат палтата си. Той я поведе нагоре по стълбите, към спалнята им и заключи вратата зад тях.

Никога не бе изпитвал такова изгарящо желание. Трябваше да я докосне. Да я прегърне. Да слезат телата и сърцата си. В едно

тържество на живота, след като толкова дълго се бе чувствал мъртъв.

Копнееше да ѝ каже какво изпитва, ала не можеше да намери нужните слова, думите му се струваха слаби. Трябваше да я *почувства*. До себе си. Преплела тяло с неговото. Под него. Да ѝ покаже какво чувства, когато думите са безсилни.

Без да откъсва поглед от лицето ѝ, започна да се съблича. Палтото и жакетът му полетяха към пода, запратени от нетърпеливите му ръце. Последваха ги вратовръзката, жилетката и ленената риза, образувайки купчинка в краката му. Гол до кръста, Остин приближи към нея, неспособен да чака повече нито миг, жаден да усети ръцете ѝ върху пламналата си кожа.

Тя понечи да разкопчае палтото си, но той я възпря. Сам свали дрехите ѝ една по една, сетне и онези, останали на него, докато двамата застанаха напълно голи един срещу друг.

Никога досега не се бе чувствал толкова беззащитен, толкова разкъсван от желание.

Взе лицето ѝ между дланите си и прокара нежно палци по страните ѝ. В гърдите му напирала толкова много думи, толкова много неща искаше да ѝ каже, ала сякаш бе изгубил дар слово.

— Елизабет... — прошепна с дрезгав глас.

Това бе единственото, което съумя да изрече. А онова, което не можеше да каже, щеше да ѝ покаже. Притегли я в обятията си и докосна леко устните ѝ със своите, подвластен на болезнена нежност, въпреки бушуващия в гърдите му ад.

Тя промълви задъхано името му и обви ръце около него.

Страстта му се отприщи като пълноводна река.

Притисна я към гърдите си, завладян от непреодолимата нужда да я докосне едновременно навсякъде. Устните му завладяха нейните, целувките му станаха по-страстни и настойчиви. Езикът му нахлу в кадифената мекота на устата ѝ, опиваше се от сладостта ѝ.

Но целувките не му стигаха. Остин се отдръпна, за да види лицето ѝ. Сърцето му запрепуска бясно, когато видя страстта и желанието, пламтящи в очите ѝ.

— Господи, Елизабет, какво правиш с мен... — простена той с надебелял и пресекващ глас. Отпусна се на колене и притисна устни към млечнобелия ѝ корем. — Толкова си нежна... — промърмори, докато устните му изследваха гладката плът. — Толкова красива... —

Езикът му близна пъпчето ѝ, преди устата му да продължи сладостното си пътешествие надолу. Обсипа с целувки дългите, стройни бедра — първо едното, сетне другото, докато пръстите му леко ги милваха, спускайки се по прасците. Когато стигна до най-съкровената ѝ част, вдигна глава. — Погледни ме, Елизабет.

Тя отвори очи и го погледна. Златистите им гълбини бяха потъмнели от страст.

— Разтвори краката си за мен — заповяда той с хриплив глас, притиснал устни до гладката кожа на корема ѝ.

Когато тя се подчини, той прокара едната си ръка надолу по тялото ѝ — от врата до тъмночервените кичурчета, скриващи нейната женственост, сетне погали малката розова пъпка, сгушена сред тях. Тя стисна клепачи и от гърдите ѝ се изтръгна морна въздишка.

— Толкова си красива... толкова влажна... толкова гореща — простена младият мъж, целувайки корема ѝ.

Сетне устните му продължиха надолу и все по-надолу, докато езикът му не започна да я гали ведно с пръстите. Тя го сграбчи за раменете и изохка.

Обхванал дупето ѝ с длани, той я дразнеше с устни и език, вдъхваше женственото ѝ мускусно ухание, вкусваше нежната ѝ сладост, даряваше я с върховно удоволствие, докато тялото ѝ не се разтърси от тръпките на екстаза. Забила пръсти в раменете му, Елизабет извика, когато я заля вълната на освобождението. Веднага щом тя се отпусна в задоволена отмала, Остин я вдигна и я отнесе до леглото си, където я положи нежно върху покривката. Намести се между бедрата ѝ и сведе поглед към красивото ѝ лице, поруменяло от страстта.

— Погледни ме.

Клепачите ѝ се повдигнаха и той влезе в нея с един мощен тласък, потъвайки докрай във влажната ѝ сърцевина. Тя нададе гърлен вик и пръстите ѝ се впиха в гърба му. Докато се движеше бавно в нея, Остин наблюдаваше всяка емоция, прекосяваща изразителното ѝ лице. Тласъците му ставаха все по-силни и бързи. Тя се движеше с неговия ритъм и много скоро младият мъж почувства, че отново ще достигне върха.

В мига, в който тялото ѝ се стегна около него, изгуби всякакъв контрол. Светът му се стесни до мястото, където тялото му се

съединяваше с нейното. Нищо нямаше значение, освен Елизабет. Да бъде вътре в нея. Да усеща кадифената ѝ мекота около пулсиращата си мъжественост. Отново и отново проникваше в нея, неспособен да спре, обезумял от страст. С един последен тласък изля семето си в нея, докато за един безкраен миг шепнесе името ѝ отново и отново, като молитва.

Когато кулминацията му отшумя, той рухна отгоре ѝ, а сетне се претърколи настрани, повличайки я със себе си. Искаше да я погали, ала не можеше да помръдне. Нямаше сили дори да стисне ръка в юмрук. Всъщност едва можеше да диша. През целия си живот никога не бе изпитвал такава помитаща страст, но вътрешната топлина, която се разливаше по цялото му същество, беше по-прекрасна от всичко, преживяно досега.

Той бе влюбен в нея.

Господи, той я обичаше.

И то толкова много, че го болеше.

Внезапно застина. Ами ако Елизабет не отвърнеше на чувствата му? Ако...

Пропъди безжалостно мисълта. Тя просто трябваше да го обича и нищо друго нямаше значение. А ако не го обичаше сега, щеше да намери начин да я накара да се влюби в него. Толкова силно, колкото той в нея.

В дълбините на душата му се зародиха думи, които не бе изричал пред никого. Трябваше да ѝ ги каже. Запита се дали тя вече не знаеше. Дали бе прочела мислите му? Дали бе доловила чувствата му? Вероятно, но никога не бе казала нищо. Но дори да бе предусетила какво изпитва към нея, заслужаваше да ѝ го каже с думи.

Извърна глава, докосна нежно с устни слепоочието ѝ, сетне се отдръпна, решен да я гледа в очите, докато ѝ казва, че я обича.

С разтуптяно сърце, Остин отвори уста, за да заговори, сетне я затвори.

Съпругата му, неговата здрава и силна съпруга бе дълбоко заспала.

— Елизабет?

Единственият отговор бе тихичко похъркване.

По дяволите!

Изведнъж го обхвана силен срам. Колко егоистично от негова страна е да мисли само за своите нужди, когато тя бе преживяла толкова изтощителна вечер. Дяволите да го вземат, само преди час бе принадлежала в ръцете му! Ако искаше да спечели любовта на тази жена, трябваше завинаги да забрави за егоизма си. Неговата Елизабет не можеше да бъде купена с дрънкулки, титли и скъпоценности. Ала той можеше да я спечели с доброта. И с любов.

Любов. По устните му пробяга лека усмивка.

Най-после бе открил името на „чувството Елизабет“.

Като внимаваше да не я събуди, издърпа покривката, за да ги завие, и я намести по-удобно до себе си. След като няколко минути слуша равномерно й спокойно дишане, младият мъж притисна устни към челото ѝ.

— Обичам те — прошепна. — Обичам те.

ГЛАВА 18

Видението се прокрадна в съня на Елизабет с ловкостта на опитен крадец.

Образите се появяваха в най-далечните кътчета на съзнанието ѝ, като тъмни кълба дим се извиваха в призрачен танц, ала оставаха недосегаеми.

Дете. Красиво малко момиченце с блестящи черни къдрици и искрящи от оживление сиви очи. Тича, смее се и вика: „Мама!“.

После видението се промени. Смехът се превърна в страх. Ужасените детски писъци се разнесоха в съзнанието на Елизабет, отекнаха в цялото ѝ съществуване, изпълниха я с ужас.

Ангелското лице на детето се превърна във въсърнобледа маска на страх. Женски ръце се протягат към нея, но момиченцето сякаш се изплъзваше от тях, отдалечавайки се все повече и повече, докато не изчезна съвсем, сподиряно единствено от ехото на риданията си.

Тогава се появи Остин, разкъсван от такава болка, такава безутешна мъка и вина, че Елизабет едва го позна. Гласът му бе накъсан шепот: *Не мога да живея без нея... моля те, Господи, не ми казвай, че съм я убил, довеждайки я тук.*

Елизабет внезапно се събуди. Задушаваше се. Сърцето ѝ се блъскаше лудешки в гърдите, а дробовете ѝ изгаряха, все едно бе тичала с километри. И в същото време се чувстваше потресена до дъното на душата си.

Погледна към Остин, потънал в спокоен сън до нея. Слава богу, че спеше, защото тя бе неспособна да изрече дори дума.

Но, господи, трябваше да му каже.

Съпругът ѝ трябваше да знае, че бе видяла гибелта на детето им.

Дете, за чиято смърт той щеше да се обвинява.

Дете с неговата черна коса и сиви очи.

Неговото дете.

Тяхното дете.

Остин отвори едното си око. Съдейки по сребрилата светлина, която проникваше през тъмночервените кадифени завеси, тъкмо се зазоряваше — съвсем подходящо време да събуди младата си съпруга с нежни целувки и ласки, сладко любене и откровено признание в любов.

Извърна глава и установи, че невестата му лежи на една страна, с гръб към него, в другия край на огромното легло. Твърде далеч, за да я достигне.

Обзелото го разочарование бе толкова остро и силно, че едва не се присмя на глас на себе си. По дяволите, в какъв нетърпелив, замаян и чезнещ от любов глупак се бе превърнал! При това за ужасяващо кратко време. *Несъмнено на обяд ще декламирам стихове. И сонети за вечеря.* В гърдите му забълбука смях. Да, можеше всичко да си представи, но не и себе си, отпуснат на едно коляно, да рецитира страстно „Ода за Елизабет“.

Трябваше само малко да се приближи, да обвие ръце около нея, да почувства топлината ѝ, но знаеше, че след като веднъж я вземе в прегръдките си, повече нямаше да има сън за нея. *Не бъди егоист. Остави я да поспи.* Скръсти ръце под главата си и се насили да остане неподвижен и да не безпокои почивката ѝ, най-малко поне още няколко минути. Да, просто ще полежи тук и ще се удивява как тази жена промени из основи живота му. При това за добро.

Представяше си закачливите подмятания на Майлс и Робърт, когато разберат, че „прословутият с похожденията си херцог Брадфорд“ е омагьосан от чара на собствената си съпруга. А те нямаше как да не се досетят, защото за него щеше да е невъзможно да скрие любовта си към Елизабет.

Всъщност дори нямаше намерение да се опитва. Разбира се, беше изключително старомодно да си влюбен в жена си, ала изобщо не му пукаше.

Не можа да сдържи усмивката си. Да, Робърт и Майлс щяха безмилостно да му се подиграват. *Но аз ще получа своето възмездие, когато и тях любовта ги захване по нищо неподозиращите им задници. А това неминуемо ще стане. Щом може да се случи на мен, може да споходи всекиго.*

Не можеше да чака нито минута повече, за да я докосне.

Няма да я люби... само ще я подържи в прегръдките си. Като се приближи внимателно, той се плъзна по леглото, притисна се в гърба ѝ и обви ръце около кръста ѝ.

В мига, в който я докосна, тя ахна.

— Добро утро, любима — промълви влюбеният съпруг и целуна рамото ѝ. — Не исках да те събудя.

— Аз... мислех, че спиш.

— Спях. Но сега съм буден. Както и ти. Хм...

Той зарови лице в косите ѝ и вдъхна нежното люляково ухание. Плъзна ръката си около нея и я притисна по-плътно към гърдите си. Застина, когато тя се напрегна в прегръдките му.

— Недей — прошепна младата жена. Преди да успее да я попита какво не е наред, съпругата му се изскубна от ръцете му и седна, като се зави с покривката.

Той също бързо се надигна и седна в леглото.

— Елизабет? Добре ли си?

Когато тя не отговори, Остин повдигна нежно брадичката ѝ и извърна лицето ѝ, за да го погледне.

Тя плачеше. Очите ѝ приличаха на огромни златистокафяви кладенци, пълни с болка. Нямаше я обичайната топлина, която извираше от тях, сега те бяха пусти и сърцето му се сви от мъка.

Пусна брадичката ѝ и сграбчи ръцете ѝ.

— Какво не е наред? Боли ли те някъде?

Вместо да отговори на въпроса му, младата жена само го погледна с огромните си печални очи. Остин почувства как ледените тръпки на неназован ужас се прокрадват по гърба му. Разтърси я леко.

— Каж ми какво ти е.

— Аз... трябва да ти кажа нещо.

— За Уилям?

— Не. За себе си.

Аха! Значи, ето какво било. Явно най-последно се бе решила да сподели тайните си с него... да му обясни защо толкова внезапно е заминала от Америка.

Облекчението измести ужаса и охлаби хватката си. Очевидно му се доверяваше достатъчно, за да излее душата си пред него. А щом му

вярваше... не беше ли съвсем логично, че много скоро ще се появи и любовта?

Господи, нима щеше да му признае, че го обича? А ако бе така, несъмнено се е измъчвала, докато се реши, защото не знаеше какви са чувствата му към нея. Защото никога не беше го чувала да ги изрича. Неговата прекрасна и необикновена съпруга навярно се боеше, че ще отхвърли любовта ѝ.

Но това бе страх, който той можеше да разсее само с три простички думи.

— Елизабет, аз те об...

— Аз те излъгах.

Определено не се бе надявал да чуе точно това, нито го бе очаквал.

— Моля?

Вместо да продължи, тя се измъкна от ръцете му и вдигна ризата му от пода. Облече я, завърза краищата ѝ отпред и му подаде копринения халат. Той го навлече припряно и завърза колана, докато я наблюдаваше как се отмества по-далеч от него.

Елизабет заговори чак когато вече ги делеше прилично разстояние.

— Излъгах те за причината да дойда в Англия.

— Наистина ли? Не си дошла на гости на леля си?

— Не. Дойдох, за да *живея* при нея.

— Скъпа, това едва ли може да се нарече лъжа. — Остин понечи да я докосне, ала тя поклати глава и се отдръпна още малко.

— Ти не разбираш. *Налож*и се да дойда тук. Не исках, но нямаше къде другаде да отида.

— Какво искаш да кажеш?

Младата жена пое дълбоко дъх.

— След смъртта на татко не можех повече да живея в нашата къща. Не е особено благоприлично една неомъжена жена да живее сама, а и ако трябва да съм честна, аз се чувствах ужасно самотна. Семейство Лонгрин, далечни братовчеди по бащина линия, живееха в същия град и ме поканиха да се настаня при тях. Изглеждаше идеално решение, тъй като бях много привързана към тях, а дъщеря им Албърта беше най-добрата ми приятелка. Така че продадох къщата и се преместих да живея при тях.

Той си спомни името Лонгрин от сведенията, които Майлс му бе дал за Елизабет.

— Продължавай.

— Харесваше ми да бъда член на семейството им, а трите им помалки деца бяха невероятно чаровни дяволчета. Първите две години всичко вървеше прекрасно. — Забила поглед в килима, тя закърши пръсти. — Тогава Албърта се запозна с Дейвид.

Остин не откъсваше поглед от нея, като с усилие се сдържаше да остане мълчалив, за да ѝ даде възможност да му разкаже историята си.

— Той се бе преместил от Бостън, където работил в голяма конюшня. Имаше страхотен подход с конете и беше талантлив ветеринар, така че господин Лонгрин тутакси го нае в своята конюшня. Дейвид беше изключително привлекателен млад мъж и всички дами бяха влюбени в него.

Остин стисна пръсти.

— Включително и ти?

— Трябва да призная, че когато го срещнах за пръв път, реших, че е много красив и чаровен. — Тя замълча и додаде тихо: — После го докоснах.

— И какво видях?

— Лъжи. Измама. Нищо конкретно, но не беше такъв, какъвто изглеждаше. Заставих се да не обръщам внимание и да не мисля за това. В крайна сметка мъжът вършеше добра работа за господин Лонгрин, а не беше моя работа, ако е излъгал за миналото си. Убедих се, че навярно е решил да започне начисто и заслужава втори шанс. Но няколко седмици по-късно Албърта ми довери, че е влюбена в Дейвид. — Елизабет закри из спалнята. — Бях много разтревожена. Внимателно ѝ казах, че не го познава добре, ала тя не искаше да ме чуе. Никой в града, дори братовчедка ми, не знаеше за моите видения. Получавах ги рядко и както отлично знаеш по себе си, не е лесно да се възприемат или да им се повярва. Поради това се колебах да ѝ споделя за тях, още повече че това, което чувствах, бе съвсем смътно и бегло. А и определено не исках да разруша щастието ѝ, ако грешах. Налагаше се да узная повече, да разбере дали наистина е непочтен човек и измамник. Трябваше да го докосна отново или поне някоя негова вещ. — Тя си пое дълбоко дъх и продължи развълнувано: — На следващия ден отидох в конюшната и говорих с Дейвид. Докоснах инструментите

му и дори успях да поддържа ръката му под предлог, че искам да огледам раната на пръста му. И подозренията ми се потвърдиха.

— Какво е направил този мъж?

— Не знаех точно, но бях сигурна, че е напуснал Бостън опозорен. Знаех, че е лъжец и измамник. Знаех, че се нуждае от пари, а семейство Лонгрин бяха доста заможни. Но най-лошото от всичко беше, че знаех, че ще разбие сърцето на Албърта. Молих се чувствата ѝ към него да се променят, но след две седмици двамата обявиха, че възнамеряват да се оженят. Само след месец. — Гласът ѝ се снижи до едва доловим шепот. — Не знаех какво да предприема. Тя беше толкова влюбена в него, но правеше ужасна грешка. Отново се опитах да я предупредя внимателно, но без успех. Накрая, един ден преди сватбата, ѝ казах... не че съм имала видение... а че просто имам основание да вярвам, че Дейвид е непочтен и не е мъжът за нея. Че няма да ѝ донесе нищо друго, освен страдания и болка.

Терзанието в гласа ѝ късаше сърцето му.

— И какво каза тя?

Елизабет се усмихна горчиво.

— Категорично отказа да ме изслуша. След това ме обвини, че ревнувам и искам Дейвид за себе си. Той ѝ бе разказал как съм го посетила в конюшната и очевидно я бе убедил, че съм отишла там с надеждата да го спечеля за себе си. Не можех да повярвам, че е способна да си помисли такова нещо за мен, но беше факт.

— Каза ли ѝ за виденията си?

— Опитах, но не пожела да чуе нито дума повече. Беше ми много ядосана, че се опитвам да разруша щастието ѝ и да ѝ отнема мъжа, когото обичаше. Заяви ми, че не ме иска на сватбата. Нито в живота си. — Елизабет се закова пред Остин и се взря в съпруга си с плувнали в сълзи очи. Всичко в него се преобърна от безнадеждното отчаяние, стаено в тях. — Заръча ми да си събера багажа и незабавно да напусна дома на родителите ѝ.

— Елизабет... — Младият мъж протегна ръце към нея, ала тя отново отстъпи назад.

— Може би ако от самото начало ѝ бях казала за видението си, Албърта щеше да ми повярва. Не зная. Но там и тогава се заклех, че никога повече няма да премълчавам, ако от моите видения зависи нечие щастие. — Разпери ръце в безпомощен, примирен жест. — Не

съм имала други видения до нощта, в която те срещнах. Затова ти казах за Уилям. — Елизабет стисна очи за един кратък миг, сетне продължи: — Семейство Лонгрин бяха изненадани, когато им съобщих, че заминавам, но те бяха предани на обичната си дъщеря, а тя настояваше да замина. Дълбоко в сърцето си знаех, че и братовчедка ми страда. Албърта ме обичаше, но бе влюбена в Дейвид. Още същия следобед си събрах багажа и заминах. Оставих Печ у тях. Беше твърде стар, за да пътува, а по-малките деца го обичаха не по-малко от мен.

Гласът ѝ пресекна и той си я представи как си тръгва сама и отчаяна. По дяволите, гърдите му се стегнаха, а сърцето му направо кървеше за нея.

— И какво направи?

— Отидох в града и изтеглих спестяванията си от банката. Нямахме къде да отида, а и исках да се махна колкото може по-далеч. Уредих пътуването си до крайбрежието. Когато пристигнах, си купих билет за „Звезден ловец“ и наех придружителка за пътуването. Изпратих писмо до леля Джоана, за да я уведомя за пристигането си. Имам късмет, че тя се съгласи да ме приеме в дома си, за което винаги ще съм ѝ благодарна.

— Знаеш ли какво е станало с Албърта и Дейвид?

— Не. Всеки ден се моля да са щастливи, но зная, че е само въпрос на време сърцето на братовчедка ми да бъде разбито.

Остин нямаше представа какво да ѝ каже, как да я утеши, но трябваше да се опита. Мъката в очите ѝ го убиваше.

— Съжалявам, че си била толкова наранена, скъпа — поде, — но колкото и да е тъжно да напуснеш родината и дома си, все пак това *ни* събра заедно. — Протегна ръка към нея.

Тя се втренчи за миг в него, сякаш бе прозрачен, сетне вдигна очи. Изражението ѝ истински го изплаши. Сякаш целият живот, цялата енергия и жизненост бяха изсмукани от нея, оставяйки след себе си единствено неизразима мъка и вина.

— Това не е всичко, Остин. Имах друго видение. Миналата нощ. Той отпусна бавно ръка.

— Какво видя?

— Видях някой да умира.

Страданието ѝ бе толкова осезаемо, че той сякаш можеше да види как струи от нея на огромни вълни.

— Кой?

— Беше нашето дете, Остин.

Все едно кръвта се отцеди от лицето му.

— *Нашето* дете? Откъде разбра?

— Малко момиченце. Приличаше на теб, със същите черни къдрици и красиви сиви очи. — Елизабет пристъпи колебливо към него, улови ръцете му и заби пръсти в тях. — Разбираш ли какво казвам? Видях бъдещето. Ние имахме дъщеря. Тя беше около двегодишна. И умря.

От думите ѝ му се зави свят.

— Сигурно нещо си сгрешила.

— Не. Видях го. Не мога да позволя това да се случи. Няма да позволя нашето дете да умре.

Той пое дълбоко дъх и се опита да мисли разумно. Дори за миг не се усъмни в предсказанието ѝ.

— Добре. *Ние* няма да позволим да се случи. Твоето видение ни предупреди, така че ще се подготвим. Ще я наблюдаваме денонощно. Нищо няма да я нарани.

— Не разбираш ли? Аз не мога да поема този риск. Вече изгубих родителите си, семейство Лонгрин и Албърта. Не мога да понеса да изгубя още някого, когото обичам — *нашето* дете. Нито мога да понеса да те видя как страдаш заради смъртта на дъщеря ни. — Втренчи се в него за няколко дълги секунди. — Има само един начин детенцето ни да не умре... и той е то никога да не се ражда.

Да не се ражда? Разбира се, че щяха да имат дете. Много деца. Синове с нейния остър ум и красиви дъщери, наследили прекрасната коса на майка си.

— Какви ги говориш?

Елизабет пусна ръцете му и се извърна към прозореца. Той се взираше в профила ѝ и слушаше думите, които безжизненият ѝ глас произнасяше.

— Не мога да родя дете от теб. *Отказвам* да имам дете от теб. Единственият начин да го постигна, е като престана да ти бъда истинска съпруга. Естествено, не очаквам да живееш с мен при това невъзможно условие. Осъзнавам колко е важно за мъж с твоето положение в обществото да има наследник. — Вдигна леко брадичка,

но гласът ѝ се превърна в потрепващ шепот. — Поради това искам да сложа край на нашия брак.

Херцогът замръзна, неспособен да осъзнае чутото. Накрая все пак се окопити, но когато заговори, думите излизаха с мъка от гърлото му.

— Такива жестоки мерки едва ли са необходими, Елизабет.

— Боя се, че са необходими. Не мога да те моля да имаш за съпруга жена, която не споделя леглото ти.

Ръцете му се свиха в юмруци, ала успя да запази гласа си спокоен.

— Няма причина да имам за съпруга жена, която не споделя леглото ми. Има начини да се предотврати бременността — ако това е окончателното ни решение.

— Ти май не ме слушаш, Остин. Аз вече съм *решила*. Няма да рискувам да забременея.

— Обещавам ти, че можем да намерим начин...

— Едва ли можеш да се надяваш *цял живот* да спазваш това обещание. — Тя се извърна, погледна го и студената решителност в очите ѝ го смрази. — Защо просто не приемеш решението ми?

— Да приема просто така, че искаш да сложиш край на брака ни? — избухна той невярващо. — Изумен съм, че дори можеш да си помислиш подобно нещо... да се откажеш от съвместния ни живот с толкова лека ръка. Сигурен съм, че бракът ни означава за теб много повече.

— И двамата знаем, че ти се ожени за мен само от чувство за дълг и благоприличие.

— Както и двамата знаем, че нищо не би могло да ме застави да се ожения за теб, ако не го исках. — Пристъпи към нея и нежно я хвана за раменете. — Няма значение защо сме се оженили, Елизабет. Важно е единствено това, което изпитваме един към друг и как ще устроим бъдещия си живот. Можем да направим този брак достатъчно здрав и неразрушим, че да оцелее през всички изпитания.

— Но ти сигурно искаш да имаш деца.

— Да. Искам. Много. — Вгледа се напрегнато в нея. — От теб.

Тя пое рязко дъх.

— Съжалявам. Не мога. Не желая.

Помежду им се възцари тишина. Той се опита да открие в тази студена, решителна и отчуждена жена своята топла, любяща Елизабет, но не можа.

— Разбирам, че си разстроена заради това видение — заговори с усилие Остин заради буцата, заседнала на гърлото му, — но не можеш да му позволиш да разруши всичко помежду ни. — Обгърна лицето ѝ с длани. — Аз те обичам, Елизабет. *Обичам те!* Няма да ти позволя да си отидеш.

Лицето ѝ пребледня. Той се взираше напрегнато в очите ѝ. За миг златистокафявите им глъбини потъмняха от безкрайна и непоносима болка. Тя се извърна от него и на херцога му се стори, че едва сдържа сълзите си. Но когато отново се обърна към него, изражението ѝ бе сурово и студено. Мрачна решителност бе заменила болката и младата жена се отдръпна от съпруга си.

— Съжалявам, Остин. Ала твоята любов не е достатъчна.

Думите ѝ го пронизаха право в сърцето, оставяйки кървяща рана. Всемогъщи боже, ако имаше сили да си поеме дълбоко дъх, сигурно щеше да се разсмее заради иронията на съдбата! След като бе чакал цял живот да отдаде любовта си на някоя жена, най-сетне я бе намерил, а тя я захвърляше като нежелана дрънкулка. *Твоята любов не е достатъчна.*

— Дори и *ти* да си съгласен да живееш при подобни условия — продължи съпругата му със същия равен и бездушен глас, — аз не съм. Искам да имам деца.

Той най-после успя да си възвърне дар словото.

— Но преди малко каза, че не желаш.

— Не. Казах, че не мога да родя деца от *теб*... но бих могла да имам от някой друг. Детето, което умря, беше от *теб*.

Всичко в него сякаш се вкочани. Сигурно не я бе чул правилно.

— Елизабет, не осъзнаваш какво говориш. Не е възможно да искаш да кажеш...

— Наясно съм съвсем точно какво казвам. — Младата жена вирна брадичка и го изгледа с непривична за нея студенина. — Когато си се представях като херцогиня, никога не съм и помисляла, че титлата ще означава никога да нямам деца. Това не е цената, която съм готова да платя.

— За какво, по дяволите, говориш? — попита той с язвителен тон. — Та ти не искаше да ставаш херцогиня.

Елизабет повдигна вежди.

— Аз не съм глупачка, Остин. Коя нормална жена не би желала да бъде херцогиня?

Думите ѝ го обгърнаха като ледена пелена, смразявайки го до мозъка на костите. Не искаше да повярва на това, което казваше, но тя беше напълно сериозна.

Остин бе потресен. Вцепенен. Вдигна ръка и я притисна към гърдите си на мястото, където би трябвало да бие сърцето му. Не почувства нищо. Всичките му новооткрити надежди и мечти се разпиляха като прах на вятъра. Тя не го обичаше. Не го искаше. Не искаше децата му. Нито брака им. Тя искаше да сподели живота си с някой друг... всеки друг. Само не и с него.

Внезапно вцепенението изчезна и го връхлетяха противоречиви чувства. Разочарование. Гняв. И обида, която го бе засегнала толкова дълбоко, все едно го бяха разсекли на две. *Господи, какъв глупак съм бил.*

Насили се да заглуши обидата, да се съсредоточи върху гнева и да даде воля на яростта, която разгорещи смразените му жили.

— Струва ми се, че започвам да разбирам — поде той с толкова груб глас, сякаш беше чужд човек. — Въпреки твърденията ти в противното, ти всъщност си мечтала за титлата и си правила кроежи как да я получиш. Сега искаш да сложиш край на нашия брак, привидно от загриженост за мен, но всъщност *ти* искаш да бъдеш свободна, за да се омъжиш за някой друг, за да можеш да имаш деца. *Неговите* деца.

От тона му лицето ѝ пребледня още повече, но погледът ѝ остана прикован в него.

— Да. Искам бракът ни да се разтрогне.

В гърдите му избухнаха едновременно огромна болка и безкрайна ярост, разтърсвайки го до краен предел. Проклятие, каква великолепна актриса се оказа съпругата му! Нейните загриженост, съчувствие и топлина... всичко е било преструвка. През цялото това време я бе смятал за искрена и доверлива, невинна и простодушна и — каква подигравка! — безкористна. Елизабет с нищо не беше по-добра от обикновените пресметливи и жадни за титла и пари жени, които от

години го преследваха. Не можеше да повярва, че тя имаше самообладанието, *наглостта*, да се изправи насреща му и да твърди, че иска да сложи край на брака им заради *неговото* щастие, когато в действителност желаете да има друг съпруг заради *себе си*.

Ала това, което разпалваше гнева му и го караше да губи разсъдъка си, бе мисълта, че тя ще е в обятията на друг мъж. Тази картинка го изпълни с такава злост и ревност, че едва не се задави. При все това яростта бе добре дошла, защото пречеше на обидата и болката да го завладеят напълно.

— Погледни ме — заповяда той с леден тон.

Тъй като Елизабет продължаваше да се взира през прозореца, хвана грубо брадичката ѝ и насила извърна главата ѝ.

— Погледни ме, по дяволите! — Младата жена срещна погледа му с хладно безразличие, което го вбеси. Нищо в изражението ѝ не подсказваше, че е онази, която само преди няколко часа толкова страстно се бе любила с него. Как е могла така добре да скрие истинската си същност от него? Как, дявол да го вземе, го бе измамила така изкусно? Бяха му необходими цялата воля и самообладание, за да не я разтърси здраво.

— Сбъркала си призиванието си, скъпа. Ти би била изключителна на сцената. Трябва да призная, че напълно успя да ме накараш да повярвам, че си добра и почтена. Но всъщност не си нищо повече от обикновена интригантка и изкусна лъжкиня. Отказът ти да ми бъдеш истинска съпруга е достатъчно основание да пожелая да се отърва от теб. — Пусна брадичката ѝ, сякаш допирът с нея го бе опарил.

Лицето ѝ стана тебеширенобяло.

— Значи, си съгласен да разтрогнем брака си?

— Не, Елизабет. Аз ще *настоявам* да бъде разтрогнат — веднага щом се уверя, че не си бременна. През следващите два месеца ще останеш в имението ми, което се намира недалече от Лондон. Този срок ще е достатъчен, за да се разбере дали носиш дете, или не.

Лицето ѝ се изкриви от болезнен страх. Очевидно не се бе досетила, че белята вече може да е сторена.

— И ако не съм?

— Тогава бракът ни ще приключи.

— А ако... чакам бебе?

— Тогава ще бъдем принудени да търпим това жалко подобие на брак. Независимо дали ще решиш след раждането да останеш, или да заминеш...

— Никога не бих могла да изоставя детето си.

От гърдите му се изтръгна горчив смях.

— Наистина ли? Доколкото разбирам, си готова на драго сърце да се откажеш от брачните си клетви. Имайки предвид това, вече не съм сигурен на какво си способна.

Нещо проблесна в очите ѝ и за миг той си помисли, че ще му възрази, но Елизабет само стисна устни.

— Още едно нещо — рече Остин. — Ще очаквам от теб през следващите два месеца да спазваш стриктно всички правила на благоприличието. Няма да споделяш с никого за случилото се и няма да вършиш *нищо*, което би навлякло позор на мен или на семейството ми. Ясен ли съм? Няма да позволя жена ми да носи детето на друг мъж.

Отново му се стори, че видя в очите ѝ да се мярва силна болка, но тя само повдигна леко брадичка и процеди:

— Няма да ти изневеря.

— Дяволски си права — няма да го направиш. А сега, ако ме извиниш, бих искал да се облека. Ще се разпоредя да се подготви всичко за пътуването ти до провинцията.

— А как ще ти помогна да намериш Уилям?

— Ако имаш ново видение, ще ми изпратиш съобщение. Аз ще продължа с разследването си оттук. Без теб.

Остин направи няколко крачки и отвори свързващата врата, водеща към нейните покои. Тя остана неподвижна няколко мига, приковала поглед в него, с неразгадаемо изражение. После прекоси забързано разстоянието и влезе в стаята си. Остин затвори вратата след нея и с подчертано старание превъртя ключа. Прищракването отекна във внезапно настъпилата тишина.

Останал сам в спалнята си, младият мъж се опря с юмруци на вратата и затвори очи в опит да укроти чувствата, бушуващи в гърдите му, които го пронизваха като нажежени желяза, поглъщаха го и го завладяваха с такава съкрушителна сила, че му идеше да закрепси. Една част от него бе в плен на яростта. Студена, сляпа ярост.

Но останалата изгаряше от толкова силна болка, че едва не се свлече на колене. В гърдите му, там, където допреди малко туптеше сърцето му, сега зееше огромна тъмна дупка. Елизабет го бе изтръгнала с голи ръце и го бе разрязала на две.

Преди да я срещне, той беше наполовина човек — съществуваше, но не живееше. Тя го бе направила цялостен с нежността и невинността си, смеха и любовта... ала те всъщност са били само илюзия, никога не ги е имало. Никога не бе мислил, че една жена може да го обича заради самия него, но бе повярвал в любовта на Елизабет. Никога не бе мислил, че ще обикне толкова силно, но се влюби, с цялата си душа и сърце, които смяташе отдавна за мъртви.

Приблужи до прозореца, дръпна завесите и се взря навън с невиждащи очи в един свят, който внезапно се бе превърнал в безрадостна и мрачна пустиня.

Тя го бе накарала да я обикне.

И всичко е било измама.

Преди да срещне Елизабет, Остин никога не бе имал надежди и мечти за бъдещето. Разяждан от тайните, които кѳташе в себе си, той се впускаше от една безсмислена връзка в друга, обикаляше клубовете, посещаваше скучните приеми във висшето общество.

Но тя го бе променила. Бе го превърнала от циничен, безразличен и самотен мъж в човек, който таеше надежди за бъдещето... бъдеще, изпълнено с щастие, любяща съпруга и прекрасни, здрави деца.

А сега всичките му новооткрити блянове бяха изгубени. Изчезнали. Разбити. Невестата му бе казала, че не би могла да понесе да изгуби някого, когото обича — при все това бе готова да изгуби него. А това ясно показваше какви са истинските ѳ чувства.

Всемогъщи боже, ако не се чувстваше толкова смъртно ранен, ако не го разкъсваше такава непоносима болка, сигурно щеше да се разсмее. „Несравнимият и неуязвим“ херцог Брадфорд да бъде повален на колене от жена... жена, за която бе повярвал, че е сбѳднатата му мечта. Блян, за който дори не бе подозирал, че мечтае. Който вместо това се бе превърнал в най-лошия му кошмар.

* * *

Елизабет се взираше вцепенено във вратата, която Остин току-що бе затворил. Прищракването на ключа в ключалката отекна в съзнанието ѝ като погребален звън.

Тъкмо се питаше дали някога ще почувства нещо отново, когато болката я разкъса, избухна навсякъде, пронизвайки всяка клетка на съществото ѝ. Нещастно притисна ръце към устата си, за да заглуши вика на безмерна мъка, и се свлече на колене на пода.

Никога, никога нямаше да забрави изражението на лицето му — нежната доброта, която думите ѝ превърнаха в злъчна горест; топлотата — в ледено безразличие; загрижеността — в ненавист и презрение.

Боже, колко го обичаше само. Толкова много, че не можеше да понесе да му роди дете, което щеше да умре. Не би могла никога да му обясни, че той щеше да се обвинява за смъртта на дъщеря им и вината и страданието щяха да го унищожат. Че никога нямаше да се възстанови.

Тя бе заплатила с душата си, за да му върне свободата. Ала цената нямаше значение за нея. Един благороден и почтен човек като Остин щеше да се противопостави на разтрогването на брака им, щеше да се погребее до края на живота си с нея, в един бездетен брак. В един целомъдрен брак, без любов и страст. Той заслужаваше щастие, истинска съпруга, деца, които да обича. Би казала всичко, за да го убеди.

И го бе направила.

Горчив смях се изтръгна от гърдите ѝ, когато си припомни думите си. *Когато си се представях като херцогиня... Не мога да родя деца от теб... но бих могла да имам от някой друг. Детето, което умря, беше от теб.*

Онези лъжи ѝ бяха стрували всичко. Човекът, когото обичаше. Децата. Тя не можеше и никога нямаше да се отдаде на друг мъж. Едва не се бе задавила, произнасяйки думите: *Когато си се представях като херцогиня...* Беше ги казала като последно средство, когато стана ясно, че той няма да приеме решението ѝ, освен ако не потуши и най-малката искра на привързаност, която изпитваше към нея. И сега Остин вярваше, че тя не е нищо повече от обикновена интригантка и лъжкиня, която преследва единствено богатството му. Усилието да

прикрие страданието си, да го накара да повярва, че е ламтяла за титлата, а сега иска да устрои живота си без него, едва не я уби.

А той бе направил нещата още по-трудни и тежки за нея, когато ѝ призна, че я обича. *Обичам те, Елизабет*. Съсипана от скръб, тя не можа да сдържи горчивото ридание, което се отрони от устните ѝ. Колко още болка можеше да понесе, без да полудее? Да копнее толкова за скъпоценния дар, какъвто бе любовта му, да го получи и да бъде принудена да го унищожи... да види цялата онази обич да изчезва от очите му, изместена от болка, после гняв и накрая отвращение... Мили боже, как щеше да преживее всичко това?

А ако всички тези мъки бяха напразни?

Ако вече беше бременна?

ГЛАВА 19

Елизабет отреза ухания люляков цвят от избуялия храст, засаден по краищата на представителните градини на Уесли Манър — провинциалното имение извън Лондон, което бе неин дом през последните три седмици. Опита се да се съсредоточи върху работата си поне дотолкова, че да не се пореже, но ѝ беше почти невъзможно.

Три седмици бяха изминали от последния решителен разговор с Остин.

Три седмици, откакто я бе изпратил тук, далеч от него, оставяйки на раздяла кратка бележка: *Ще ми съобщиш незабавно, когато получиш ново видение или когато се убедиш дали си бременна, или не.*

Но за три седмици тя нямаше нито едно видение... не бе почувствала нищо, освен болка, която терзаеше сърцето ѝ. И все още не знаеше дали е заченала. Всяка нощ лежеше самотна в леглото си, изпълнена с безпокойство, отпуснала ръце върху корема си, опитвайки се да си представи детето, което растеше в нея, но виждаше само мрак. Безмилостна и безкрайна тъма.

Това бяха най-дългите и най-самотни седмици в живота ѝ.

Но да пребивава в една и съща къща с Остин, да го вижда всеки ден, да се опитва да крие нещастията си и да живее с лъжата, която бе съчинила, би било напълно невъзможно. Все пак тук беше по-добре.

Ала терзанията и душевната болка — нейните постоянни спътници — не стихваха. Младата жена се опита да си намери занимание, за да отвлече мислите си от съпруга си и да не се измъчва постоянно с въпроса какво ли прави той. Или с кого го прави.

Но без значение колко цветя бе набрала, колко тоалетна вода от люляк бе приготвила, колко много часове бе прекарала в четене или скитане из градината, нищо не можеше да разсее мъката в сърцето ѝ. Опита се да се утеши с мисълта, че с решението си е спасила Остин от тежката участ да изгуби детето си и от самотата в студената съпругеска постеля, ала нищо не можеше да отслаби непоносимата болка, която я пронизваше всеки път щом си представеше лицето му.

Споменът за него изпълваше съзнанието ѝ и вледеняваше кръвта ѝ. Виждаше го как се вира в нея в онези последни мигове с очи, пълни с ненавист и презрение.

От страните ѝ рукнаха горещи сълзи и тя нетърпеливо ги изтри с длани, въпреки че бе надянала градинарски ръкавици. Беше си обещала, че днес няма да плаче. Още колко време трябваше да мине, за да успее да изкара цял ден, без да се разстрои? Елизабет едва не се разсмя. Господи, още колко време трябваше да мине, за да изкара цял час, без да се разридае?

— Ето къде си била — разнесе се зад нея веселият глас на Робърт. — Двамата с Каролайн почти бяхме решили, че си се изгубила.

Тя се притесни и побърза да избърше очите си. Надявайки се, че ще успее да изглежда безгрижна и весела, младата херцогиня Бранфорд се стегна, надяна една изкуствена усмивка на лицето си и се обърна към своя девер, който се приближаваше към нея.

Робърт видя лицето ѝ и едва не се препъна.

По дяволите, отново бе плакала. Въпреки усмивката, зачервените ѝ очи говореха красноречиво за безсънните ноци и огромната печал.

Обзе го силен гняв. Какво, дявол да го вземе, ставаше с брат му? Не виждаше ли колко е нещастна съпругата му? Не, разбира се, че не забелязваше — той беше в Лондон. Преди три седмици Остин го бе помолил да придружи Елизабет, Каролайн и майка им до Уесли Манър, обяснявайки, че не желае да се връщат в Бранфорд Хол, докато не се разреши случаят с убийството на детектива от „Боу Стрийт“.

Но Робърт знаеше, че нещо сериозно се е случило между младоженците. Вчера бе посетил Остин и след като двамата прекараха известно време заедно, Робърт разбра, че брат му е не по-малко нещастен от Елизабет, а може би и повече. Никога не го бе виждал в таква отвратително настроение.

Колкото до нея, никога не се бе сблъсквал с таква потиснато и съсипано същество като снаха си. Тя му напомняше на красиво цвете, което някой е забравил да полее и то просто е увехнало. Е, повече не можеше да търпи това положение. Не знаеше какво бе разделило двамата, но трябваше да му се сложи край.

Преструвайки се, че не е забелязал сълзите, блестящи в очите ѝ, той ѝ се поклони с подчертана учтивост.

— Изглеждаш прекрасно, Елизабет. — Не дочака отговора ѝ, хвана я под ръка и я поведе надолу по пътеката. — Трябва да побързаме, каретата потегля след — мислено пресметна набързо за колко време Каролайн и майка му ще съберат багажа си — два часа. — Знаеше, че двете жени ще се ужасят, когато им съобщи за това прибързано заминаване, но в подобни критични ситуации трябваше да се действа решително. — Не бихме желали да забавяме останалата компания.

— Карета? Компания? За какво говориш?

— Ами за пътуването ни до Лондон. Каролайн не ти ли е казала? Погледна я и видя, че младата жена видимо пребледня.

— Не. Аз... не искам да заминавам за Лондон.

— Пфу! Разбира се, че искаш. Твърде многото прекарани в провинциално усамотение дни действат потискащо. Ще отидем на театър, ще обиколим магазините, ще посетим музеите...

— Робърт. — Тя спря рязко и издърпа ръката си.

— Да?

— Оценявам поканата, но се страхувам, че не мога да ви придружа. Надявам се да се забавлявате добре.

Той се зачуди дали снаха му осъзнаваше колко осезаема е безнадеждната ѝ тъга. А и се досещаше защо не иска да заминава. Какъв глупак бе брат му!

Робърт въздъхна дълбоко и поклати глава.

— Колко жалко, че няма да дойдеш. Онази огромна, празна градска къща със сигурност няма да е толкова приятна без теб.

Тя се намръщи.

— Празна?

— Ами да, Остин замина за имението в Съри, за да направи ежегодната проверка на посевите. Сигурно ти е казал. — *Ежегодната проверка на посевите?* Едва не завъртя очи към небето при тази опашата лъжа.

— Боя се, че не ми го е споменавал.

Младият мъж поклати глава и изцъка раздражено с език.

— Колко типично за моя голям брат. Винаги забравя такива неща.

— И колко дълго ще остане в Съри?

— О, поне две седмици — излъга невъзмутимо. — Ще си прекараме чудесно. Освен това Каролайн ще се разстрои, ако не дойдеш с нас. Тя отчаяно се нуждае от теб като другарче в пазаруването, тъй като вкусът на майка ни е твърде строг и старомоден. А и присъствието ти ще ме избави от незавидната участ да разговарям единствено с *майка ми и сестра ми*. — Доби ужасено изражение. — Ето, виждаш ли? Просто си длъжна да дойдеш.

Робърт я следеше напрегнато с поглед. Сякаш виждаше как мислите ѝ препускат. Заля го огромно облекчение, когато видя, че върху устните ѝ се появи искрена усмивка... наистина съвсем *плаха*, но все пак чистосърдечна.

— Добре. Може би едно пътуване до Лондон *ще се окаже* приятна промяна. Благодаря ти, Робърт.

— Удоволствието е изцяло мое.

— Предполагам, че сега трябва да побързам, за да си събера багажа.

— Отлична идея. Ти върви, аз ще дойда след малко.

Той я изпрати с поглед, докато се отдалечаваше и съвсем изчезна в зеления лабиринт на градината. Когато се увери, че не може да го види, младият мъж се прехвърли през живия плет по начин, съвсем неподобаващ за един лорд — майка му сигурно щеше да припадне, ако го види — и хукна към страничния вход на къщата.

Трябваше да каже на Каролайн и майка си за предстоящото пътуване до Лондон.

Дали беше бременна?

Остин седеше в кабинета си, взираше се в пламъците, въртеше между пръстите си вече четвъртата чашка бренди, опитвайки се безуспешно да прогони от мислите си въпроса, който го преследваше вече три седмици. Майлс стоеше изправен до камината, облегнат на полицата, и го осведомяваше за последните клюки, които бе чул в „Уайтс“^[1], но херцогът нямаше ни най-малка представа какво говореше приятелят му. След още няколко чаши алкохол навярно изобщо щеше да престане да чува Майлс. Може би щеше да спре да усеща каквото и да било.

През последните три седмици откри двамата войници, които бяха служили с Уилям, но както и преди година, мъжете твърдяха, че са го видели, както и мнозина други през онзи ден, да се отправя на бойното поле. Освен това чакаше, напразно, да получи по-нататъшни нареждания от изнудвача, но от него нямаше ни вест, ни кост. Защо не бързаше да получи петте хиляди лири, които бе поискал? Ако Елизабет беше тук, навярно тя би могла...

Побърза да пресече мисълта, ала беше твърде късно. Тя бе запечатана в съзнанието му, независимо колко усилено се опитваше да я прогони, а въпросът отекваше с все сила: *дали беше бременна?* Едновременно копнееше и се ужасяваше от отговора. Ако е заченала, двамата щяха да имат дете... дете, обречено да умре, преди да е имало шанса да живее. Ако не е — с брака му беше свършено. От гърлото му се изтръгна горчив смях. По дяволите, и в двата случая щастливият му семеен живот бе приключил.

Изпи на един дъх остатъка от питието си, изправи се и отиде към масичката под прозореца, гледащ към улицата, върху която бяха подредени кристалните гарафи. Наля си двойна доза, сетне дръпна завесата настрани.

Обширните алеи на Хайд Парк се намираха точно на отсрещната страна. Дълга върволица елегантни карети се движеше бавно по алеите. Модно облечени благородници и дами се разхождаха под лъчите на късното следобедно слънце с лица, озарени от щастливи усмивки.

Щастливи усмивки. Пред очите му изникна образът на Елизабет, щастлива и усмихната, и той гаврътна половината бренди. По дяволите, кога най-после тя щеше да престане да заема всяко ъгълче на съзнанието му? Колко време бе нужно, за да стихнат гневът и болката му? Кога ще може да си поеме дъх, без сърцето му да се свива от болезнената загуба? Кога ще спре да я мрази, задето бе изтръгнала душата му, да мрази и себе си, задето ѝ бе позволил? По дяволите, кога най-после ще престане да я обича?

Не знаеше, но силно се надяваше, че още едно питие поне ще ускори нещата. Вдигна чашата към устните си, за да излее съдържанието ѝ в гърлото си, но ръката му застина, когато лъскава черна карета, теглена от четири великолепно червеникавокафяви коня, затрополи по улицата. *По дяволите, прилича на една от моите*

каре*ти*. Наведе се, за да я види по-отблизо, и различи съвсем ясно герба на Брадфорд, гравирани върху черната лакирана вратичка.

Проклятие! Несъмнено Робърт се е върнал, за да го тормози. Вчера едва изтърпя компанията на брат си и нямаше никакво желание и днес да го вижда.

— Какво толкова интересно видя? — попита Майлс, който също приближи до масичката с напитките и надникна зад раменете на приятеля си. — Това не е ли една от твоите карети?

— Да, боя се, че е точно така. Очевидно брат ми е решил да се върне за още едно непредвидено посещение.

Каретата спря пред входа на къщата и лакеят отвори вратичката. Вдовстващата херцогиня слезе първа.

— Какво прави *тя* тук? — възкликна Остин. Несъмнено поредните набези по магазините. Внезапно застина и стомахът му се сви на топка.

Да не би майка му или Робърт да му носеха вест от Елизабет? Обезпокоителната мисъл тъкмо прекоси ума му, когато от каретата се появи и съпругата му. Пръстите му се стегнаха около чашата и остри кристални ръбове се врязаха в кожата му.

— Дявол да го вземе, какво прави *тя* тук? — Но още докато думите излизаха с ръмжене от устата му, в съзнанието му се завихриха множество въпроси и предположения. Дали вече бе разбрала, че носи детето му? Бяха минали само три седмици. Ако го е разбрала толкова бързо, най-вероятно не беше бременна... или пък беше? А може би е дошла, защото просто е имала ново видение, свързано с Уилям? Погледна през прозореца, жаден да я зърне. С мъка удържаше желанието си да прилепи нос до стъклото като малко момче пред витрината на сладкарница.

Тя беше облечена в синьо-зелен пътнически костюм, с подходяща шапка. Свободно пуснатите кестеняви къдрици обрамчваха лицето ѝ и той тутакси си припомни сладостното усещане за копирения водопад на косите ѝ, струящ между пръстите му. Дори от разстояние можеше да различи тъмните кръгове под очите ѝ — красноречив признак за безсънни нощи.

Лакеят протегна ръка към каретата и помогна на Каролайн да слезе.

Майлс пое рязко дъх.

— Какво, по дяволите, прави *тя* тук? — промърмори, като избута с лакът Остин, за да вижда по-добре.

Херцогът погледна изненадано приятеля си.

— Тя е моя сестра. Защо, дявол да го вземе, *да не е* тук? Освен това, познаваш семейството ми. Те пътуват всички заедно. Като някоя проклета глутница. Обзалагам се, на каквото пожелаеш, че следващият, който ще се появи, ще бъде брат ми.

И сякаш по даден знак, Робърт слезе от каретата със сияещо лице. *Проклятие!* Какво бе замислил сега по-малкият му брат? И защо Елизабет бе дошла тук, вместо да му изпрати съобщение? Остин се извърна от прозореца, остави с трясък чашата си върху бюрото и се запъти с гневна крачка към вратата.

— Остин! Колко се радвам да те видя!

При думите на свекърва си Елизабет извъртя рязко глава. Съпругът ѝ тъкмо прекосяваше с бързи крачки вестибюла. Напрегнатите мускули на тялото му ясно свидетелстваха за гнева му.

Младата жена изпадна в ужас. Небеса, какво правеше *той* тук? Защо не беше в Съри?

Застина на място, приковала поглед в него, опитвайки се да се пребори с огромната вълна на любов и копнеж, която я връхлетя, но без особен успех. Господи, колко много ѝ липсваше!

Ала от изражението на лицето му ясно се виждаше, че тя съвсем не му бе липсвала. Всъщност докато крачеше през преддверието, той сякаш изобщо не я забеляза.

Наведе се и поднесе буза на майка си за целувка.

— Колко неочаквано — произнесе Остин сковано. — Надявам се, че всичко е наред?

— О, да — отвърна с усмивка вдовстващата херцогиня. — Каролайн, Елизабет и аз зажадняхме за една хубава обиколка из магазините. А Робърт много любезно предложи да ни придружи до града.

Остин присви очи и метна свиреп поглед към по-малкия си брат.

— Колко благородно от твоя страна, братле.

Усмивката на Робърт можеше да освети цяла стая.

— За мен беше удоволствие. Винаги съм щастлив да придружа няколко прекрасни дами.

Херцогът повдигна вежди към Каролайн.

— Не направи ли достатъчно покупки, когато беше тук само преди няколко седмици?

Сестра му звънко се засмя.

— О, Остин, колко си забавен! Би трябвало да знаеш, че жените никога не се насищат на магазините.

Елизабет стоеше настрани с объркана и притеснена физиономия. Съпругът ѝ продължаваше да не я забелязва. Възцари се неловко мълчание. По шията ѝ бавно плъзна червенина, искаше ѝ се да потъне вдън земя. Тъкмо когато си мислеше, че той ще се отдалечи, без дори да я поздрави, Остин се обърна и впери поглед право в нея.

Ледената ярост, която извираше от сивите му очи, я смрази до мозъка на костите. И макар да се взираше право в нея, гледаше така, сякаш тя беше празно пространство.

И най-малката надежда, която бе таила в душата си, че с времето сърцето му ще се смекчи към нея, умря при този негов единствен поглед. Как, за бога, щеше да издържи това посещение? Да не е с него, всяка секунда да се измъчва за онова, което бе изгубила, беше болка, която едва можеше да понесе.

Ала да го *вижда* как я гледа по този начин, с безразлични и студени очи, беше мъчение, което щеше да я накара да рухне.

Но тя бе направила това, което бе редно. Заради него.

Решена да не му позволи да отгатне страданието, разяждащо душата и сърцето ѝ, Елизабет му се усмихна принудено.

— Здравей, Остин.

Един мускул заигра по челюстта му.

— Елизабет.

Тя се опита да навлажни пресъхналите си устни.

— Аз... мислех, че си в Съри.

Леденостуденият му поглед можеше да потуши и най-буйните пламъци.

— В Съри?

— Да. За ежегодната проверка на посевите... — Гласът ѝ заглъхна в последвалата мъчително смущаваща тишина, докато той се взираше слисано в нея.

— Имаш ли да ми казваш нещо? — Резкият въпрос увисна неловко помежду им.

Младата жена усещаше тежестта на погледите, отправени от присъстващите към тях, докато наблюдаваха напрегнатата размяна на реплики. Почувства се унижена и ако смяташе, че краката ще я удържат, би побягнала от къщата.

— Не — прошепна. — Нищо.

Появата на Майлс я спаси от мъчението да продължи разговора. Той поздрави всички, но Елизабет забеляза, че поклонът, който отпрати към Каролайн, бе скован, а девойката упорито се взираше някъде над рамото му.

— Бих искал да разменя няколко думи с теб в кабинета ми, братле — заяви Остин с глас, наподобяващ удивително на животинско ръмжене.

— Разбира се — откликна Робърт. — Веднага щом си разопаковам...

— *Сега*. — И без да каже нищо повече, херцог Брадфорд се завъртя на пети и закрачи надолу по коридора.

Възцари се оглушителна тишина. Накрая вдовстващата херцогиня се прокашля.

— Е? Не е ли... много мило? Робърт, изглежда, Остин иска да поговори с теб.

Веждите на младежа отскочиха рязко нагоре.

— Наистина ли? Аз пък не забелязах. — Помаха им жизнерадостно и се запъти с нехайна походка по коридора след брат си.

Майка им се извърна към смълчаната групичка с усмивка, която можеше да бъде описана единствено като отчаяна.

— Те ще си поговорят. Това не е ли... мило? Сигурна съм, че гостуването ни ще мине прекрасно.

— Прекрасно — повтори глухо Каролайн, като се стараеше да гледа навсякъде другаде, но не и към Майлс.

— Възхитително — съгласи се графът унило.

— Чудесно — присъедини се Елизабет с немощен глас.

Надяваше се, че все някак щеше да оцелее.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — избухна Остин, щом Робърт затвори вратата на кабинета.

— Следвам заповедите ти, скъпи братко. Ти каза, че искаш да говориш с мен, така че ето ме. Говори.

Херцогът се застави да остане в обичайната си поза: облегал на бюрото, с протегнати крака и скръстени пред гърдите ръце. Ако не го стореше, щеше да прекоси стаята с две бързи крачки, да сграбчи Робърт и да го удуши с шалчето му.

— Защо си ги довел тук?

Лицето на по-малкия му брат бе образец на пълна невинност.

— Аз? Не съм ги карал да идват. Знаеш колко обичат жените магазините. Аз...

— Елизабет *мрази* магазините.

Слисаната физиономия на Робърт ясно показваше, че това е неочаквана новост за него. Остин се взираше в брат си с присвити очи, опитвайки се да обуздае гнева си.

— Можеш ли да ми обясниш защо съпругата ми смяташе, че съм в Съри? А след това може би ще бъдеш така добър да ме осветлиш какво означава „ежегодната проверка на посевите“.

— Съри? Посеви? Аз...

— Достатъчно, Робърт. Ще те попитам още веднъж. Защо си довел Елизабет тук? И не ме лъжи.

Очевидно ледената ярост в тона му бе предупреждение, което брат му реши, че не бива да пренебрегва.

— Доведох я, защото за мен беше болезнено ясно, когато те видях вчера, че си нещастен без нея — рече, захвърляйки маската на нищо неподозираща невинност. — И слепец може да види, че тя е не по-малко нещастна без теб.

— Ако исках тя да е тук, щях лично да изпратя да я доведат.

Сините очи на Робърт заискряха гневно.

— В такъв случай не проумявам защо не си го сторил, тъй като е съвсем очевидно, че искаш жена си тук, а още по-ясно е, че се *нуждаеш* от присъствието ѝ до себе си. Ала си прекалено твърдоглав, за да го признаеш. Каквито и проблеми да имате, не може да ги разрешите, докато сте разделени.

— Нима? — попита Остин с убийствено спокоен тон. — И от кога се извъди такъв експерт по съпругеските отношения — и по-

специално моите?

— Не съм. Но те познавам и съм те наблюдавал, когато си с нея. Виждал съм те как я гледаш. Независимо дали искаш да си го признаеш, или не, си привързан към нея. По дяволите, нека го кажа без заобикалки. Ти я обичаш. И си избухлив, нещастен и дяволски нетърпим, когато не сте заедно.

Болка и гняв пронизаха Остин, но той се овладя и лицето му с нищо не издаде какво изпитва.

— Определено си се объркал за чувствата и настроението ми, Робърт. аз не съм нещастен, а *зает*. На плещите ми тежат грижите за шест имена и много неотложни задачи изискват вниманието ми.

Робърт изсумтя възмутено.

— В такъв случай явно не схващаш разликата между „зает“ и „нещастен“.

Остин измери брат си със смразяващ поглед.

— Отлично разбирам значението на двете. — *Повярвай ми, болезнено го знам.* — И няма да търпя повече това вмешателство в брака ми. Ясно ли е?

— Напълно — кимна Робърт и продължи, тъй като херцогът остана мълчалив. — Какво е направила Елизабет, та да предизвика този силен гняв? Не мога да повярвам, че съзнателно би те наранила.

Тя съвсем съзнателно изтръгна сърцето ми и се разкри като пресметлива и алчна интригантка.

Остин се отдръпна от бюрото.

— Мисля, че ще е по-добре, а и определено много по-разумно, ако престанеш да изказваш мнението си по въпроси, за които нямаш ни най-малко понятие — изрече с измамно спокоен тон.

— Елизабет е ужасно нещастна.

За миг сърцето му трепна от жал, ала побърза да потуши безмилостно всяка искра на съчувствие.

— Не мога да си представя причината за това. В края на краищата тя е херцогиня. Нищо не ѝ липсва.

— С изключение на съпругеска близост и внимание.

— Ти забравяш, че бракът ни беше по задължение.

— Може би в началото е било така, но ти се влюби в нея. И тя в теб.

Само ако беше истина.

— Достатъчно. Престани да се тревожиш за нас двамата и насочи енергията си към много по-полезни занимания. Защо не си намериш любовница? Заеми се със своя живот, вместо да си вреш досадния нос в моя.

Робърт повдигна вежди.

— *Ти* това ли си направил? Намерил си си любовница?

Остин едва успя да преглътне горчивия смях, напирал в гърлото му. Не можеше дори да си представи да докосне друга жена. Ала преди да успее да отрече нелепото предположение, брат му продължи:

— Защото, ако е така, ти си по-голям глупак, отколкото си мислех. За мен е съвършено непонятно защо ще искаш друга, след като имаш Елизабет.

— А някога хрумвало ли ти е, че може би Елизабет не желае моето внимание? — Въпросът излезе с усилие през стиснатите му устни.

Робърт се изсмя недоверчиво.

— За *това* ли е всичко? Ти мислиш, че тя не те иска? Господи, Остин, или си идиот, или съвсем си се смахнал. Жена ти те обожава. И слепец може да го види.

— Грещиш.

Младежът го изгледа загрижено.

— Захвърляш щастиято си, без да се замислиш, Остин. Мъчно ми да те гледам как го правиш.

— Загрижеността ти е взета под внимание. А сега, ако ме извиниш, разговорът ни приключи. Сега и *завинаги* — додаде с твърд тон, когато видя, че брат му се кани да спори. — Разбра ли?

— Да — въздъхна обезсърчено Робърт.

— Добре. Не мога да те помоля да си тръгнеш *сега*, но ще очаквам ти и цялото домоцадие, което си домъкнал, да си тръгнете утре следобед. А дотогава си намери някакво занимание и не ми се мяркай пред очите.

И без повече да каже и дума, херцогът излезе от кабинета, като едва се сдържа да не тръшне силно вратата зад гърба си.

Тя беше тук. В дома му.

Той не я искаше тук. Не искаше да я вижда.

Господ да му е на помощ, как щеше да съумее да остане далеч от нея през следващите двайсет и четири часа.

[1] Изискан клуб за джентълмени на „Честърфийлд Стрийт“, основан през 1693 г. от италианеца Франческо Бианко. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 20

В късния следобед Остин стоеше сам в кабинета си и се взираше с меланхоличен поглед през прозореца. На вратата се почука и той стисна юмруци. Ако беше тя...

Пропъди мисълта.

— Влез.

В стаята влезе Каролайн.

— Може ли да говоря с теб?

Той се усмихна насила.

— Разбира се. Заповядай, седни.

— Предпочитам да остана права.

Войнственият ѝ тон го накара да повдигне изненадано вежди.

— Добре. За какво искаш да говорим?

Девојката склучи ръце пред себе си и пое дълбоко дъх.

— За начало искам да кажа, че като мой брат аз изпитвам голямо уважение и обич към теб.

По устните му пробягна уморена усмивка.

— Благодаря ти, Каролайн. Аз...

— Но ти си абсолютен глупак.

Обхваналото го раздражение на бърза ръка изтри усмивката му.

— Моля?

— Не ме ли чу? Казах, че си глу...

— Чух те.

— Отлично. Би ли желал да чуеш *защо* мисля така?

— Не особено, но вероятно и бездруго ще ме осведомиш.

— Да, ще го направя. Имам предвид положението с Елизабет.

Херцогът стисна челюсти.

— Положение?

— Не се преструвай, че не разбираш за какво говоря! — избухна сестра му с блеснали от гняв сини очи. — Какво си й сторил?

— Какво те кара да мислиш, че съм ѝ сторил нещо?

— Тя е нещастна.

— Всички ли ще се изредите да ми го повтаряте?

Каролайн го изгледа изпитателно.

— Не схващам това ледено безразличие. Мислех, че двамата сякаш сте създадени един за друг, ала тя очевидно е нещастна, а ти крачиш наоколо като мечок с трън в лапата. Никога не съм те виждала да се отнасяш с някоя жена — дори и с най-досадната — с друго, освен с дълбока почитателност. При все това се държиш със съпругата си така, сякаш изобщо не съществува.

Тя не съществува. Жената, в която се влюбих, в действителност не е истинска.

— Остин. — Сестра му притисна нежно длан към бузата му. В очите ѝ вече нямаше дори капчица гняв и от тях струеше нежност. — Не можеш да позволиш това безумие да продължава. За мен е напълно очевидно, че изпитваш дълбоки чувства към нея, както и тя към теб. Моля те, надникни в сърцето си и потърси начин да разрешиш проблемите си с Елизабет. Сега. Преди да е станало прекалено късно. Искам да си щастлив, а болката, която виждам в очите ти, ми подсказва, че не си. Но ти беше. И то благодарение на Елизабет.

Трогателните ѝ думи проникнаха в сърцето му и го стиснаха като в стоманен обръч. Да, той беше щастлив. За много кратко време. Но всичко се оказа само илюзия. И макар да оценяваше загрижеността на сестра си, вече му бе дошло до гуша да се бъркат в живота му: първо Робърт, а сега и Каролайн.

Те нямаха представа за обстоятелствата, а той щеше да гори в пъкъла, ако им каже — на тях или на когото и да било друг, — че съпругата му иска да разтрогне брака им. Не желаше да им го признае, не и докато не стане безусловно наложително. А ако Елизабет беше бременна, двамата щяха да се постараят да поддържат, доколкото бе възможно, прилични съпружески отношения.

На вратата се почука.

— Влез.

На прага се появи майка му.

— Прекъсвам ли ви?

— Съвсем не. — Херцогът стрелна многозначително с поглед изхода. — Каролайн тъкмо си тръгваше.

— Отлично. Каретата ни очаква за една разходка из парка, Каролайн. След малко ще дойда. Първо искам да поговоря с Остин.

Девојката затвори тихо вратата зад гърба си. Младият мъж се подпря на бюрото и огледа майка си.

— И ти ли смяташ да ме обиждаш с разни именца?

Очите ѝ се разшириха.

— Да те обиждам?

— Брат ми и сестра ми се надпреварваха да ме наричат смахнат, идиот, но най-любимото ми е абсолютен глупак.

— Разбирам.

— Благодарен съм, че поне родната ми майка не смята да ме замеря с подобни имена.

— Естествено. Разбира се, ако вече не те бяха осъдили толкова сурово, може би щях да се изкуша да те нарека пълен дръвник, но при дадените обстоятелства, предпочитам само да ти кажа, че сърцето ми се къса да ви гледам толкова нещастни двамата с Елизабет. — Взе ръката му между своите и я стисна. — Мога ли да помогна с нещо?

Проклятие, предпочиташе да го засипват с обиди, отколкото тази нежност и топла загриженост.

— Добре съм, мамо.

— Не, не си — заяви тя с тон, неоставящ място за по-нататъшни възражения. — Разбрах, че нещо не е наред, когато изпрати толкова внезапно Елизабет в Уесли Манър. Нещастията на бедното момиче е направо осезаемо. Както и твоето. Никога не съм те виждала толкова гневен и объркан. — Ласкавите ѝ сини очи се впериха в него. — В началото на нашия брак двамата с баща ти сме имали много недоразумения...

— Това не е недоразумение, майко.

Нямаше намерение тонът му да прозвучи толкова грубо. Тя го изглежда изпитателно за миг, преди да заговори:

— Разбирам. Е, мога само да ти кажа, че голямата любов върви под ръка и с други силни чувства. Когато обичаш страстно, словесните битки също са страстни. — Устните ѝ се извиха в тъжна усмивка. — С баща ти имахме и едното, и другото.

В гърдите му се надигна съчувствие към майка му и той стисна ръката ѝ. Внезапната смърт на баща му бе огромна загуба за цялото семейство, ала най-вече за майка му.

— Тя е твоя съпруга, Остин. *Докато смъртта ви раздели.* За твое, а и за нейно добро се опитай да разрешите каквито и затруднения

да имате и се постарай да имаш щастлив брак. Не позволявай на гордостта да ти попречи.

Той повдигна вежди.

— Прозвуча така, сякаш ти смяташ, че аз съм виновен за проблемите в брака ни.

— Не съм го казала. Но ти си опитен и светски човек, докато Елизабет не е. Нормално е да прави грешки — някои сериозни, други не чак толкова — докато завоюва подобаващото ѝ се положение в нашия свят. Бъди търпелив с нея. И със себе си. — Погали нежно ръката му. — Тя е подходящата жена за теб, Остин.

— Наистина ли? Ти ли си същата майка, която имаше опасения, че ще се ожения за американка?

— Не мога да отрека, че отначало имах известни съмнения, но през последните три седмици опознах снаха си много по-добре. Тя е чаровна, мила и много умна млада жена и притежава всички качества, за да се превърне в истинска херцогиня. Освен това те обича. А подозирам, че и ти изпитваш същото към нея.

И след като му се усмихна нежно, майка му излезе от стаята. Остин остана да се взира в затворената врата, докато дишаше дълбоко. С дружни усилия семейството му щеше да го превърне в достоен кандидат за лудницата. Трябваше да се махне от тази къща. Незабавно.

В десет часа на следващата сутрин Остин влезе с бърза крачка в кабинета си и се закова на място при нежеланата гледка: Майлс се бе излегнал в дълбокото кресло. Проклятие, ако приятелят му си бе наумил да подхване оттам, откъдето вчера бе спряло семейството му, Остин нямаше да се поколебае здраво да го цапардоса. Желанието да удари нещо беше толкова силно, че и най-малкото предизвикателство от страна на графа можеше да го превърне в това „нещо“.

Приятелят му го огледа от глава до пети, сетне стрелна многозначителен поглед към часовника върху камината.

— Доколкото ми е известно, десет часът сутринта е малко рано за строго вечерно облекло... или може би съм изостанал от последните модни тенденции?

— Не смятам да излизам никъде — процеди Остин, едва сдържайки раздражението си.

— Аха. В такъв случай, значи, току-що си *влязъл*. Питам се откъде идваш? Имаш доста смачкан и посърнал вид.

— Ако толкова искаш да знаеш, бях в клуба. — Престори се, че оглежда внимателно стаята. — И къде е останалата част от уважаемото ми семейство? Крие се зад завесите?

— Майка ти и Каролайн отидоха при бижутера. Робърт и Елизабет също излязоха, но нямам представа къде са отишли.

Остин прекоси кабинета и се спря пред масичката с напитките, но след миг на колебание се отдалечи. Миналата нощ бе изпил достатъчно бренди в „Уайтс“. И вместо да потъне в забвението, за което жадуваше, единственото му постижение бяха цепещата се от болка глава... и загубата от неколкостотин лири на фараон^[1].

— Струваш ми се изнервен — отбеляза Майлс от креслото.

Херцогът се спря и осъзна — с голяма доза раздразнение — че е започнал да снове из кабинета.

— Не съм изнервен — тросна се.

— Не си ли? Виждал съм господата в очакване на предстоящото бащинство, които са били много по-спокойни от теб.

Предстоящо бащинство. Небрежната забележка му подейства като сол в раната. Преглъщайки злостна ругатня, Остин приближи към прозореца и дръпна завесите. Взря се през стъклото с невиждащи очи, докато се опитваше да прогони яростно мъчителните образи, изникнали в съзнанието му при думите „предстоящо бащинство“.

Почти успя, когато вниманието му бе привлечено от наемна карета, която спря пред входа на дома му. Вратичката се отвори и отвътре се появи Робърт. Устните му бяха мрачно стиснати. Той подаде ръка и Елизабет слезе. Лицето ѝ бе бледо, а очите огромни.

Пръстите на Остин се вкопчиха в тежките кадифени завеси. Къде, по дяволите, бяха ходили? И защо бяха наели карета?

Докато ги наблюдаваше, Робърт отново подаде ръка и помогна на друга жена да слезе. Непознатата беше дребничка и слаба, косата ѝ бе прибрана под избеляло кафяво боне. Когато се извърна, Остин видя лицето ѝ.

Очите ѝ бяха заобиколени от почернели синини, а долната ѝ устна бе подута и сцепена. Сякаш го халосаха с нещо тежко по главата, когато я разпозна.

Беше Моли, келнерката и *проститутката* от кръчмата „Мръсната свиня“. Всемогъщи боже, какво ставаше? Дали тя знаеше нещо за Гаспар? И защо тези двамата бяха с нея?

Пусна завесата и излезе от кабинета, без да обръща внимание на въпросителния поглед на Майлс. Озова се във вестибюла в мига, в който тримата влизаха през вратата. Елизабет и Робърт подкрепяха нещастницата. Пребитата и дрипава жена едва се държеше на крака.

— Не се тревожи, Моли — казваше съпругата му. — Само още няколко крачки и ще бъдеш удобно настанена в леглото. След това ще се погрижа за раните ти.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита херцогът, докато погледът му обхождаше тримата подред.

Опърпаната жена се сви уплашено от резкия му сърдит тон и се сви по-близо до съпругата му.

— Всичко е наред, Моли — успокои я Елизабет. Погледна към Робърт. — Ще я придружиш ли до жълтата стая за гости? И кажи на Кейти да приготви ваната, аз ей сега идвам.

— Разбира се. — Младежът поведе внимателно посинената от бой келнерка към стълбите, подкрепяйки я за раменете.

Елизабет се извърна към съпруга си.

— Може ли да говоря с теб? Насаме?

— Тъкмо щях да те помоля за същото — отвърна Остин сковано. Припомни си, че бе оставил Майлс в кабинета си, затова я поведе към библиотеката и затвори вратата зад тях. Наблюдаваше как съпругата му прекоси половината стая и се извърна към него. Лицето ѝ беше бяло като платно, а потъмнелите ѝ от тревога очи се открояваха като два бездънни кладенеца. Обзелото го изведнъж безумно желание да я грабне в прегръдките си, го вбеси. Не можеше да понася тази своя слабост към нея.

Пристъпи към жена си с бавни и отмерени крачки. Почти очакваше тя да се отдръпне, но Елизабет не помръдна от мястото си. Ръцете ѝ бяха скръстени пред гърдите, а очите ѝ — приковани в него.

Когато ги делеше по-малко от метър, той се спря. Господи, колко му липсваше! Топлината ѝ, усмивката ѝ, звънкият ѝ смях. *Забрави го! То свърши. Отиде си. Тя не те иска.*

В гърдите му избухнаха болка и гняв, но Остин ги потисна безжалостно. Надяна студената и безразлична маска и я зачака да

проговори.

Елизабет се взираше в леденото изражение на съпруга си и възелът в стомаха ѝ се стегна още повече. Смразяващото му поведение бе явен знак, че ѝ предстои стълкновение с него, ала тя бе твърдо решена да спечели битката.

Вирна леко брадичка.

— Предполагам, че се чудиш защо Моли е тук — започна тя.

Остин повдигна леко едната си вежда.

— Каква прозорливост. Да, бих искал да получа обяснение не само *защо* тази проститутка се намира в градската ми къща, но и *как* е дошла дотук.

Елизабет се възмути.

— Не желая да я наричаш с тази... дума.

— Защо? Тя е тъкмо такава.

— Вече не.

— Нима? И каква е сега?

Искаше да му каже толкова неща, а нямаше време. Трябваше да прегледа Моли, а след това да се подготви за пътуването. Наистина нямаше никакво време за пространни обяснения. Затърси подходящ отговор на въпроса му и се хвана за първия, който ѝ хрумна.

— Сега е камериерка. *Моята* камериерка.

Ако ситуацията не беше толкова сериозна, щеше да се разсмее при вида на стъписаното му изражение.

— Моля?

— Наех Моли, за да помага на Кейти с моя, тъъ... огромен гардероб.

Ръката му се стрелна, бърза като светкавица, и я улови за лакътя.

— Що за глупости са това?

Младата жена се опита да се изскубне от пръстите му, но той стегна по-здраво хватката си, което още повече я ядоса.

— Тази сутрин докоснах сакото, което носех в нощта, когато ходихме в „Мръсната свиня“, и получих видение. Видях, че пребиват Моли, и трябваше да се намеся. Убедих Робърт да ме заведе на пристанището...

— Робърт те е завел на *пристанището*?

— Да. — В очите му проблесна гневен пламък и Елизабет побърза да добави: — Моля те, не му се сърди. След като го умолявах

и му обясних обстоятелствата — че един приятел е в смъртна опасност, — той се съгласи да ми помогне, но чак след като му обещах да не слизам от каретата. Когато пристигнахме, той откри Моли, свита в една алея, пребита до смърт и ограбена. — Тя пое дълбоко дъх. — Напуснала „Мръсната свиня“ в нощта, когато я срещнахме, и наела малка стая над един склад. Мъжете, които я ограбили, отмъкнали всичките ѝ спестявания, а ведно с тях и надеждата да започне нов живот. — Цялата потръпна. — Боже, Остин, причината да я ограбят са парите, които ѝ дадохме през онази нощ. — Изпъна рамене и се изправи предизвикателно. — И аз възнамерявам да ѝ помогна.

— Да, това вече ми е ясно. — Пръстите му стискаха ръката ѝ като стоманени клещи. Ледът се бе стопил в очите му, заменен с нажежен до бяло гняв. — Както и да е, помисли ли дори за миг за опасността, на която си се изложила с отиването си там?

— Не бях сама.

— Наистина ли вярваш, че това е било достатъчно, за да си в пълна безопасност? Много лесно е можело да те пребият и ограбят. Или още по-лошо.

При други обстоятелства гневът и пламтящият му поглед може би щяха да я накарат да повярва, че не му е безразлично какво става с нея.

Но, разбира се, той не би искал да бъде наранена, ако носи детето му.

— Не само си застрашила себе си *и* този идиот брат ми — продължи херцогът с ниско ръмжене, — но очевидно изобщо не ти е минало през ума колко скандално е присъствието ти на пристанището, както *и* това, че си я довела тук.

— Скандално? Да помогна на една пребита жена? Е, не ме интересува. Ако те тревожи *предишното* ѝ занимание, мога да те уверя, че нямам намерение да го споделям с никого. Моли със сигурност няма да се хвали с него, а аз вярвам, че Робърт ще запази тайната. — Повдигна вежди. — Ти възнамеряваш ли да кажеш на някого?

— Не. — Остин пусна ръката ѝ и зарови пръсти в косата си. — Но слугите клюкарстват. Няма начин да не се разчуе.

— В такъв случай просто ще отрека. Ти, изглежда, и без това ме смяташ за изпечена лъжкиня, така че ще стана такава. Кой би се

осмелил да се усъмни в думата на херцогиня Брандфорд?

От устните му се изтръгна горчив смях.

— Само аз.

Думите му ѝ подействаха като плесник, но Елизабет прехапа устни, за да възпре печалната си въздишка. За един дълъг миг се взря в студените му очи. Идеше ѝ да заплаче безутешно за загубата на топлата и нежна загриженост, които някога бе съзирала там.

— Остин, разбирам, че намиращ положението за възмутително, но, господи, помисли за тази нещастница. Нямах възможност да я прегледам обстойно, но съм сигурна, че има няколко счупени ребра, а с лявото си ухо не чува нищо. — Рискувайки да я отблъсне с унищожително презрение, Елизабет се протегна и докосна ръката му. — Зная, че си ми ядосан, но ти имаш благородно сърце. Не мога да повярвам, че ще изгониш безпомощната жена, която си няма никого и нищо.

Един мускул заигра върху челюстта му.

— Можем да ѝ намерим подходяща работа в някое от именията. Но трябва да разбереш, че не може да остане с *теб*. Ако не те интересува скандалът, който можеш да предизвикаш, поне уважавай чувствата на майка ми и сестра ми.

Елизабет кимна облекчено.

— Добре. А ако се окаже, че не съм бременна, не е нужно повече да се тревожиш за Моли.

Леденото изражение отново се завърна в очите му.

— Нима? И защо?

— Защото, ако не съм заченала, възнамерявам да се върна в Америка веднага щом бракът ни бъде окончателно разтрогнат. Тя може да ме придружи. Двете с нея ще сме свободни да започнем начисто.

— Разбирам.

Напрежението във въздуха я задушаваше. Искаше да види Моли, да избяга от тази мъчителна атмосфера, която я заобикаляше, но още не можеше да си тръгне. Прокашля се и заговори:

— Има още нещо, което трябва да ти кажа.

Остин прокара уморено ръка по лицето си.

— Надявам се, не се каниш да ме осведомиш, че си била в игралния салон и си спасила неколцина разорени пияници.

Въпреки мрачния му тон, ъгълчетата на устните ѝ се извиха в лека усмивка.

— Не, въпреки че идеята не е лоша.

Очите му се присвиха заплашително.

— Не, идеята е *отвратителна*.

Облекчена, че сравнително лесно е спечелила първата битка, реши да не спори.

— Много добре. Но трябва да ти кажа другата новина. Отнася се за брат ти.

Очите му блеснаха заплашително.

— Така ли? Е, определено ще се наложи да си поговоря с Робърт за посещенията му из лондонските бордеи.

— Не става дума за Робърт. Новината се отнася за Уилям.

Остин замря.

— Какво има?

— Зная къде можем да намерим Гаспар.

[1] Вид игра на карти. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 21

Всички мисли излетяха от ума на Остин и останаха да пулсират единствено думите: *Зная къде можем да намерим Гаспар.*

Той я сграбчи за раменете.

— Къде е той?

— Не съм сигурна... но открих някой, който знае.

— Как? Къде?

— На пристанището. Докато Робърт помагаше на Моли да се качи в каретата, видях един мъж да влиза в кръчмата. При все че не съм се докосвала до него, усетих много силно, че той е свързан по някакъв начин с Гаспар.

Остин несъзнателно я стисна по-силно. Господи, ако Робърт ѝ е позволил да влезе в онзи бордей, за да проследи този мъж, брат му здравата ще си изпати.

— Не си се опитала да говориш с него, нали?

— Не. Ние веднага потеглихме. — Елизабет сложи ръце върху неговите, които продължаваха да я стискат за раменете. — Но той още е там, Остин. Чувствам го. Мъжът е едър и плешив, облечен в моряшки дрехи. Накуцва силно и има златна обеца на дясното ухо. — Тя описа местоположението на сградата.

— Ще го намеря. — Пусна раменете ѝ и ръцете ѝ увиснаха безволно. За един дълъг миг двамата останаха да се взират един в друг. Младият мъж можеше да се закълне, че видя в очите ѝ да се мярват онази топлота и обич на някогашната Елизабет, която си мислеше, че познава. Нахлулите в него чувства бяха толкова силни, че той с мъка ги обузда. Дявол да го вземе, тези огромни златистокафяви езера сякаш го мамеха, помитаха преградите, които бе издигнал помежду им. Но в следващия миг като че ли някакво було се спусна върху нея и хладната решителност помете всякаква искра на топлина и нежност.

Но онзи проблясък в очите ѝ... по дяволите, ако не бе сигурен в обратното, щеше да повярва, че е загрижена за него и съдбата му не ѝ е безразлична. Защо му помагаше? Определено не защото му бе

обещала. Той бе разбрал, при това по най-болезнения възможен начин, че тя не държи на обещанията си.

И така, може би наистина е привързана към него. Но недостатъчно. Чувствата ѝ не стигаха, за да се реши да опитат заедно да се преборят срещу съдбата и да споделят живота си.

Не биваше да го забравя.

— Трябва да вървя — промърмори херцогът, като се отдалечи от нея.

— Зная. Остин... пази се.

От неизказаната молба в гласа ѝ в гърлото му сякаш заседна огромна буца и не можа да каже нищо. Само кимна сковано и напусна кабинета.

Погледът на Елизабет остана прикован във вратата, през която току-що бе излязъл. Знаеше, че Остин е много близо до намирането на отговорите, които търсеше.

Помоли се само всичко да мине благополучно и да не пострада.

И някой ден да намери в сърцето си прошка за нея.

Херцогът влезе в евтината и мръсна кръчма до кея и се спря за миг на прага, за да привикнат очите му с полумрака вътре. Погледът му обходи набързо десетината клиенти, сетне се спря върху мъжа, седнал сам в ъгъла. Огромните му рамене бяха приведени над масата, докато стискаше собственически мръсната чаша в ръцете си. Беше плешив и Остин зърна на дясното му ухо да проблясва нещо златно. Той беше единственият мъж, който отговаряше на описанието на Елизабет.

Приближи до масата и приседна на стола срещу грамадния човек. Морякът го изгледа свирепо с помътнелите си присвити очи.

— Кой, мамка му, си ти?

Вместо отговор, Остин постави върху масата стиснатия си юмрук. Отвори го и върху дланта му се видя кожена кесия.

— Вътре има петдесет златни лири. Ти знаеш нещо, което искам да науча. Кажи ми го и парите са твои.

Погледът на непознатия се стрелна към кесията. Грубото му лице се разтегли в злобна усмивка, разкривайки пожълтели изгнили зъби. С

ловко движение на китката измъкна от ръкава си остър нож. Наведе се напред и изръмжа:

— Можи дъ прибиръ парите и дъ ни ти кажъ нищу.

— Би могъл да опиташ — съгласи се Остин със заплашително тих глас, — но не те съветвам.

Морякът грубо се изсмя.

— Ни мъ съветваш ли? И що?

— Защото под масата дулото на пистолета ми е насочено към корема ти.

В очите на моряка се мерна съмнение, но той побърза да го прикрие с насмешливо презрение.

— И мислиш, чи шъ повярвам на приказките на натруфено конте кат' теб, чи шъ мъ стреля насред стая, пълна с хора? Шъ увиснеш на бесилото.

— Едва ли. По-скоро съдията ще ми даде награда, задето съм избавил Лондон от такава измет като теб. Няма да ми е трудно да купя мълчанието и на твоите така наречени свидетели. — Остин се облегна назад и извади малко ръката си изпод масата, така че събеседникът му да зърне пистолета.

— Можеш да си тръгнеш отук като богат мъж или ще умреш. Изборът е твой.

Морякът го гледа изпитателно няколко секунди. Очите на херцога също останаха приковани в събеседника му, докато ръката му стискаше пистолета, макар да бе сигурен, че алчността ще надделее.

И наистина малките кръгли очички жадно блеснаха.

— По-убаво дъ съм богат. Ама по-богат, и тез пейсет златни ни стигат.

— Ако сведенията ти се окажат полезни, ще ти дам още петдесет.

— А ако ни съ?

Устните на Остин се извиха в ледена усмивка.

— Тогава няма да ми трябваш. И не мисля, че ще оживееш след дупката, която ще направя в корема ти.

В очите на моряка се появи уплашено изражение, но той побърза да го прикрие с нехайно свиване на раменете.

— К'во искаш дъ знайш?

— Ти познаваш един французин Гаспар. Искам да ми кажеш къде мога да го намеря. — Разлюля пред погледа на мъжа кесията с

монетите. — Признай и това е твое.

Морякът гаврътна уискито си и изтри устата си с опакото на месестата си ръка.

— Бертран Гаспар?

Остин се насили да остане спокоен. *Бертран Гаспар*. Най-последно знаеше двете имена на мъжа, когото търсеше.

— Къде е той?

Морякът сви рамене.

— Ами беши в Лондон за малко, но после хукна към вкъщи. Във Франция.

— Къде живее?

— В някакво село близу до Кале.

Херцогът се наведе напред.

— Кое село?

Мъжът го изгледа предпазливо.

— Ни съ сецам зъ името. Звучи кат' мъжко име.

Остин се замисли за миг.

— Марк?

— Точно т'ва е.

— Защо е бил в Лондон?

— Рече, чи е по работа. Търсеше някого. Не каза що. Хвалеше съ, че бил напипал голяма пара.

Присви очи към младия мъж насреща си.

— Т'ва е всичко, дет' зная. Спазих мойта част от уговорката. Сега давай мангизите.

Остин остави на издълбаната и мръсна маса две кесии и пхна пистолета в джоба си. Морякът развърза кесиите, за да преброи съдържанието им, а херцогът се възползва от разсейването му, за да се измъкне незабелязано през вратата.

Като се придържаше към сенките, крачеше бързо из лабиринта от тесни улички към наетата карета, която го очакваше. Мрачно задоволство пулсираше във вените му.

Бертран Гаспар.

Знаеше името на врага си. И къде живееше.

Знаеше къде да намери отговорите, които търсеше. И се молеше на Бога тези отговори да се отнасяха и за Уилям.

Скоро ще те намеря, негоднико.

Когато влезе в градската си къща, завари Елизабет да кръстосва вестибюла. Младата жена се закова на място веднага щом го зърна. Погледът ѝ мигом го обходи, сякаш да се увери, че е невредим.

— Добре съм — рече Остин и подаде шапката си на Картърс.

Тя въздъхна облекчено. Погледът ѝ се стрелна към иконома, сетне се върна на съпруга ѝ.

— Може ли да поговорим насаме?

Той се поколеба. Бог му бе свидетел, че не искаше да остава насаме с нея, ала не можеше да обсъжда срещата си с моряка в преддверието. Кимна, давайки ѝ знак да го последва, и закрачи през коридора към кабинета. Щом влязоха вътре, затвори вратата и помежду им се възцари мълчание.

Съпругата му стоеше в средата на стаята, кършейки пръсти, приковала очи в неговите. Заля го вълна от спомени. Елизабет му се усмихва. Прегръща го нежно. Повдига лице за целувката му. Лежи под него, тръпнеца от желание. Спи, отмаляла в обятията му.

Опита се да пропъди нежеланите образи, но те го връхлитаха, нападаха го безмилостно. Заби поглед в килима под краката ѝ. Бяха се любили точно на мястото, където сега стоеше тя, в нощта, когато я учеше да танцува валс и ѝ показваше къде ще окачи скицата, която му бе нарисувала.

Застави се да насочи поглед към празното сега място върху дървената ламперия на стената срещу бюрото му. Беше махнал портрета, защото не издържаше да го гледа, да съживява спомените, които рисунката събуждаше всеки път щом прекрачеше прага на кабинета си.

Насочи отново вниманието си към нея и забеляза, че и тя е вперила поглед в празното място, където бе висяла рисунката ѝ. Стори му се, че зърна болка в очите ѝ, но заповяда на сърцето си да остане безразлично. Тя бе направила избора си. И не бе избрала него.

— За какво искаше да поговорим насаме? — поде той.

Младата жена откъсна поглед от стената и го изгледа със студено изражение, което тутакси го раздразни.

— Какво се случи на пристанището? — попита.

Той повдигна подигравателно вежди.

— Нима не знаеш?

Елизабет пребледня, усетила язвителния му тон, и поклати глава.

— Чувствам, че си намерил отговорите, които търсеше, но това е всичко.

С надеждата едно питие да отпусне напрежението, сковало мускулите му, Остин се приближи към масичката с кристалните гарафи. След щедра глътка бренди ѝ разказа какво бе научил от моряка.

Тя слушаше напрегнато, смръщила съсредоточено вежди.

— Предполагам, че смяташ да заминеш за Франция — рече, след като той свърши.

— Да. Всъщност ако ме извиниш, трябва да наредя на Кингсбъри да ми събере багажа.

— Скоро ли заминаваш?

— След час. Пътуването до Дувър ще отнеме почти пет часа. Ще отплувам за Кале със сутрешния прилив. — Стоеше изправен, неспособен да откъсне поглед от нея. Знаеше, че не може да замине, без да ѝ каже това, което чувстваше, че е длъжен да изрече. — Елизабет... — Изкашля се, за да прочисти стегнатото си гърло. — Дължа ти благодарност за помощта ти при намирането на Гаспар. Никога няма да я забравя. Много съм ти задължен.

— Няма защо. — Тя се вгледа в красивото му сериозно лице и сърцето ѝ сякаш се пръсна на стотици парчета. Господи, толкова много го обичаше. — Аз... аз бих направила всичко за теб.

Неволните думи се изплъзнаха от устните ѝ и тя се сви, когато зараждащата се в очите му топлина бе потушена от леденото му изражение.

— *Всичко?* — изсмя се той горчиво. — Ако това не беше такава отявлена лъжа, навярно щеше да е забавно. — Прекоси кабинета, отиде до вратата и я отвори. На прага се поколеба, като че ли обмисляше да каже още нещо, но след няколко секунди се отказа и излезе в коридора, затваряйки вратата зад гърба си.

Елизабет пое дълбоко дъх и притисна ръце към корема си, за да възпре пристъпа на гадене.

Вирна решително брадичка.

Съпругът ѝ очевидно не я познаваше добре.

Остин излезе от градската си къща, като мислено се поздравяваше за бързото заминаване. Надраска набързо кратка бележка до майка си и Майлс, в която ги уведомяваше, че се е наложило незабавно да отпътува за Франция. Вина и съжаление го прободоха за начина, по който бе изоставил Елизабет, но нямаше друг избор. Ако само още миг бе останал в онази стая с нея, щеше да изрече или направи нещо, за което после щеше да съжалява. *Като например да падна на колене и да я умолявам да ме обича.*

Изръмжа нетърпеливо, докато си заповядваше да не мисли за нея. Трябваше да се съсредоточи върху предстоящата задача. Върху пътуването си до Франция. Намирането на Гаспар. И надяваше се, на Уилям. Трябваше да забрави за лъжовната си съпруга.

Лакеят му отвори вратичката на каретата. Остин стъпи на стъпалото и замръзна.

Елизабет, облечена в синьо-зеления си пътнически костюм, седеше вътре.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — възкликна младият мъж.

Тя повдигна вежди.

— Чакам те.

— Ако искаш да говориш с мен, ще трябва да почакаш, докато се върна. Тръгвам незабавно.

— Да, зная. И колкото по-бързо се качиш, толкова по-скоро ще потеглим.

— *Ние?* — Той се изсмя невярващо. — *Ние* няма да ходим никъде.

Брадичката ѝ леко се повдигна.

— Осмелявам се да не се съглася с теб. *Ние* заминаваме за Франция.

Остин кипна. С кратко кимване отпрати лакея, който пристъпваше неловко от крак на крак. Наведе се в каретата и рече с едва сдържан гняв:

— Единственото място, за което *ти* ще заминеш, е обратно вкъщи. При това веднага.

— Наистина ли мислиш, че така ще е по-добре?

— Да.

Младата жена кимна замислено.

— На мен ми се струва ужасна загуба на време. Виждаш ли, ако ме заставиш да сляза от тази карета, ще се забавиш, докато сваляш багажа ми. А след това ще ми се наложи да наема друга карета, която да ме закара до Дувър.

Той стисна сурово устни.

— Няма да направиш подобно нещо.

Очите ѝ блеснаха решително.

— Напротив, ще го направя.

— Как ли пък не! Забранявам!

— При все това ще замина.

Остин едва успя да преглътне злостната псувня, напиреща на устните му. Дявол да я вземе, тази жена наистина беше твърдоглава като муле.

— Елизабет, ти няма да...

— Как е френският ти?

Той я зяпна слисано.

— Френският ми ли?

— Според Каролайн ти разбираш езика, но не можеш да го говориш достатъчно добре.

Докато мислено проклинаше яростно сестра си, Остин не можеше да не признае истинността в думите ѝ. Френският му наистина беше ужасен.

Устните му се извиха в подигравателна усмивка.

— И предполагам, че твоят е безупречен?

Елизабет му отправи сияеща усмивка.

— Oui, naturellement.^[1]

— И кой те е научил на френски?

— Моята майка, англичанката. Като всички английски дами и тя е изучавала езика. — Усмивката ѝ угасна и очите ѝ добиха едновременно умолителен и решителен израз. — Моля те, разбери. Не мога да те оставя да тръгнеш сам. Обещах да ти помогна и това ще направя. Ако откажеш да ме вземеш със себе си, ще бъда принудена да пътувам сама до Кале.

По вирнатата брадичка и пламенната решителност в погледа ѝ беше ясно, че ще изпълни заканата си, освен ако не я върже насила за някой стол. А дори и да го направи, нито за миг не се съмняваше, че Робърт, Майлс, Каролайн или дори майка му ще я развържат. По

дяволите, цялото му проклето семейство несъмнено щеше дори да я придружи до Франция.

С безкрайно неудоволствие Остин бе принуден да признае поражението си. Качи се в каретата, хлопна ядно вратата, без да дочака лакеят да го стори, и даде знак на кочияша да потеглят.

[1] Да, естествено (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 22

Беше невъзможно да се прави, че не я забелязва.

Не би могъл да не забележи тази проклетница, дори ако се намираха в препълнена бална зала. А това, да бъде сам с нея в тясното, затворено купе на каретата, почти го караше да губи самообладание.

Усещаше присъствието ѝ с всяка клетка на съществото си. Всеки път щом поемеше дъх, нежното ухание на люляк изпълваше сетивата му.

В отчаянието си Остин затвори очи с надеждата Бог да му изпрати забвението на съня, ала молитвите му останаха нечути. Вместо това неканени образи танцуваха в съзнанието му. Картини, които нищо не бе в състояние да изтрие.

Как да я прогони от мислите си? От сърцето си? От душата си?

Повдигна леко клепачи. Тя седеше срещу него и четеше книга. Изглеждаше толкова хладна и сдържана, че у него се надигна възмущение. Явно само той страдеше.

Стисна ядно клепачи и сподави желанието си да изръмжи.

Дявол да го вземе, щеше да страда мълчаливо.

Дори и това да го убие.

Пътуването в каретата едва не я уби.

Елизабет слезе в Дувър, за да разкърши схванатото си тяло. Пътуването беше истинско мъчение. Пет часа се преструваше, че чете книга, чието заглавие дори не си спомняше. А през цялото време насреща ѝ Остин спеше най-невъзмутимо.

Тя с радост би заспала, ала едва можеше да седи спокойно, камо ли да затвори очи. През цялото време се взираше невиждащо в разтворената книга, докато сърцето ѝ отчаяно се опитваше да убеди разума да приеме предложението, което Остин ѝ бе направил преди седмици — да бъдат любовници, но да вземат мерки против зачеване.

Ала колкото и да умоляваше сърцето ѝ, разумът ѝ отказваше да го послуша. *Само веднъж да изгубя самообладание — което се случва винаги когато се озова в обятията му — и може да забременея. А зная каква е съдбата на това дете.*

По тялото ѝ пробягаха ледени тръпки. Колкото и болезнено и мъчително да бе решението ѝ, тя не можеше да позволи Остин да страда заради смъртта на дъщеря си.

Херцог Бранфорд се взираше смаяно в съдържателя на странноприемницата.

— Моля? Не ви разбрах?

— Има само една свободна стая, Ваша Светлост — повтори възрастният мъж.

Остин с мъка се удържа да не стовари юмрук в каменната стена. Проклятие, какво още трябваше да понесе? Но побърза да пропъди неканения въпрос. По-добре да не пита.

А и нямаше смисъл да изкарва яда си на ханджията. Не беше негова вината, че няма свободни стаи. След като нареди на лакея да донесе багажа в стаята им, с Елизабет последваха възрастния мъж нагоре по стълбите.

Стаичката беше малка, но приветлива, а по-голямата част в нея се заемаше от голямо удобно легло, застлано с кремава покривка, извезана с красива бродерия.

— В каната има прясна вода, Ваша Светлост — осведоми ги съдържателят. — Имате ли нужда от още нещо?

Остин откъсна с усилие поглед от леглото и се опита да прогони рояка от мисли, които събуждаше в него.

— Нищо друго, благодаря.

Мъжът излезе и затвори вратата зад гърба си. Остин наблюдаваше Елизабет, която си играеше с панделките на шапката. Тя го погледна и му се усмихна плахо.

— Това е... малко неудобно — промълви.

Той приближи, приковал очи в нейните.

— Неудобно? И защо? Ние сме съпрузи.

Страните ѝ пламнаха.

— Не мога да спя в едно легло с теб.

— Вече ми е известно. Но за нещастие, в стаята има само едно легло. А ние сме двама.

— Ще спя на пода — заяви тя с надеждата, че го е изрекла достатъчно самоуверено, ала трепетът в гласа ѝ издаваше смущението ѝ.

Добре. Значи, не беше толкова спокойна, колкото изглеждаше. Беше прекарал пет нещастни часа и мисълта, че е страдала като него, му подейства доста ободряващо.

Остин се приближи със стъпка към нея. Очите ѝ леко се разшириха, ала младата жена не помръдна. Още една крачка и я чу как си пое рязко дъх. Още две и стоеше право пред нея. Мярна по лицето ѝ страх, но с неохота се възхити на смелостта ѝ да не отстъпи. По дяволите, как копнееше да срине самообладанието ѝ. Както тя неговото.

Сведе поглед към устните ѝ и прошепна:

— Не е наложително да спиш на пода, Елизабет.

— Боя се, че е.

— Защото не ми вярваш и се страхуваш, че ще те съблазня?

— Вярвам ти — отрони съпругата му. — Но не и на себе си.

Болката в гласа ѝ го накара отново да вдигне поглед към очите ѝ. Взря се изпитателно в тях и видя уязвимост, копнеж и желание, спотаени в златистокафявите им глъбини. Дъхът му секна. Усети, че тя отчаяно се опитва да скрие чувствата си, ала очите ѝ я издаваха. Тя го желяеше. Копнежът струеше от нея като топли слънчеви лъчи, зовеше го към обятията ѝ.

Остин вдигна ръка, за да я докосне, ала пръстите му се свиха в юмруци и той устоя на силния глад за нея. Очите ѝ му казваха, че може да я съблазни, ала не можеше да понесе болката отново да я изгуби. Да я чуе да му казва след това, че смята да го напусне. Колкото и да я искаше, предателството ѝ го бе наранило твърде дълбоко.

Извърна се от нея и приближи до прозореца. Прокара ръце по лицето си. Осени го мисълта, че виденията на Елизабет са нож с две остриета. От една страна, те му помогнаха да открие следите на Гаспар и се надяваше, че той ще го отведе при Уилям.

Но ясновидските ѝ умения разрушиха брака му. Отнеха му съпругата. Надеждата за едно бъдеще, изпълнено с щастие. И деца. Не

му оставиха нищо друго, освен гняв, болка, предателство и разбито сърце, чиито рани едва ли някога щяха да заздравеят.

Чу я как прекосява стаята и се обърна. Застина, когато я видя точно пред себе си. Неочакваната им близост, изглежда, я сепна не по-малко, защото и тя се закова на място. Само да се протегне, и щеше да я докосне... да направи една крачка напред, и тя ще се озове в прегръдките му. Разумът заповядваше да се отдалечи, но краката му сякаш се бяха сраснали с пода.

Виждаше всяка бледозлатиста луничка върху носа ѝ, всяка черна мигла, обрамчваща красивите ѝ очи... очи, които не искаше да поглежда, защото толкова много пъти го бяха мамили. Погледът му се насочи към устата ѝ и Остин тутакси си припомни вкуса на меките ѝ устни, притиснати в неговите, как се разтварят, за да приемат нетърпеливия му език. Страстта го връхлетя с огнена мощ и той стисна силно ръце в юмруци, за да не им позволи да се протегнат. По дяволите, трябваше час по-скоро да се махне от тази стая.

— Ти ще спиш на леглото — рече и се отдръпна. — Аз ще сляза долу за едно питие. Ще намеря къде да дремна.

Тя трепна, после се втренчи в него.

— Не е необходимо да се перчиш с... нощните си похождения.

Ръката му застина върху дръжката.

— Моля?

— Естествено, не очаквам да се лишиш от женски ласки, докато бракът ни приключи, но ще ти бъда благодарна, ако бъдеш дискретен и спазваш приличие.

В очите ѝ проблесна нещо, което той не можа да определи. Приведе се в подчертано официален поклон.

— Разбирам. Великодушното ти желание да ме споделиш с някоя друга, направо ме изумява, но ако се появи сгоден случай, ще положа всички усилия да бъда дискретен и благоприличен. Както и да е, тази нощ смятам да спя в онова кресло. — Кимна към мекото канапе в ъгъла. — Ала първо искам да пийна чаша бренди. — *Или две. Нищо чудно да станат и три.*

Излезе от стаята и след като затвори вратата, пое дълбоко дъх.

По дяволите, подозираше, че май ще има нужда от цяла бутилка.

Малкият пощенски кораб акостира в пристанището на Кале късно следобед, а Остин и Елизабет бяха първите, които слязоха на брега. Той се зае да уреди пътуването до Марк и мигом разбра колко ценен помощник е съпругата му. Тя поговори на безупречен френски със собственика на конюшната и след десет минути им бе предоставена красива двуколка, теглена от два дорести жребеца. Бог знае на какво ли щяха да се насадят, ако сам уреждаше пътуването.

Едновременно благодарен и раздразнен, Остин се настани на кожената седалка. Преди да успее да подаде ръка на Елизабет, собственикът на конюшната ѝ помогна да се качи. Младият мъж забеляза възхищението в погледа на другия и го изглежда кръвнишки. Проклятие, трябваше да научи поне едно френско изречение като например: *Престани да зяпаш жена ми, мерзавцо!* Очевидно нехаещ за гнева на херцога, онзи само се ухили и се отдалечи с небрежна походка.

Остин сграбчи поводите и подкара двуколката. Мислите му се насочиха към предстоящата задача. След около час щяха да пристигнат в Марк. Ако всичко вървеше по план, щеше да открие Гаспар и най-сетне да получи отговори на въпросите, които го измъчваха — за изнудваческите писма и навярно за местонахождението на Уилям.

Попаднаха в дупка на пътя и рамото му се удари в това на Елизабет. Той я стрелна косо с поглед и забеляза, че лицето ѝ е преbledняло, а ръцете — здраво стиснати. Нямаше начин да я вземе със себе си на срещата с Гаспар. Мъжът беше опасен. Трябваше да намери някоя странноприемница и да я остави там. Подозираше, че това никак няма да ѝ хареса, но...

Младата жена го сграбчи за ръката.

— Остин...

Извърна се към нея и видя разширените ѝ от страх очи.

— Какво има?

— Трябва да побързаме.

Кръвта се вледени в жилите му от настоятелността в гласа ѝ.

— Защо?

Тя притисна длани към слепоочията си и поклати глава.

— Не съм сигурна. Не е ясно. Но той е наблизно. И зная, че трябва да бързаме. — Лицето ѝ стана мъртвешки бледо. — Моля те. Въпросът е на живот и смърт.

Остин дръпна силно поводите и конете препуснаха в галоп.

Елизабет се вкопчи с две ръце в седалката, докато двуколката се носеше по пътя. В съзнанието ѝ се мяркаха неясни образи, но всички до един заплашителни и мрачни.

— Когато пристигнем в селото, ще те оставя в местния хан — заяви той. Лицето му бе изопнато от напрежение, докато направляваше препускащите коне.

Тя отвори уста, за да възрази, ала преди да го стори, съпругът ѝ дръпна юздите и спря рязко конете. Намираха се на кръстопът. И двата пътя продължаваха през гората и изглеждаха еднакво.

— Дяволите да го вземат! — изруга Остин и зарови ръка в косата си. — По кой път да поемем?

Елизабет изгледа поред и двата пътя, но не почувства нищо.

— Помогни ми да сляза.

Той я погледна за миг, после скочи на земята и ѝ подаде ръка. В мига, в който кракът ѝ докосна земята, тя изтича към разклонението. Пое дълбоко дъх, коленичи, затвори очи и притисна длани към земята.

В съзнанието ѝ нахлу вихрушка от образи и тя се застави да се успокои, да ги сглоби в по-ясна картина. Бяха ѝ потребни няколко минути, но накрая видението се появи — кристалночисто.

И ужасяващо.

Елизабет видя себе си. Потънала в кръв. В безсъзнание.

Умираща.

Боже, какво да прави? Ако му каже какво е видяла, никога няма да ѝ позволи да тръгне с него. Щеше да настоява да я закара до селото... щяха да изгубят ценно време и да стане твърде късно.

Тя знаеше, че някой ще умре.

Но знаеше също, че ако тръгне с него, най-вероятно няма да се върне жива.

Отвори очи, изправи се и се извърна с лице към съпруга си.

— Трябва да поемем по лявото разклонение.

ГЛАВА 23

С една-единствена крачка Остин се намери до Елизабет и я сграбчи за раменете.

— Какво става?

— Нищо. Аз...

Той я разтърси силно.

— Не ме лъжи. Лицето ти е бледо като на смъртник. Ти се уплаши. Какво видя?

— Трябва да поемем наляво. Там ще го намерим.

— Няма да те водя...

— Ако не потеглим *незабавно*, ще стане прекалено късно. — Тя се изскубна от ръцете му и хукна към двуколката. — Моля те, побързай!

Остин я настигна и отново я сграбчи за рамото.

— Ще стане прекалено късно за какво?

Елизабет се постара да обуздае връхлитащата я паника.

— Някой ще умре. Не зная кой. Зная само, че губим ценно време. Не трябва да се бавим. Аз ще остана в колата или ще се скрия в гората — додаде, осъзнала, че трябва по някакъв начин да го убеди. — Ще направя всичко, което сметнеш за необходимо, но *сега* трябва да тръгваме.

Остин повече не се колеба. Бързо ѝ помогна да се качи в двуколката, сетне скочи на капрата. Дръпна рязко поводите и конете препуснаха по левия път.

Мина четвърт час, преди Елизабет да го види. Улови ръката на Остин и посочи:

— Погледни!

Съпругът ѝ дръпна поводите и спря двуколката. В далечината над дърветата се виеше тънка струйка дим.

— Прилича на комин.

Елизабет затвори очи.

— Да. Каменен комин. Селска къща. — Отвори очи и ги впи право в неговите. — На Гаспар е, Остин. Той е там.

Лицето му се изопна и доби твърдо изражение. Скочи мълчаливо от двуколката. Когато тя понечи да го последва, той я прикова на място с ледения си взор.

— Не мърдай!

Сграбчи поводите и поведе конете и двуколката, като свърна от пътя към гората. Намери удобно място, така че впрягът да не се вижда от пътя, но да не е много надалече и същевременно Елизабет да може да наблюдава всичко.

Заобиколи двуколката и вдигна глава към нея.

— Ще останеш скрита тук. Ако до час не се върна, искам да отидеш до селото и да отседнеш в странноприемницата. Аз ще те намеря.

Тя изтръпна от ужас.

— Да не си полудял? Няма да те оставя...

— Каза, че ще направиш всичко, за което те помоля.

— Този мъж е опасен.

Очите му блеснаха сурово.

— Както и аз.

— Той е въоръжен.

— Аз също.

От страх младата жена цялата плувна в студена пот. Ужасът вероятно се бе отпечатал по лицето ѝ, защото той протегна ръка към нея. Без да се колебае, тя я сграбчи между дланите си. И отправи гореща молитва към Бога.

Остин стисна ръката ѝ.

— С мен всичко ще бъде наред, Елизабет.

Херцогинята не можеше да говори заради страха, сковал гърлото ѝ, затова само кимна. Съпругът ѝ освободи ръката си от дланите ѝ и хукна между дърветата по посока на къщурката с виещия се към небето дим.

Елизабет притисна длани, сякаш да задържи топлината на ръката му, докато гледаше как той изчезва в гората.

С мен всичко ще бъде наред, Елизабет.

— Да, ще бъде — прошепна тя. — Аз ще се погрижа да е така.

В мига, в който се изгуби сред дърветата, младата жена слезе от двуколката. Нямаше оръжие, но може би...

Измъкна медицинската чанта изпод седалката. Отвори я, извади една торбичка и я пъкна в джоба си. Ако успее да се приближи достатъчно близо до Гаспар и да хвърли лютивата билкова смес в очите му, той временно ще ослепее. Не беше кой знае какво, ала всяка помощ бе ценна. Ако не действаше, при това *незабавно*, някой щеше да умре.

Пое решително дъх, стисна медицинската чанта и тръгна през гората в посоката, където бе изчезнал Остин. Дългите поли на роклята ѝ пречеха да върви по неравната земя. В косите ѝ се заплетоха трънливите клони на някакъв храст. Пред очите ѝ затанцуваха ярки звезди, когато ги дръпна силно, за да се освободи, и няколко кичура коса се изтръгнаха из корените. Два пъти се препъна, втория път падна тежко върху каменистата пътека и ожули дланите си. В очите ѝ запариха сълзи от силната болка, но без да се бави, тя се изправи на крака и продължи.

Задъхана от вървенето, най-сетне зърна малката къща в далечината. Ужасът я сграбчи и кожата ѝ настръхна от злоещо предчувствие. Ала тя потуши мрачното безпокойство и продължи напред, използвайки за прикритие сенките на дърветата, хвърляни от лъчите на късното следобедно слънце. Всичките ѝ мисли и сили бяха съсредоточени в едно — да помогне на Остин.

Къде си, Остин? Боже, къде си?

И тогава чу женски писък.

Остин чу женски писък.

Сърцето му заблъска тежко в гърдите, когато се прокрадна към порутената колиба и прилекна под прозореца. До слуха му достигна приглушен мъжки глас. Той се изправи предпазливо и надникна през перваза на прозореца.

С ужас видя как човекът, когото търсеше от толкова време, вдигна ръка и я стовари с все сила върху лицето на малко детенце. Женският писък изпълни колибата. Малкото момиченце рухна на пода, косата му се разпиля върху лицето и херцогът не можа да види колко

зле е ударено. Гаспар изрита настрани детето с ботуша си, все едно беше боклук, и приближи към жената.

Остин видя, че нещастницата е завързана за стол. Лицето ѝ бе в синини, а тъмната ѝ коса падаше на сплъстени кичури. С глухи и отчаяни ридания, тя се извиваше, опитвайки се да се освободи от въжетата.

— Негодник! — изкрещя. — Да не си посмял да я пипнеш!

Гаспар се извърна към прозореца и Остин побърза да се наведе. Притисна гръб към стената и задиша дълбоко, за да овладее гнева си и да възвърне контрола върху ума си. Трябваше да измъкне жената и детето оттам. Не искаше да убива Гаспар, поне не и докато не го разпита, ала трябваше да го спре. Измъкна пистолета от джоба си и провери дали е зареден. *Един куршум. Имам възможност само за един изстрел, за да спра този мръсник. Не бива да пропускам.*

Най-добре беше да стреля, както стоеше отвън. Нямахше да го видят, а и щеше да има възможност добре да се прицели. Взел решение, херцогът се изправи и погледна през прозореца. Гаспар тъпчеше парцал в устата на жената. Остин стискаше здраво пистолета и изчакваше мерзавеца да се отдръпне от пленницата си.

В този момент вратата на колибата се отвори. Французинът рязко се обърна.

Земята под краката на Остин сякаш се залюля и сърцето му замря в гърдите.

Елизабет стоеше на прага.

Елизабет гледаше вързаната жена и детето, проснато на пода близо до паянтовата дървена маса. Пленницата все още бе жива. Но детето... Херцогинята не смееше да помръдне.

Ужас и облекчение се смесиха в едно. Не бе закъсняла. Те все още бяха живи.

Но докога?

— Коя, по дяволите, си ти? — изръмжа на френски Гаспар. С две широки крачки прекоси стаята. Затръшна вратата, превъртя ключа и сграбчи неканената гостенка за раменете. Пръстите му се забиха в плътта ѝ и Елизабет неволно изохка, когато я прониза остра болка.

Взря се в очите на мъжа и страхът я скова. От погледа му струеше неприкрита заплаха. Тя се опита да бръкне в джоба за торбичката с билките, но хватката върху раменете ѝ се стегна толкова силно, че се изплаши французинът да не ѝ счупи някоя кост с жестокия си натиск. Остин навярно беше някъде наблизко. Трябваше да спечели време, да попречи на този луд човек да убие жената и детето. И самата нея.

— Отговаряй! — кресна звярът в човешки облик. Толкова силно я разтърси, че зъбите ѝ изтракаха, а медицинската чанта се изплъзна от пръстите ѝ и тупна на пода. — Коя си ти?

Елизабет преглътна, като събра цялото си самообладание, за да изглежда външно спокойна. Просто трябваше да печели време. Сега поне вниманието на Гаспар бе насочено към нея, за миг жената и детето бяха забравени. *Побързай, Остин.*

— Казвам се Елизабет.

Очите му се присвиха.

— И какво правиш тук?

— Аз... — Думите заседнаха на гърлото ѝ, когато в съзнанието ѝ един след друг се понесоха образи. Тя се втренчи в завързаната жена, чиито ужасени очи я умоляваха за помощ. Извърна се отново към Гаспар и изрече с обвинителен тон: — Тя е твоя сестра.

Той се изсмя злобно.

— А теб какво те интересува? — Пусна едното ѝ рамо и се пресегна отзад. Когато ръката му се появи отново, стискаше пистолет. Блъсна я грубо и тя едва не падна. — Застани по-близо до стената! — заповяда.

Елизабет се изправи и отстъпи назад, без да отмества поглед от пистолета. Господи, беше твърде далеч от него, за да използва билките.

— Сестра ми тъкмо щеше да се пренесе без време в отвъдното, *Елизабет.* Заради неподходящата си поява и ти ще я последваш.

Насочи пистолета към сърцето ѝ.

Остин стоеше отвън до прозореца, като се опитваше да овладее паниката, нарастваща в гърдите му. Елизабет стоеше с гръб точно пред прозореца. Гаспар се намираше на около три метра от нея, с насочен пистолет. Ако съпругата му не се отместеше, нямаше как да стреля по

Гаспар, без да я уллучи. Видя как французинът заключи вратата. А това беше единственият прозорец.

Тя трябваше да се помръдне. Трябваше да я накара да се отдръпне настрана. Но как?

ГЛАВА 24

Елизабет трябваше да отвлече вниманието на Гаспар, при това бързо.

— Зная за Уилям — заяви, благодарна, че гласът ѝ прозвуча толкова спокойно.

Гаспар застина.

— За кого?

— Уилям. Англичанинът, от когото купи оръжия миналата година в Лондон.

От вързаната жена се изтръгна приглушен стон. Гаспар ѝ метна свиреп поглед.

— Мълчи, putain^[1]. — Насочи отново вниманието си към Елизабет. — Не зная за какво говориш.

Тя повдигна вежди.

— Знаеш. Видели са те на пристанището. — Поклати глава и цъкна укорително. — Много любителска и немарлива контрабанда.

— Taisez-vous^[2]! Затваряй си глупавата уста! Всичко беше идеално уредено. Само дете онова копеле, англето, ме прекара. — Изплю се яростно на дървения под. — Ама ще си получи заслуженото. Ще умре. Бавно.

Думите му я вледениха.

— Ти знаеш къде е той.

Очите му проблеснаха злобно.

— Oui^[3]. Предполагаше се, че е мъртъв, но един приятел го е видял. Само преди няколко седмици. На около петнайсетина километра отук. Тогава разбрах, че и Клодин ще е наблизко. Бях сигурен, че ако я заловя, той ще дойде за нея. И не се излъгах — наистина се появи.

— Къде е той?

Устните му се изкривиха в зловеща усмивка.

— Достатъчно близо, че да чуе писъците ѝ. Искам да се гърчи от мъки, питайки се какво правя с неговата курва. С най-голямо

удоволствие ще му покажа трупа й... после ще го убия.

Жената отново простена и Гаспар се извърна, за да я изгледа свирепо.

— Млъквай!

В съзнанието на Елизабет се завъртя калейдоскоп от картини, които се редуваха толкова бързо, че тя едва успяваше да ги възприеме и подреди. Уилям. Вързан, със запушена уста. Опитва се да се освободи. Боже, трябва да продължи да говори с Гаспар. Един образ се очерта съвсем ясно.

— Клодин... тя е съпруга на Уилям.

По месестото лице на французина избиха червени петна.

— Тя е само една предателска кучка. Докато английските свине избиваха съотечествениците ни, приятелите и съседите ни, нашия роден брат, *тя* спасяваше английското копеле, разтваряше краката си пред него. Беше ми нужна цяла година, за да я открия, но усилията ми най-сетне се увенчаха с успех. Тя ще си плати, както и той.

Елизабет погледна към Клодин. Сълзи се стичаха от очите на мъченицата.

— Уилям е бил ранен — каза Елизабет. — Тя се грижила за него и двамата са се влюбили.

— Любов. — Гаспар отново се изплю на пода, после насочи пълния си с омраза поглед към сестра си. — Ти забрави какво ни сториха те на нас, на нашето семейство. Английските копелета ни откраднаха всичко. А онзи кучи син уби Жулиен. — Гласът му се извиси почти до писък. — Нашият брат загина в битката, в която бе ранена твоята английска свиня. Ти ни предаде, като го спаси и се омъжи за него. На колко наши събрата пожертва живота, за да приютиш в леглото си онзи негодяй? — Устните му се свиха презрително, а погледът му прониза убийствено вързаната жена. — Щом разбрах какво си сторила, как си ни предала, тръгнах да го търся. Когато го намерих, той ме убеди, че заради теб разбира и приема нашето дело. Какъв глупак бях да му повярвам и да му дам възможност да го докаже. — Очите му се присвиха и заприличаха на две цепки. — Той ми продаде английски оръжия. Проверих десетина и всички бяха изправни. Нямах търпение да започна да избивам английските свине с техните оръжия. Но той ме измами. Само най-горните оръжия бяха наред. Когато моите хора започнаха да стрелят с тях, бяха избити.

Заради теб. *Теб!* — Извърна се към Елизабет. Очите му засвяткаха с безумен плам. — Войници от неговия полк убиха Жулиен. Той опозори сестра ми, превърна я в предателка. — Когато заговори отново, гласът му бе безжизнен. — Ръцете ѝ са изцапани с кръвта на моите другари... С кръвта на брат ми. Ще се погрижа тя да си плати. Това е мой дълг.

Погледът му се насочи към пистолета в ръката му и Елизабет мигом усети, че времето ѝ почти изтича. В отчаянието си да отвлече вниманието му, тя отвори уста, за да заговори, ала думите ѝ бяха пресечени от звука, проехтял в главата ѝ. Настойчив звук. Думи.

Тя се намръщи и се опита да се съсредоточи. Внезапно в главата ѝ се разнесе гласът на Остин: *Отдръпни се от прозореца.*

Сякаш стоеше до нея и бе проговорил на глас. *Отдръпни се от прозореца... Отдръпни се от прозореца.*

Тя направи малка крачка встрани и погледът на Гаспар се стрелна към лицето ѝ.

— Не мърдай или ще те застрелям!

Господи, какво да прави? Явно Остин беше зад нея, до прозореца. Трябваше да се отмести, за да може той да застреля французина, но ако помръднеш, злодеят щеше да я убие. Той очевидно и бездруго смяташе да я убие, но не искаше да му даде повод да го стори по-рано, отколкото възнамеряваше.

Можеше да направи само едно-единствено нещо.

В мига, в който ѝ хрумна, гласът на Остин отекна в мозъка ѝ.

Падни на пода!

Тя падна като посечена.

Зад нея стъклото се пръсна и оглушителен изстрел разцепи въздуха.

Остин погледна през счупения прозорец. Гаспар беше на колене с изкривено от болка лице, притиснал двете си ръце към корема. Между пръстите му се стичаше яркочервена кръв и попиваше в ризата. Пистолетът му лежеше на пода до него.

Елизабет. Дали бе ранена? Смразяващата мисъл тъкмо се мярна в главата му, когато тя скочи на крака и застана до прозореца. От облекчение коленете му омекнаха. Тя беше добре.

Тя беше добре.

Сподави радостта, заради която крайниците му бяха толкова отмалели, че всеки миг може да рухне на земята, и тихо промълви:

— Отключи вратата.

Тя мигом се подчини. Той влезе в стаята, бутна я зад себе си и вдигна пистолета на Гаспар. После се извърна към нея.

— Ранена ли си?

Погледът ѝ пробяга притеснено по лицето му.

— Не. А ти добре ли си?

Не можеше да се каже, че беше добре. Едва не бе изгубил всичко, което имаше смисъл за него. Но сега не бе времето да го обсъжда.

— Добре съм. — Откъсна поглед от бледото ѝ лице и го насочи към французина, който се опитваше да се надигне. — Стой зад мен — прошепна на Елизабет.

Насочи дулото на пистолета право към гърдите на негодника.

— Не мърдай! — Само един поглед към корема му бе достатъчен да разбере, че раната е смъртоносна.

Гаспар се изправи тронаво и се подпря на масата, за да не падне. Взря се за миг в Остин, сетне се изсмя хрипливо.

— Ето че най-послед се срещнахме, monsieur le duc^[4]. Забавно, n'est-ce pas^[5]? Твоят брат уби моя. Толкова много братя... И всички са мъртви.

Сдържайки с усилие гнева, който се надигаше в него, Остин стисна дръжката на пистолета.

— Толкова много мъртви — съгласи се с ледено спокойствие. — И ти си следващият.

Очите на Гаспар блеснаха коварно.

— Може би. Но поне ще зная, че съм отървал света от онзи негодник, брат ти.

— Чух те през прозореца. Той е жив.

— Няма да е, когато го намериш... ако изобщо го откриеш.

— Ще го потърся веднага след като приключа с теб. Защо уби детектива?

Кръвта продължаваше да се процежда през пръстите на французина и той се намръщи.

— Поредната английска свиня. Застрелях го, защото разпитваше за мен. Когато внезапно реши да се срещне с теб, разбрах, че е надушил нещо. Последвах го. Не можех да рискувам да ти каже, каквото и да бе открил, особено ако ставаше дума за скривалището ми или че аз ти пращам писма. Щеше да провали всичко. — Дъхът излезе

със съскане от гърдите му. — Но мерзавецът не ми каза нищо. Пръснах му мозъка.

Зад него Елизабет си пое рязко въздух.

— Защо чака цяла година, за да започнеш да ме изнудваш? — попита Остин.

— Бях ранен при Ватерло благодарение на негодните оръжия, които ни достави брат ти. Бяха нужни месеци, докато се възстановя. Доскоро не знаех, че мъжът на курвата е богаташ. — Присви безумните си очи. — Но трябваше да бъда предпазлив... да продължа да се крия. Тъкмо смятах да ти изпратя следващото писмо, получих вест, че английското копеле е живо и са го видели в тази част на Франция. Върнах се у дома, за да го намеря.

Образът на Уилям изплува в съзнанието на Остин — такъв, какъвто го бе видял през онази последна нощ. Говореше настойчиво с Гаспар, докато товареше сандъците с оръжието на борда на кораба. Не е предавал страната си, а е рискувал живота си, за да помогне на английската кауза, продавайки негодни оръжия на този луд.

— Повече никога няма да нараниш никого, Гаспар. Аз...

Една въздишка пресече думите му. Остин погледна в другия край на стаята и видя, че детето се размърда и се надигна, опирайки се на ръце и колене.

Зърна движението с периферното си зрение и тутакси се обърна към Гаспар. Ножът проблесна в ръката на французина, а пълните му с омраза очи бяха насочени към детето.

— Значи, още си жива, а? — изхъхри негодникът. — Отрочето на онова *английско копеле* няма да живее!

Зад гърба на херцога се разнесе отчаяно стенание. С един замах французинът запрати ножа през стаята. Нямаше начин Остин да стигне навреме до детето. Натисна спусъка и Гаспар рухна на пода.

Младият мъж се извърна към детето и замръзна.

Елизабет бе просната по лице на пода, а от гърба ѝ стърчеше ножът.

[1] Курва (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Млъкни! (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Да (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Господин херцог (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Нали (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 25

Раздиращата изгаряща болка беше толкова силна, че ѝ се догади. По ключицата ѝ потече нещо топло и тя усети металния мирис на кръвта. Зави ѝ се свят.

Детето. Дали беше добре? Дали не бе закъсняла?

— Елизабет?

Гласът на Остин сякаш идваше някъде отдалече. Миг по-късно тя усети прегръдката на две силни ръце. Повдигна с мъка клепачи и видя лицето на съпруга си. Сивите му очи я гледаха с неподправен ужас.

— Господи, Елизабет — прошепна той задавено.

Трябваше да го попита, трябваше да знае, ала езикът ѝ все едно се бе превърнал в парче нещавена кожа и не искаше да се преобърне в устата ѝ. Ранената жена преглътна с усилие и тихо отрони:

— Детето...

— Тя е жива — успокои я Остин и отметна един влажен кичур от челото ѝ. — Ти я спаси.

Елизабет въздъхна облекчено. Тя бе спасила детето. Слава богу! И Остин беше добре. Само това имаше значение. Погледна го объркано. Защо изглеждаше толкова разтревожен? Би трябвало да е щастлив. Малкото момиченце беше живо.

Ала въпреки че облекчението ѝ донесе известен покой, внезапно я налегна съжаление. Но вече бе твърде късно. Заля я замайваща вълна на болка и печал, която ѝ напомни колко драгоценен е животът... особено когато си отиваш и нямаш време да поправиш грешките си. А най-голямата ѝ грешка беше, че се отказа от най-великия дар на природата — да роди дете. Да дари живот на дъщеря си... на дъщерята на Остин. Можеха да бъдат щастливи през краткото време, което им бе отредено да бъдат едно семейство, а тя щеше да му помогне да преодолее болката. Все някак щеше да облекчи страданията му.

Искаше да му го каже, да му обясни, да го накара да разбере колко много съжालява, колко много го обича. Но езикът ѝ бе твърде натезал, за да помръдне, и едва държеше очите си отворени.

Да спи. Толкова бе уморена. Болката отново я прониза, отне дъха ѝ. Всичко я болеше. Толкова много. Клепачите ѝ се затвориха и мракът я погълна.

Остин гледаше как очите ѝ се затварят и безумен страх сграбчи сърцето му.

— Елизабет!

Тя не помръдваше в обятията му, с восъчнобледо лице.

Трябваше да извади ножа. Трябваше. Тя трябваше да живее. Трябваше. *Трябваше*. Но се нуждаеше от помощ.

С огромно усилие на волята младият мъж преодоля овладелия го ужас и я положи нежно по корем на пода. Струваше му огромно усилие на волята да я остави, но нямаше друг избор. Прекоси стаята и отиде при Клодин. Детето тъкмо бе извадило парцала от устата на майка си. Докато двете разговаряха припряно на френски, Остин измъкна ножа, затъкнат в ботуша му, и бързо срязва въжетата, с които жената бе привързана към стола.

В мига, в който ръцете ѝ се освободиха, Клодин притисна момиченцето в прегръдките си.

— Жозет, ma petite^[1]. Благодаря на Бога, че си добре. — Детето се вкопчи в майка си, която вдигна поглед към Остин.

— Зле ли е ранена жената?

— Жива е, но има нужда от лекар. Незабавно.

Клодин поклати глава.

— Селото е далеч. Но аз съм добра медицинска сестра. — Изправи се и разтри схванатите си ръце. — Трябва да ѝ помогнем час по-скоро. След това трябва да освободим Уилям.

— Господи! Къде е той?

— Заклучен в една барака, скрита в гората в покрайнините на земите ни. Зная, че е жив, и може да почака още малко. Но съпругата ви не може. — Кимна към желязната кофа, оставена край огнището и рече: — Трябва ни вода. Зад къщата има поток. Вървете! *Rapidement*^[2]!

Остин грабна кофата изтича навън, напълни я с вода и бързо се върна. Когато влезе в къщата, Клодин нагласяше Жозет върху сламеника в далечния ъгъл на стаята.

Херцогът тутакси отиде при съпругата си и се отпусна на колене, опитвайки се да потуши обхваналия го ужас. Ако тя не се възстанови...

Отказваше дори да си го помисли.

Клодин дойде при него и умело прегледа Елизабет. После го погледна със сериозни и тъжни очи.

— Раната е тежка и е загубила много кръв. Когато извадим ножа, ще се пролее още.

— Тя не може да умре. — Ако го изрича достатъчно често, ако го мисли достатъчно често, сигурно ще се сбъдне.

— Надявам се. Но трябва да побързаме. Нужни са ни превръзки. Свалете фустата ѝ и я нарежете на ивици. Побързайте!

Остин си заповяда да се съсредоточи върху възложената му задача и изпълни съвестно нарежданията на Клодин. Погледът му се стрелна към ножа, забит в рамото на Елизабет, и стомахът му се преобърна от вледеняващ страх и болезнена безпомощност.

— Сега ще извадя ножа — обади се французойката. — Бъдете готов да притиснете раната и да я превържете.

Херцогът кимна отсечено, без да откъсва поглед от рамото на Елизабет. В мига, в който жената издърпа ножа, той се зае с тежката задача да спре рукналата кръв. Вършеше работата си усърдно, като не си позволяваше да мисли, че превръзките почти мигновено се напояваха с животворната течност.

Тя няма да умре. Изпълни го мрачна и непоколебима решителност. Налагаше превръзка след превръзка върху рамото ѝ, натискаше плата толкова усилено, за да спре кръвта, че ръцете му трепереха.

Накрая, след цяла вечност, както му се стори, макар че в действителност бе минал по-малко от четвърт час, кръвенето почти спря; от време на време се процеждаше само по някоя и друга капка. Остин помогна на Клодин да промие раната и после да я превърже с чиста превръзка.

— След колко време ще се свести?

— Не мога да кажа, *monsieur*^[3]. Мога само да се моля на Бог да се събуди.

— Ще се събуди. *Трябва да се събуди.* — Гласът му се снижи до шепот. — Не мога да живея без нея.

— Направихме всичко, което бе по силите ни — увери го Клодин. — Сега аз трябва да освободя Уилям. — Изтича до огнището и грабна ключа от грубата дървена полица. — Бертран го държеше на видно място, за да ме изтезава.

— Аз да дойда ли...

— Не, monsieur. Останете при съпругата си. Само ще ви помоля да наглеждате Жозет. Тя спи.

— Разбира се.

Жената изтича навън. Той погледна към малкото момиченце и видя, че лежи настрани, пъхнало палец в малката си устичка. Потръпна, като си припомни ужаса, на който детето бе свидетел. Слава богу, че нямаше да си спомня нищо.

Самият той никога нямаше да забрави.

Обърна се към Елизабет и погали нежно лицето и косата ѝ. Тя беше смъртно бледа, с побелели устни, кестенявите ѝ къдрици бяха сплъстени, а роклята ѝ бе изцапана от кръвта ѝ. Би продал душата си, само и само да отвори очи.

Изгуби представа за времето. Всяка минута, в която тя беше в безсъзнание, му се струваше цяла вечност. Не знаеше колко време бе минало, когато чу гласове. Вратата се отвори и Остин се изправи.

Влезе мъж, мъчително познат, и в същото време сякаш го виждаше за пръв път. Лицето му бе набраздено от преживените страдания и силно накуцваше. Но очите... тези очи, които толкова приличаха на неговите. Не можеше да ги сбърка, дори от разстояние.

Двамата сезираха един в друг за един безкраен миг, изумени и невярващи, докато Остин се опитваше да си поеме дъх, да проумее живото дишащо чудо, застанало пред него. При все че отчаяно се бе надявал и вярвал, че Уилям е жив, зрънцето на съмнението си оставаше, трезвият разум му повтаряше, че това не е възможно. Но беше.

Той прекоси безмълвно стаята, сърцето му биеше толкова силно, че се питаше дали Уилям го чува.

Видя как очите на брат му се наляха със сълзи, заприиждаха стотици въпроси.

— Остин? — прошепна той.

В гърлото на херцога се надигна ридание. Кимна рязко, разтвори ръце и пророни само една-единствена дума:

— Братко.

- [1] Малка моя (фр.). — Бел.прев. ↑
- [2] Бързо! (фр.). — Бел.прев. ↑
- [3] Господине (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 26

Остин бе коленичил до тясното легло, приковал поглед в лицето на Елизабет. По дяволите, тя беше толкова ужасяващо неподвижна. Толкова бледа.

Уилям бе излязъл преди около час, за да доведе лекаря и съдията. Кога, дявол да го вземе, ще се върне? Погледът му се стрелна към другия край на стаята, където Клодин дремеше, сгушила Жозет в скута си. Двете бяха изморени, но невредими. Да можеше да каже същото и за Елизабет...

Докосна бузата ѝ с треперееща ръка. Беше толкова гладка и нежна. Като коприна. Твърдоглавата му съпруга беше толкова красива. И смела. Беше спасила живота на детето.

Господи, колко я обичаше. Безкрайно. Не бе по силите му да спре любовта си, а и вече не желаше. Искаше да я обича. Да ѝ го каже. Да ѝ го покаже. Всеки ден през остатъка от живота им.

— Нищо няма значение — прошепна младият мъж, взел лицето ѝ в длани. — Това, което се случи помежду ни преди... вече не е важно. Не ме интересува защо си се омъжила за мен, дали си искала да бъдеш херцогиня. Не ме е грижа дали ще имаме деца. За мен от значение си единствено ти. Ако пожелаеш, ще си осиновим деца... толкова, колкото искаш. Десет деца... — Гласът му пресекна и той преглътна с усилие, докато погледът му блуждаеше по лицето ѝ. — Толкова си красива — пророни, преглъщайки буцата, заседнала на гърлото му. — Боже, обичам те! От първия миг, в който те видях да изпълзяваш от онези храсти. Ти си в сърцето ми, в душата ми. Ти си моята душа. — Сърцето му биеше учестено, изгаряща болка бе стегнала гърдите му. — Моля те, отвори очи. — Сведе глава и допря чело до нейното. — Не ме напускай, Елизабет. Моля те, скъпа. Моля те! Не мога да си представя живота без теб. Не ме напускай!

Елизабет чу гласа му много отдалече, сякаш се намираще в пещера. *Не ме напускай...*

Остин. Името му изплува в съзнанието ѝ. Насили се да го погледне, но някой като че ли бе затиснал очите ѝ с тежки торби с пясък. Чувстваше се безкрайно отмаляла, усещаше единствено рамото си, пулсиращо от изгаряща болка.

Но тя трябваше да му каже колко съжاليا. Той трябваше да знае колко много го обича и че бе казала всички онези отвратителни неща, за да го защити. Как мисълта да го напусне бе разбила сърцето ѝ на хиляди късчета. Съпругът ѝ трябваше да знае, ала нямаше сили да му го каже. Изтерзаното ѝ от болка тяло търсеше покой и забвение.

Младата жена направи последни усилия и успя с мъка да надигне клепачи. Сякаш в мъгла, съсипаното лице на Остин изплува над нея и сърцето ѝ се изпълни с безмерна тъга, когато видя пустите му бездушни очи. Погледите им се преплетоха и той пое рязко дъх.

— Елизабет, ти се събуди. — Взе ръката ѝ и притисна устни към дланта ѝ. — Благодаря ти, Господи!

Тя се опита да заговори и раздвижи напуканите си пресъхнали устни, но главата ѝ се замая и лицето му затрептя пред очите ѝ — ту се появяваше, ту чезнеше, като вълна, плискаща се в брега. Клепачите ѝ бавно започнаха да се притварят, но Елизабет напрегна цялата си воля. Не откъсваше очи от неговите, боейки се, че ако затвори своите, никога повече няма да го види.

— Остин... — промълви със сетни сили името, което напираше на устните ѝ.

Прошепна го едва доловимо, ала той мигом я чу и стисна нежно ръката ѝ.

— Тук съм, скъпа. Всичко ще бъде наред. Запази силите си, не говори. — Прошепнатите му думи я обгърнаха като топла мека завивка.

Трябва да ти кажа толкова много неща. Но беше твърде уморена. Твърде измъчена. Разтърси я толкова остра болка, че ѝ прилоша. Тя се опитваше да остане в съзнание, да събере мислите си, ала мракът настъпваше бавно, обгръщаше я в кадифената си забрава. Неспирната безмилостна болка се просмукваше в изнемоцялото ѝ тяло. Клепачите ѝ натежаха, сякаш бяха от олово, и младата жена осъзна, че няма да успее да му каже всичко. Но имаше едно нещо, което той на всяка цена трябваше да знае.

Без да откъсва поглед от него, Елизабет се опита да се усмихне, но не бе сигурна, че е успяла.

— Обичам те — прошепна.

Очите ѝ се затвориха. Чу го да вика името ѝ, отново и отново, умолявайки я безспир, ала тя повече не можеше да се бори със слабостта и болката.

Носеше се бавно към мамещия покой, където страданието не съществуваше.

Остин седеше на стъпалата пред къщата; в душата му цареше пустота, а в сърцето — изгаряща болка.

Заровил лице в шепи, той се опитваше да не мисли за най-лошото, но това бе невъзможно. Чувстваше се напълно съсипан и опустошен.

— Моля те, Господи — прошепна, — не ми казвай, че съм я убил, довеждайки я тук.

Лекарят беше с нея вече почти час и с всяка изминала минута отчаянието го стягаше все по-силно в неумолимите си клещи.

Съдията бе пристигнал, придружен от неколцина мъже, които отнесоха трупа на Гаспар. Остин, Уилям и Клодин бяха разпитани от съдията. С помощта на французойката, която превеждаше, херцогът разказа за заплашителните писма, изпратени му от негодника, за детектива от „Боу Стрийт“, когото бе наел, за да го открие. Не разсея заблудението на съдията, че именно детективът му е разкрил местоположението на Гаспар. След като служителят на закона си тръгна, Уилям се върна в селото, за да купи храна и провизии.

А Елизабет все още не бе дошла в съзнание.

По дяволите, ако онзи лекар не излезеше скоро, щеше да нахлуе вътре, да го стисне за гърлото и да го застави да му каже, че Елизабет ще оздравее.

Вратата се отвори и Остин скочи на крака. На прага се появиха лекарят и Клодин.

— Как е тя? — попита трескаво херцогът, докато погледът му прескачаше от единия на другия. Знаеше, че и двамата виждат безумния му страх, който не можеше да скрие.

— Почива спокойно — отвърна лекарят на английски със силен акцент.

Остин стегна коленете си, за да не се свлече на стълбите.

— Тя няма... да умре?

— Напротив, вярвам, че съпругата ви напълно ще оздравее, въпреки че в момента е много слаба и изпитва силна болка. Смених превръзката и ѝ дадох малко лауданум.

Напълно ще оздравее.

Тя щеше да живее. Остин се подпря с ръка на стената, за да не падне.

— Дойде ли в съзнание?

— Да. Попита за вас и аз я уверих, че сте отвън, до вратата. Съветвам ви да не я местите поне още една седмица, но след като се почувства достатъчно силна, може да се върне в Англия. — Лекарят свали пенснето си и го потърка с ръкава. — Забележителна млада жена. Изключително здрава и силна.

Остин едва не се разсмя на глас, нещо, което си мислеше, че никога повече няма да направи.

— Да, наистина, моята съпруга е много здрава и силна. — *Слава богу!*

— Сега можете да я видите — рече лекарят и младият мъж не се поколеба нито за миг.

Влезе вътре и прекоси стаята, макар че краката му се подкосяваха и трепереха. Елизабет лежеше върху тясното легло в ъгъла, завита с одеяло с грижливо подпъхнати краища.

Коленичи до нея, а погледът му пробягна тревожно по лицето ѝ. При все че беше бледа, кожата ѝ вече нямаше онзи восъчножълтеникав оттенък. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха равномерно и спокойно. Той протегна ръка и отметна една кестенява къдрица от челото ѝ. Залялата го вълна от любов и облекчение беше толкова силна, че го замая и почти го остави без дъх.

Елизабет, неговата прекрасна, непредсказуема съпруга, щеше да оздравее напълно и да живее. Тя беше казала, че го обича, и дори думите да са били трескаво бълнуване, Остин вярваше, че за тях има надежда. Щеше да спечели любовта ѝ. Щеше да намери начин. По някакво чудо им бе даден втори шанс и се закле, в името Божие, че ще стори всичко по силите си, за да я убеди да забрави миналото и да

остане с него. Обичаше я толкова безмерно, че не можеше да си представи живота без нея. Тя беше негова и щеше да прекара остатъка от живота си, за да ѝ го докаже.

Наведе глава, допря чело върху одеялото и прошепна единствените две думи, които имаше сили да изрече:

— Обичам те.

Късно същата вечер Остин седеше край паянтовата дървена маса и топлеше ръцете си, обвил пръсти около нацърбената чаша с чай. Огънят в огнището хвърляше причудливи сенки в полутъмната стая.

Елизабет още не се бе събудила, но дишането ѝ беше равномерно и спокойно и нямаше никакви признаци на треска. Жозет спеше върху сламеника в ъгъла, а Уилям и Клодин, коленичили до нея, разговаряха шепнешком.

Докато отпиваше от чая си, херцогът оглеждаше снаха си. Тя беше много хубава дама, дребничка и слаба, с лъскава черна коса и големи кафяви очи. От нея се излъчваха спокойствие и увереност. Той забеляза, че по ръцете ѝ има мазоли и се движеше наоколо с непринудеността на жена, свикнала с къщната работа. Със сигурност не беше богата, нито аристократка.

Той видя как брат му помилва нежно синината, загрозяваща бузата на Клодин, а устните му се стиснаха в сурова линия. Французойката улови ръката на Уилям и целуна с жар дланта му. Дори слепец можеше да види любовта, сияеща в очите им.

Уилям помогна на жена си да легне при Жозет, а след това отиде при брат си и седна срещу него на масата. Лицето му беше по-слабо, от двете страни на устата му и по челото се виждаха дълбоки бръчки. В този сериозен мъж нямаше и помен от палавото момче, което някога бе познавал, и сърцето го заболя заради страданията и мъките, които брат му явно бе преживял. Имаха да си кажат толкова много неща, а Остин не знаеше откъде да започне. Прокашля се и накрая заговори:

— Жозет ти е одрала кожата.

— Да, така е.

— На колко години е?

— Две. — Уилям го погледна право в очите. — Твоята съпруга ѝ спаси живота. Вечно ще съм ѝ задължен.

— *Твоята съпруга* помогна да се спаси животът на Елизабет. Аз ще съм ти вечно задължен. — Надигна се, протегна ръце през масата и прегърна Уилям. Изпита огромна благодарност, когато брат му отвърна на прегръдката. — Не мога да повярвам, че седя тук и разговарям с теб. Че си жив! — възкликна Остин. — Господи, мама, Робърт и Каролайн ще...

— Как са те?

— Добре. Ще бъдат потресени... и на седмото небе от радост, когато те видят. — Херцогът пое дълбоко дъх. — Чух какво каза Гаспар на Елизабет, а и аз говорих с него, така че зная почти всичко, което се е случило, но защо ни остави да повярваме, че си мъртъв?

— Нямах друг избор. Не можех да рискувам негодникът да открие Клодин и Жозет. Ако се бях свързал с теб и ти бях казал, че съм жив, щях да изложа и себе си, и тях на опасност... Както и теб, и семейството.

— Неколцина войници от твоя полк са те видели да падаш на бойното поле.

— Вярно е. Конят ми бе прострелян и двамата паднахме заедно, но за разлика от мнозина други, аз не бях смазан под тежестта му. След битката при Ватерло настана страшен хаос, бойното поле бе осеяно с телата на хиляди убити и ранени.^[1] Аз успях да избягам, но преди това пъхнах часовника си под трупа на един убит войник — знаех, че не бе възможно някой да го разпознае.

Стисна раменете на Остин и седна на стола.

— Върнах се при Клодин и Жозет. Знаех, че Гаспар ще ги търси, за да си отмъсти, задето го бях измамил... ако е оцелял. Трябваше да се скрием, докато разбере дали негодникът е жив. Много скоро открих, че е.

— Как се срещна с Клодин?

— Преди повече от две години ми спаси живота. Бях ранен с щик в крака. Когато дойдох на себе си, видях насреща си най-милите и нежни очи на света. Тя ми каза, че ме е намерила в гората, на около три километра от мястото на битката. Предполагам, че някак си съм се довялкъл до там, макар че нищо не си спомням. Клодин се грижи за мен, докато оздравях.

— Защо е помогнала на английски войник?

— Тя ми каза, че по-малкият ѝ брат е загинал във войната. Макар че бях англичанин, не искала някой друг да страда като нея заради загубата на обичан близък, а и не желала смъртта ми да тежи на съвестта ѝ. Затова решила да направи всичко по силите си, за да ми помогне да оздравея, а след това да ме изпрати по живо, по здраво.

Уилям скръсти ръце върху масата пред себе си.

— Не сме искали да се влюбваме, но се случи. След две седмици вече бях здрав, за да се върна в полка си, но не можех да я изоставя. Тя отказа да се омъжи за мен, страхувайки се от опасното и трудно положение да имам францужойка за жена, но аз не отстъпих. Отидохме в едно село на няколко километра от дома ѝ и тайно се венчахме. След това ѝ помогнах да се устрои в друго село, под измислено име. Исках да е по-далеч от Гаспар, чиято дълбока омраза към англичаните се бе превърнала в истинска лудост след смъртта на Жулиен. Трябваше да се погрижа за безопасността ѝ, още повече, след като научих, че е бременна. — Погледна към съпругата и дъщеря си, които спяха спокойно в другия край на стаята. — Гаспар откри църквата, в която се бяхме венчали, и тръгна по следите ми. Смяташе да ме убие, а след това да намери Клодин, за да убие и нея. Успях да го убедя, че съм минал на страната на французите — нали жена ми е францужойка, — така че как бих могъл да остана верен на англичаните, нали? За да докажа лоялността си, обещах да доставя на него и на хората му хубаво английско оръжие.

— Което си правил през онази нощ на пристанището — вметна Остин. — Само дето оръжията са били негодни.

— Да, с изключение на няколкото, които бяха най-отгоре във всеки сандък, в случай че ги провери, което той направи. — Потърка уморено лице с ръце. — Когато те видях там, здраво се изплаших. Не можех да ти обясня какво става, а и не можех да позволя на Гаспар да те види. Животът и на двама ни бе заложен на карта.

— Искам да знаеш колко много съжалявам за онази нощ, Уилям. Заклеймих те като предател, отрекох се от теб като мой брат...

— Нямаше как да знаеш, Остин.

— Трябваше да ти вярвам, да зная, че никога не би изменил на страната си.

— Ти повярва в това, което аз исках да повярваш. Докато разговаряхме, можех да ти призная какво става, ала не исках да

рискувам някой да чуе и след това да те разпитват. Бих направил всичко — *всичко* — за да защита Клодин и Жозет, дори това да означаваше, че родният ми брат ще ме смята за предател.

Остин погледна към Елизабет. Да, той разбираше дълбочината на подобна любов.

— Съжалявам, че позволих ти, мама, Робърт и Каролайн да ме оплакват през последната година — рече Уилям тихо, — но докато не си разчистех сметките с Гаспар, не можех да се върна у дома. Като го уби, ти ме освободи.

Тръпки разтърсиха Остин.

— Онзи мерзавец едва не уби жена ми. Ако можех, бих го убил отново.

— Твоята съпруга е много смела. Отдавна ли си женен?

— Не. Но тя промени живота ми. — Вдигна глава към Уилям и двамата се спогледаха разбиращо. — Виждам, че ти е ясно.

— Напълно. Клодин също промени моя.

За няколко минути се възцари мълчание, сетне Остин заговори:

— Вечерта, когато срещнах Елизабет, тя ми каза, че ти си жив. Не ѝ повярвах.

Уилям се намръщи.

— Откъде е могла да знае, че съм жив?

Остин насочи поглед към жената върху тясното легло до огнището, която владееше сърцето и душата му. Би било обидно за нея, ако скрие ясновидската ѝ дарба след всичко, което бе направила за него и семейството му. Защото виденията ѝ бяха именно това — безценен дар. Извърна се към Уилям и му обясни каква необикновена жена е съпругата му.

Когато свърши, брат му остана да се взира слисано в него.

— Това е невероятно.

Още веднъж погледът на херцога се отклони към Елизабет.

— Да, Уилям. Тя е точно такава. Невероятна.

И още щом отвореше очи, щеше да стори всичко по силите си, за да я убеди колко невероятна и специална жена е. И че завинаги му принадлежи.

[1] В битката при Ватерло участват общо около 190 000 военни. Убити и ранени в тридневното сражение са 75 000. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 27

Елизабет бавно изплува от мрака на забравата и обкръжаващият я свят постепенно доби очертания. В рамото ѝ все още пулсираше приглушена, непрестанна болка, но не можеше да се сравни с огнения ад, който я изгаряше преди. Пое дълбоко дъх и уханието на нещо вкусно подразни ноздрите ѝ. Стомахът ѝ тутакси се присви от глад.

Младата жена повдигна клепачи. Слънчевите лъчи танцуваха по дървените греди на тавана, осветявайки стаята с мека светлина. В далечината се чуваше чуруликането на птичи хор.

— Елизабет...

Тя бавно изви глава по посока на гласа и потръпна неволно от болката в рамото. Остин седеше на леглото до нея, опрял лакти на колене и стиснал ръце помежду им.

Брадата му бе набола, придавайки му вид на паднал ангел. Косата му бе разрошена и стърчеше над челото, сякаш многократно бе прокарвал пръсти през нея. Изглеждаше уморен, с измачкани дрехи, но излъчваше сила и мощ.

При все това тревогата бе набраздила лицето му. Тя му се усмихна леко, с надеждата да заличи страха и безпокойството в очите му. Той протегна треперещата си ръка и докосна нежно бузата ѝ.

— Как се чувстваш?

За миг се замисли.

— Рамото ме боли. Жадна съм, а този вкусен аромат кара стомаха ми да се обажда.

Угриженото му изражение изчезна.

— Ще ти донеса нещо да хапнеш и пийнеш, след това ще ти дам няколко капки лауданум за болката.

Изправи се, а тя го проследи с поглед как се движи из стаята. Остин наля вода от металната кана в глинена чаша.

Върна се при нея и внимателно ѝ помогна да се надигне, сетне подпъхна няколко възглавници под гърба ѝ. Боже, колко беше прекрасно отново да усеща ръцете му върху себе си, макар че

докосванията му не бяха любовни милувки, а израз на грижа и внимание към болен човек.

След като я настани удобно, той поднесе чашата към устните ѝ. Тя я пресуши на три глътки, докато най-сетне утоли жаждата си.

— Още? — попита я съпругът ѝ.

— Не, благодаря.

— Искаш ли да хапнеш малко бульон? Клодин го свари рано тази сутрин.

— По-късно — отвърна тя, въпреки че стомахът ѝ отново се обади. — Първо трябва да поговоря с теб. — *Да споделя толкова неща... толкова надежди.*

— Разбира се.

Той седна на твърдия и неудобен дървен стол с права облегалка и тя се зачуди дали не бе прекарал цялата нощ там. Подозираше, че е така, съдейки по уморения вид и тъмните кръгове под очите му — ясен признак за безсънна нощ.

— Как е детето? — попита младата жена разтревожено.

— Тя е добре, Елизабет. Казва се Жозет. Двете с Клодин са навън. Уилям е с тях.

— Уилям? Тогава той е...

— Тук. Жив. Добре е.

— Как...

— Разбирам, че имаш много въпроси и ще ти разкажа за всичко, което не знаеш, но първо искам да ти кажа нещо друго.

Той взе ръката ѝ и стисна дланта ѝ между своите. Изражението му бе толкова мрачно и напрегнато, че сърцето ѝ се сви от лошо предчувствие.

— Взех решение, Елизабет.

— Решение?

Остин се взря в очите ѝ и поклати глава.

— Проклятие, чаках толкова дълго да се събудиш, за да мога да говоря с теб, а когато това се случи, не мога да намеря подходящите думи.

Гърлото ѝ се стегна и дъхът ѝ секна. По себе си знаеше, че никак не е лесно да кажеш на някого, че повече не желаеш да споделяш живота си с него.

Той пусна ръцете ѝ и се наведе. Когато се изправи, тя видя в ръцете му малко нащърбено ведро.

— Донесох ти нещо — промълви тихо. Бръкна във ведрото и извади голяма зряла ягода.

Смутена, тя гледаше как държи ягодата за зеленото стъбло.

— Спомняш ли си пътуването ни до Лондон след сватбата?

Елизабет кимна безмълвно.

— Тогава ми разказа легендата за произхода на ягодите, за двойка влюбени, които живели безкрайно щастливо, но след това се скарали. Съпругата напуснала мъжа си и вървяла напосоки, без да спира, докато не видяла поляна с червени зрели ягоди. Когато вкусила от тях, любовта и желанието към съпруга ѝ отново изпълнили сърцето ѝ и тя се върнала при него. — Остин поднесе уханныя плод към устните ѝ. — Искам да се върнеш при мен.

Сърцето ѝ сякаш щеше да изхвъркне от гърдите. Замаяна, тя отхапа от ягодата, вкувайки сладостта ѝ. Когато я изяде, той остави ведрото на пода.

Взе отново ръката ѝ и целуна пламенно дланта ѝ.

— Господи, Елизабет, когато си мислех, че може да умреш, всичко в мен сякаш умираше заедно с теб. В онзи миг осъзнах, че нищо, *нищо* друго няма значение, само ти да си с мен. Не мога да позволя да си отидеш — продължи младият мъж, а топлият му дъх погали пръстите ѝ. — Не мога да ти позволя да се върнеш в Америка. Ако си тръгнеш, аз ще те последвам там. Няма да разтрогна брака ни. Няма значение дали ще имаме деца. Ако искаш, можем да си осиновим. Десетина деца, ако желаеш, но ти няма да родиш детето на друг мъж. А аз никога няма да потърся утеха в други женски обятия. Ако не искаш да споделяш леглото с мен, ще се подчиня на волята ти. Единственото, което искам и което има значение, е да останеш с мен. Разбираш ли?

Сухите ѝ напукани устни не можеха да промълвят нито дума, дори и животът ѝ да зависеше от това. Затова само кимна.

— Добре. Защото повече няма да обсъждаме раздялата ни. — Погледът му я пронизваше — жарък, настойчив и безкрайно сериозен. — Обичам те — прошепна Остин. — Безгранично. И съм съгласен на всички условия. Моето сърце ти принадлежи. Сега и завинаги.

Елизабет се взираше в него, останала безмълвна от думите му. Той я обичаше. Въпреки всичко все още я искаше за своя съпруга. Боже, дори бе готов да се откаже от... пълноценен брак, деца. Заради нея. Защото я обичаше. В очите ѝ запариха сълзи. Прекрасно разбираше тази дълбока и безкористна любов, това желание да се отречеш от всичко заради онзи, комуто си отдал сърцето си.

Точно това изпитваше и тя към него.

— Остин — поде с треперлив глас. — Искам да знаеш, че никога не бих родила детето на друг мъж. Моля те, повярвай ми. Бях изпълнена с безмерно отчаяние, задето се налагаше да сложа край на нашия брак, ала не можех да искам от теб да бъдем заедно, след като повече не биваше да ти бъда истинска жена.

Той застина.

— Ти си ме излъгала?

От тона му по гърба ѝ полазиха ледени тръпки, но реши да бъде откровена докрай.

— Да. Излъгах те. Исках да бъдеш свободен, за да се ожениш отново и да имаш съпруга, каквато заслужаваш. Жена, която ще ти роди деца. Желанието да разтрогнем нашия брак, да имам дете от друг мъж, ламтежа за титлата ти — всичко това бяха измислици. Но моля те да разбереш, че бих казала всичко — наистина *всичко* — за да те убедя.

Сякаш някой го стисна за гърлото.

— Почти същото каза миналата нощ Уилям, когато ми обясняваше, че е трябвало да защити Клодин — успя най-сетне да изрече, след като успя да поеме дълбоко дъх. — Ти си казала онези неща, за да ме накараш да продължа живота си. Без теб.

— Да.

— Излъгала си ме.

Тя кимна.

— Това е единственият път, когато те излъгах, и се кълна в душата си, че никога повече няма да се повтори.

За няколко секунди Остин остана като замаян, после лицето му бавно се озари от широка усмивка — онази невероятна и неустоима усмивка, от която дъхът ѝ секваше.

— Ти си ме излъгала — повтори той.

— Ти като че ли си... *щастлив*?

— Скъпа моя, аз съм на седмото небе от щастие.

Облекчението, което я заля, бе толкова огромно, че ѝ прималя.

— Трябва да ти призная още нещо.

Изречението ѝ бе не по-малко сериозно от тона ѝ и радостта в погледа на Остин мигом се стопи.

— Слушам те — рече той.

— Когато си мислех, че ще умра, че никога повече няма да те видя или докосна, се изпълних с огромна тъга и съжаление. За теб. За нашето дете. — Вдигна ръка и положи длан върху наболата му брада. — Но повече няма да има съжаления — прошепна. — Искам да имаме пълноценен брак. Искам да имаме дете, независимо какви страдания и мъки ни очакват.

Остин се вгледа изпитателно в лицето ѝ.

— Елизабет, сигурна ли си?

Тя кимна и преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ.

— Животът е толкова кратък и безценен. В нашето бъдеще има прекрасно дете — дете, което искам да родя... дори и съдбата да му е отредила кратък живот на тази земя. Ще бъда силна, защото те обичам, защото ти ме обичаш. — Пое дълбоко дъх и се взря напрегнато в мрачното му лице. — Ти искаш ли същото, Остин? Искаш ли да си имаме дъщеричка? Дори и след като знам, че ще я изгубим? След като знаем колко болка и страдания ни очакват?

Той сграбчи ръката ѝ и я стисна силно.

— Винаги съм искал да я имаме, макар да зная, че може да я изгубим. Кълна се в душата си, че ще направя всичко възможно това да не се случи.

— Но ако все пак се случи?

— Тогава ще благодаря на Господ за времето, през което е била с нас, за безценните мигове на щастие, с които ни е дарила.

Боже, как се ужасяваше да му разкаже за останалата част от видението си, за неговото отчаяние и жестоките самообвинения, които щяха да го терзаят, ала тя трябваше да знае.

— Остин, ами ако някой от двамата ни е причина за смъртта ѝ?

Той погали с палци ръцете ѝ, без да откъсва очи от нейните.

— Ще се справим с това. Заедно. Винаги заедно. — Наведе се и докосна устните ѝ с нежна, макар и пълна с печал целувка. — Нашата любов е достатъчно силна, за да оцелее през всякакви изпитания.

Сърцето ѝ едва не се пръсна от тази тиха клетва и тя с усилие преглътна сълзите, напирасци в очите ѝ. Скъта думите му в най-потайното ъгълче на душата си и само се помоли мислено съпругът ѝ да не съжалява за тях, след като му разкаже останалата част от видението си. Но беше длъжна да го стори. Почтеността изискваше той да узнае за огромното страдание, което тя знаеше, че го очаква.

— Остин, видях те потънал в безкрайна мъка. Почувствах отчаянието ти, твоята безпомощност и вина. Чух те да казваш: *Моля те, Господи, не ми казвай, че съм я убил, довеждайки я тук.* И: *Не мога да живея без нея.*

Той се втренчи недоумяващо в нея и смръщи вежди.

— Но аз казах точно същите думи. Вчера. Когато мислех, че умираш.

Преди тя да успее да отговори, отвън се чува гласове. Остин стана.

— Уилям, Клодин и Жозет се върнаха. Няма търпение да се запознаят с теб.

Той прекоси стаята и отвори вратата. Влезе жената, която Елизабет бе видяла последно завързана за стол, хванала за ръка един мъж, който несъмнено беше брат на Остин. Елизабет се усмихна. Но преди да отвори уста, за да ги поздрави, на прага се появи едно дете.

Елизабет погледна малкото момиченце с черна коса и сиви очи.

И целият ѝ свят се преобърна.

ГЛАВА 28

Бяха изминали само два дни от заминаването на Остин за Франция, а Робърт вече знаеше, че няма да успее да се справи с кореспонденцията на брат си. Седна зад масивното махагоново бюро на херцога и простена отчаяно при вида на купчината писма, струпана в средата. Задачата да се справи със семейните дела до завръщането на Остин и Елизабет от Европа му се струваше почти непосилна.

На вратата се почука.

— Влез! — извика бодро Робърт, доволен, че нещо ще го разсее от досадната работа.

Влезе Майлс.

— Искал си да ме видиш?

— Да. Има нещо, което бих искал да обсъдя с теб.

Графът се настани на стола срещу него.

— Слушам те.

— Отнася се за Каролайн и ще говоря направо. Сестра ми е влюбена в теб. — Робърт се облегна назад и изгледа Майлс изпод полупритворените си клепачи. — Бих искал да зная какво възнамеряваш да предприемеш по въпроса.

Майлс застина на стола.

— Каролайн ти е казала, че, зъз... има някакви чувства към мен?

— Не, не го каза направо, но не можа да отрече, когато я попитах без заобикалки. Господи, Майлс, дори и слепец може да види, че тя те обича. Смятам, че от теб ще излезе прекрасен съпруг за сестра ми, ако, разбира се, и ти отвърщаш на чувствата ѝ.

Графът потърка брадичката си, явно обмисляйки думите му.

— А ако още не съм готов за брак? — попита накрая.

— В такъв случай съм сигурен, че Остин ще обмисли и други възможности за нея. — Робърт махна с ръка към писмата, очакващи вниманието му. — Някъде сред тази чудовищна купчина има писмо от Чарлс Бланкъншип. В него той доста явно намеква, че обмисля да направи предложение на Каролайн. — Изправи се и отпусна ръка

върху рамото на Майлс. — Помисли за това, приятелю — додаде и излезе.

Щом остана сам, Майлс зарови пръсти в косата си, скочи от стола и закрачи из кабинета. Каролайн беше влюбена в него! Мисълта го накара да прекъсне развълнуваната си обиколка и да се закове на място. Припомни си как тя направо се разтапяше в обятията му, как жадните ѝ устни търсеха неговите и сърцето му бясно запрепуска. Челото му се ороси от капчици пот. *Проклятие!*

Още не беше готов да се жени. Да се *ожени*, за бога! Обвързване за цял живот. *По дяволите, не. Не и аз.* Каролайн беше очарователна, но на тази земя имаше много очарователни жени. *Но нито една не събужда у мен чувствата, които изпитвам към Каролайн.*

Опита се да пропъди обезпокоителните вътрешни нашепвания, застрашаващи свещения му ергенлък, ала проклетият глас не мирясваше. *Каролайн ще ме дари с прекрасни и силни синове и красиви дъщери, като майка си.*

Синове? Дъщери? Дявол да го вземе, май полудяваше.

Почти се втурна към масичката с напитките. Наля си щедра доза бренди и го изпи на един дъх. Тутакси се почувства по-добре.

Тя не беше истински влюбена в него, просто бе увлечена. А той бе привлечен към нея просто защото тя бе тъй различна от другите жени, които познаваше. Е, единственото, от което се нуждаеше, бе начаса да се махне от този проклет дом и здравата да се налудува. Остави с трясък празната чаша върху масичката и се отправи към вратата.

Тъкмо пристъпи във вестибюла, когато чу Картърс да говори с някого.

— Съжалявам, лорд Бланкъншип, но Негова Светлост в момента отсъства — продължаваше икономът с плътния си монотонен глас.

Майлс се закова на място. *Бланкъншип.* Сигурно е дошъл, за да направи предложение на Каролайн. А Робърт бе казал, че Остин ще обмисли предложенията...

— Сигурен ли си? — настояваше лорд Бланкъншип. — Писах му преди няколко дни, за да го уведомя, че днес следобед ще го посетя. Предполагам, че ме очаква.

— Наложил му се да замине спешно...

— Остави на мен, Картърс — намеси се графът и пристъпи към вратата. — Негова Светлост ми остави послание, което трябва да предам на лорд Бланкъншип.

Икономът се поклони и остави двамата мъже насаме. Майлс се извърна към лорда и го възнагради със смразяваща усмивка.

— Бланкъншип.

— За мен винаги е удоволствие да те видя, Едингтън.

Десет минути по-късно лорд Бланкъншип вече не мислеше, че е удоволствие да се види с графа. Притиснал кърпичка към кървящия си нос, благородникът изскочи възмутено от салона. Видя Каролайн в преддверието и се шмугна покрай нея, без да обели и дума. Не дочака Картърс да му отвори вратата, дръпна я със замах и после я затръшна зад гърба си.

— О, небеса! — възкликна Каролайн изумено и се извърна към Майлс. — Какво му е на Чарлс?

— *Чарлс?* Наричаш го *Чарлс?*

— Естествено. Той добре ли е? Стори ми се, че носът му кърви. — Надникна през прозореца и видя елегантната карета на лорд Бланкъншип да потегля.

— Носът му наистина *кървеше* — потвърди с огромно задоволство графът.

— И как се случи?

— Боя се, че имахме известни разногласия. — Сграбчи ръката на Каролайн и направо я повлече надолу по коридора. Тя подтичваше редом с него.

— Какви разногласия? И къде ме водиш?

Той не отговори. Продължи напред с мрачна решителност и не спря, докато не стигнаха до желаното от него уединение в кабинета на Остин.

— Господи, Майлс! — изпухтя младата жена възмутено, когато най-после спряха. Очите ѝ мятаха сини мъгли и отскубна ръката си от неговата. — Какво, за бога, ти става? Влачиш ме като побеснял и...

Думите ѝ секнаха, когато устните му завладяха нейните със страстна целувка.

Каролайн се отпусна на гърдите му, коленете ѝ омекнаха, а гневът ѝ мигом се изпари, когато я заля гореща вълна. Плъзна пръсти по широките му рамене и пръстите ѝ се заровиха в косата му. Не

знаеше защо я целува, но след като го *правеше*, причината не я интересуваше.

— Каролайн... — прошепна задавено той няколко минути по-късно. — Погледни ме.

Стиснала здраво раменете му, за да не падне, девойката отвори очи и втренчи замаяния си поглед в лицето му.

— Защо ме целуна, Майлс? — отрони с треперещ глас.

— Защото исках.

Внезапно очите ѝ се присвиха подозрително.

— Държиш се много странно. Какво се случи с Чарлс? Спомена някакви разногласия?

— Да. За нещастие, най-голямото беше между лицето му и юмрука ми.

— *Ударил* си Чарлс?

Той кимна.

— И какво те прихвана, за да направиш подобно нещо? — слиса се тя.

— Негодникът има късмет, че се размина само с това — изръмжа Майлс. — Май трябваше да го извикам на дуел.

— *Да го извикаш на дуел?* Какво, за бога, е направил?

— Излъга. Най-безсрамно отрече, че те е целунал, и по този начин те нарече лъжкиня. И сякаш това не стигаше, но имаше наглостта да ме прекъсне, докато защитавах честта ти, и да ми заяви, че *това не било моя работа*.

Каролайн преглътна.

— Наистина не е твоя работа.

— Как да не е! — кипна Майлс. — Не само, че те е целунал и после излъга, че не е, но имаше дързостта да се появи днес тук, за да ти направи *предложение*. Да, определено съжалявам, че не го извиках на дуел. Като джентълмен би трябвало да знае, че не може да прави предложение на жена, която принадлежи на друг.

— Чарлс е искал да ми направи предложение? — попита Каролайн с немощен глас. Веждите ѝ се смръщиха. — Какво искаше да кажеш с това, че Чарлс не трябвало да прави предложение на жена, която принадлежи на друг мъж? Аз не принадлежа никому.

— Ти принадлежиш на мен. Мисля, че винаги си била моята избраница... само дето съм бил твърде сляп, за да го проумея. — И

окончателно я сациса, като се отпусна на едно коляно и взе ръцете ѝ.
— Омъжи се за мен, Каролайн.

Каролайн изгуби дар слово. *Боже, той е пиян.*

Или... се шегуваше жестоко за нейна сметка. Издърпа ръцете си и се извърна с гръб към тръпнещия си обожател. От гърдите ѝ се изтръгна задавено ридание.

— Как можеш да се шегуваш с подобни неща?

Младият мъж се изправи и я сграбчи за раменете. Завъртя я и я притегли в страстна прегръдка, като зарови лице в косите ѝ.

— Каролайн, скъпа моя, това не е шега. — Повдигна нежно брадичката ѝ, докато насълзените ѝ очи не срещнаха неговите. — Разкървавих носа на Бланкъншип, задето се е осмелил да те докосне. Мисълта, че може да си с него или с друг мъж, за мен е непоносима. Просто не мога да го допусна. Искам да бъдеш единствено моя. — Впи напрегнатия си поглед в нея. — Обичам те, Каролайн. Искам да бъдеш моя съпруга. Кажи, че ще се омъжиш за мен.

Тя се взря в красивото му сериозно лице. Ако не я държеше, щеше да се свлече безволно в нозете му.

— Ще се омъжа за теб — промълви тихо.

— Слава богу! — Наведе се, за да целуне устните ѝ, ала тя се отдръпна.

— Хм... Майлс?

Вместо устните ѝ той целуна шията ѝ.

— Да?

— Сега, след като поиска ръката ми и аз приех да ти я дам, няма да размислиш, нали?

— Никога — закле се той, без да откъсва устни от шията ѝ. Внезапно замря, сетне вдигна глава и я погледна. Между веждите му се оформи дълбока бръчка. — Защо питаш?

Тя задъвка долната си устна.

— Ами...

— „Ами“ какво?

Каролайн пое дълбоко дъх, сетне изтърси:

— Чарлс Бланкъншип никога не ме е целувал.

Майлс я изгледа продължително.

— Той никога не те е целувал?

Тя поклати глава.

— Не е.

— Искаш да кажеш, че ти...

— Измислих си, за да те накарам да ревнуваш. — Каролайн го гледаше, очаквайки със затаен дъх реакцията му. *Моля те, Господи, не ме карай да съжалявам, че му казах истината. Просто не искам помежду ни да има лъжи.*

Той се намръщи.

— И успя.

— Наистина ли? Ревнуваше ли?

— Искях да убия негодника. Сега предполагам, че ще го оставя да живее... при условие че никога повече няма да те доближи.

— След разкъравания нос съм сигурна, че няма и да помисли за това. — Каролайн отпусна длани върху гърдите му. — Сърдиш ли ми се?

Той я придърпа към себе си и обхвана лицето ѝ в длани.

— Да ти се сърдя? Едва ли. Ти прие предложението ми. А сега, ако замълчиш за малко, за да те целуна, ще бъда най-щастливият човек на света.

— Няма да промълвя нито дума.

— Отлично. Но преди да спреш да говориш, можеш да ми кажеш, че ме обичаш.

— Обичам те — прошепна младата жена, повдигна се на пръсти и се притисна към него.

— Надявам се, че няма да искаш дълъг годеж — простена Майлс страдалчески.

Каролайн въздъхна блажено и обви ръце около врата му.

— Съвсем не. В случай че още не си го забелязал, семейството ни се слави с бързи и неочаквани сватби.

ГЛАВА 29

Елизабет се втренчи в детето. Опита се да си поеме дъх, ала сякаш въздухът в стаята не ѝ достигаше. Тъмната коса, сивите очи на момиченцето и възрастта му пронизаха като мълния съзнанието ѝ и разпозна малката.

Това беше детето от видението ѝ.

Мисълта, която я осени, бе с такава мощ, че главата ѝ се замая. Клодин беше майка на детето, което означаваше, че Уилям... *Уилям* бе неговият баща. Не Остин.

Детето, застрашено от смъртна опасност, беше *това* дете. Жозет. *Не е моето дете*. И тя го бе спасила. *Думите на Остин във видението ми... отчаянието му, са били за мен, мислил е, че ще ме изгуби*.

Уилям и Клодин влязоха и се усмихнаха на Елизабет. Уловили момиченцето за ръце, те се приближиха към снаха си.

— Двамата сме много щастливи, че се събуди — рече Уилям. — Имаме да си кажем толкова много неща, но най-главното е, че искаме да ти благодарим за това, че спаси живота на дъщеря ни Жозет.

Замаяната Елизабет протегна ръка. Жозет пъкна срамежливо малката си ръчичка в нейната. Огромна радост изпълни душата на младата жена. Радост и само безгрижна радост се излъчваше от това дете. Никаква опасност. Никаква смърт. Заплахата бе изчезнала. Облекчението ѝ бе толкова силно, че тя едва не изгуби съзнание.

Остин коленичи до леглото ѝ.

— Елизабет, добре ли си? Изглеждаш бледа.

Тя откъсна поглед от малкото момиче и се втренчи в любимия си съпруг. С голямо усилие пое въздух на пресекулки и навлажни пресъхналите си устни. Протегна се и сграбчи двете му ръце.

— Остин. Жозет... *тя* е детето от моето видение.

Няколко секунди той само я гледа безмълвно.

— Искаш да кажеш, че детето, което си видяла да умира...

— Била е Жозет. Но не умря. Ние я спасихме. И тя е била детето на Уилям. Не нашето. — Горещи сълзи се затъркаляха по страните ѝ.

— Не нашето.

— Не нашето? — повтори херцогът с блуждаещ поглед. Но после се намръщи и заговори още по-тихо: — Това означава ли, че Жозет я грози опасност?

— Не. Не я грози никаква опасност. Жозет е добре.

— Тя е добре. И никаква опасност не застрашава *нашето* дете?

— Никаква.

Остин стисна за миг очи, сетне поднесе сплетените им ръце към устните си и целуна пръстите ѝ.

— Боже, Елизабет — преглътна тежко, — това значи ли каквото си мисля?

— Означава, че сме свободни. Свободни да се любим и да създаваме деца, без онзи ужасен страх да тегне над главите ни.

— Елизабет... — Той се наведе напред и я целуна с нежен копнеж.

Тя стисна ръката му и в съзнанието ѝ нахлу вихрушка от образи. Опита се да ги отблъсне, изпълнена с ужас да не види нещо лошо — нещо, което можеше да развали този вълшебен миг. Ала картината, която се проясни в ума ѝ, направо отне дъха ѝ.

С кристална яснота Елизабет видя себе си и Остин — двамата стояха близо един до друг сред ширнало се поле с цветя, с очи, пълни с любовни обещания. Той протегна ръка към нея. *Обичам те, Елизабет.*

Образът избледня, оставяйки след себе си море от топлина и сладостно удивление.

Младият мъж се отдръпна леко назад и се вгледа изпитателно в лицето ѝ.

— Какво видя?

— Теб и мен... беше видение за любов. И щастие.

— Щастие?

— Да. — Радостна усмивка огря лицето ѝ. — Това е американска дума и означава „райско блаженство“.

Остин отново целуна ръката ѝ.

— А на английски означава „двамата ще се обичаме, докле сме живи“.

Тя надникна в очите му и мигом разбра, че е прав.

ЕПИЛОГ

Остин кръстосваше салона надлъж и нашир и неспирно прокарваше пръсти през косата си. Лекарят вече цял час беше при Елизабет. Колко време, по дяволите, беше нужно, за да свали превръзката от рамото ѝ и да реши дали е оздравяла напълно? Беше минал цял месец, откакто се бяха върнали у дома. Със сигурност това бе достатъчно време раната ѝ напълно да заздравее.

Отвън се разнесе смях и го изтръгна от мислите му. Приближи се към прозореца. Около кръглата маса на терасата се бе разположило цялото му семейство, без Каролайн и Майлс, които караха медения си месец в Брайтън. Майка му гледаше сияеща Уилям, който друсаше Жозет на коленете си. Клодин и лейди Пенбрук бяха увлечени в оживен спор, а Робърт бе зает да вади края на боата на графинята от чашата си с чай. Под масата Божичко и свитата му лудуваха с малкото бяло кутре, което Остин наскоро бе купил. Наложил се да обиколи почти цяла Англия, докато открие куче, което да прилича точно на Печ от рисунката, която бе сътворила съпругата му, но най-накрая успя.

Елизабет се засмя и миг след това се разплака, когато той сложи в ръцете ѝ пухкавата топка, която не спираше да шава. Радостта, сияеща в очите ѝ, трогна най-съкровено кътче на душата му, което само тя можеше да достигне.

На вратата се почука.

— Влез! — извика херцогът, като се извърна от прозореца.

Влезе Елизабет.

Той се спусна към нея.

— Добре ли си?

Тя се усмихна.

— Лекарят каза, че всичко е наред.

Остин въздъхна шумно от облекчение.

— Благодаря ти, Господи! — Притегли я в обятията си и я целуна по челото. Когато се отдръпна леко, видя, че жена му държи писмо в ръката си. — От Каролайн ли е?

— Не. От моята американска приятелка, братовчедка ми Албърта.

— Младата жена, която си предупредила да не се омъжва?

— Да. За нещастие, предчувствието ми се оказало вярно. — Погледна го с тъга в очите. — Дейвид ѝ изневерил. А после бил убит на дуел от съпруга на любовницата си.

— Съжалявам, Елизабет.

— Аз също. В писмото си тя ме моли да ѝ простя, което с радост ще сторя. Освен това ще я поканя да ни посети.

Избликът на смях привлече вниманието им и двамата се приближиха до прозореца. Херцогът видя как устните на съпругата му се извиха в усмивка, когато Робърт ги зърна и им махна. Тя отвърна на поздрава му, ала в следващия миг застина. Само погледът ѝ се местеше от писмото в ръката ѝ към засмяното лице на Робърт.

— О, не! — изпъшка Остин. — Какво видя сега?

Неговата необикновена херцогиня се поколеба, сетне се усмихна.

— Само си мислех, че трябва да пиша на Албърта още днес. Смятам, че едно пътуване до Англия е *точно* това, от което тя се нуждае, ще се поразсее и развлече. И, хм... на Робърт също може да му е забавно.

Когато многозначителните ѝ думи достигнаха съзнанието му, Остин се ухили.

— Разбирам. Налага ли се да предупредя скъпия си брат?

Трапчинките на страните ѝ се откриха и тя му намигна дяволито.

— О, не мисля, че предупреждението ще помогне. — Пъхна писмото в джоба си, сетне си пое дълбоко дъх. — Остин, не съм ти споделила всичко, което лекарят каза.

Усмивката му се стопи.

— Нали уж всичко било наред с теб...

— О, с мен всичко е наред. Аз съм много здрава и силна. Мога да се върна към обичайния си начин на живот, но лекарят ме предупреди да бъда по-внимателна и да не се претоварвам в моето... деликатно положение.

— Деликатно?

Младата жена кимна със сияещи от щастие очи.

— Да. Това е американски жаргон и означава, че „ще имам бебе“.

Сърцето му замря за миг, сетне запрепуска лудешки. Тя беше бременна. С неговото дете. С тяхното дете. Стисна силно очи, наслаждавайки се на радостта от предстоящото чудо.

— Дай ми ръката си — прошепна Елизабет.

Остин отвори очи и протегна ръка. Съпругата му я улови и нежно притисна дланта му към корема си.

— Виждаш ли нещо? — попита той, вперил напрегнат поглед в нея.

Щастлива усмивка озари бавно красивото ѝ лице.

— Хм... струва ми се, че кроиш някакви планове, включващи теб, мен и онзи диван до камината.

Младият мъж се засмя.

— Толкова е трудно да те изненада човек, любов моя.

Очите ѝ се разшириха и веселието му мигом угасна.

— Какво виждаш сега?

— Виждам бебе... красиво малко момченце — отвърна тя с треперещ от благоговение глас. — Ще прилича досущ на теб... с твоята черна коса, силна и решителна брадичка и благородна осанка.

— Грещиш — поправи я Остин тихо. Взря се в очите ѝ, пълни с толкова безкрайна любов, топлина и доброта, а сърцето му преливаше от блаженство. — Той ще бъде досущ като теб... като майка си... чудо. Чудо на любовта.

Издание:

Автор: Джаки д'Алесандро

Заглавие: Дар от съдбата

Преводач: Стамен Стойчев

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолени“

Редактор: Елена Георгиева

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-056-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8401>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.